FORȚELE RĂULUI ABSOLUT VOL. I

Invocarea

Numele meu este Chloe Saunders și viața mea nu va mai fi niciodată la fel ca până acum.

Tot ce voiam era să îmi fac prieteni, să cunosc băieți și să continui să fiu o adolescentă obișnuită. Dar nici măcar nu mai știu ce înseamnă asta. Totul a început în ziua în care am văzut prima mea stafie – și stafia m-a văzut pe mine...

Acum, stafiile sunt pretutindeni și nu vor să mă lase în pace. Și, ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, m-am trezit închisă în Sanatoriul Lyle, „un loc special" pentru adolescenții cu probleme psihice. Și totuși, sanatoriul nu este ceea ce pare. Să nu mai spuneți nimănui, dar eu cred că și cei închiși aici cu mine sunt mai mult decât se arată la prima vedere. Problema e de partea cui sunt ei? Iar cea care trebuie să descopere ce secrete periculoase ascunde Sanatoriul Lyle sunt eu... înainte ca tainele – și scheletele – sale să revină ca să mă bântuie.

KELLEY ARMSTRONG

FORŢELE RĂULUI ABSOLUT VOL. 1

Invocarea

Traducere din limba engleză şi note de
CRISTINA JINGA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: ANDREEA APOSTOL

ISBN: 978-973-102-376-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ARMSTRONG, KELLEY
Forţele Răului Absolut / Kelley Armstrong;
trad.: Cristina Jinga. -
Bucureşti: Leda, 2011
3 vol.
ISBN 978-973-102-375-5
Cartea 1: Invocarea - ISBN 978-973-102-376-2

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

cu doisprezece ani în urmă...

MAMI UITASE SĂ-I ATRAGĂ atenția noii bone în legătură cu pivnița.

Chloe se legănă puțin pe prima treaptă a scării, cu mâinile ei durdulii întinzându-se ca să apuce de ambele balustrade, cu brațele tremurându-i atât de tare că abia se putea ține. Și picioarele îi tremurau, făcând să se bâțâie capetele de Scooby Doo de pe papucii ei. Până și respirația îi tremura, gâfâind de parcă alergase.

– Chloe? veni plutind din pivnița întunecată glasul înăbușit al lui Emily. Mama ta a spus că găsesc cola în beci, la rece, dar nu dau de ea. Poți să cobori să mă ajuți?

Mami parcă zisese c-o să-i spună lui Emily despre pivniță. Chloe era sigură. Strânse din ochi și se gândi intens. Înainte ca mami și tati să plece la petrecere, ea se juca în camera cu televizorul. Mami o strigase, iar Chloe dăduse fuga în vestibul, unde mami o prinsese drept în brațe, ridicând-o la piept, râzând când păpușa lui Chloe o lovi în ochi.

– Văd că te joci cu Prințesa... adică, *Piratul* Jasmine. Nu l-a salvat încă pe bietul Aladin de duhul cel rău?

Chloe clătinase din cap, apoi șoptise:

– I-ai zis lui Emily de pivniță?

– Sigur că da. Fără pivniță pentru domnișoara Chloe. Ușa aia rămâne închisă. Când tati apăruse de

după colț, mami zisese: Chiar trebuie să vorbim despre mutare, Steve.

– Hotărăște-te și-am și pus anunțul.

Tati îi ciufulise părul lui Chloe.

– Fii bună cu Emily, puștoaico.

Și-apoi plecaseră.

– Chloe, știu că m-auzi! țipă Emily.

Chloe își dezlipi degetele de pe balustradă și le vârî în urechi.

– Chloe!

– Nu p-pot să intru-n pivniță, strigă Chloe. N-n-am voie.

– Păi, eu sunt șefa și eu spun că ai. Ești fetiță mare.

Chloe își convinse picioarele să se miște mai jos o treaptă. Îi înțepenise dureros ceafa și i se părea că vede ca prin ceață, de parcă stătea să plângă.

– Chloe Saunders, ai cinci secunde sau te târăsc eu până jos și încui ușa.

Chloe se năpusti pe scări, atât de repede că i se încurcară picioarele și se rostogoli grămadă pe palier. Rămase întinsă acolo, cu glezna zvâcnindu-i, cu lacrimile arzându-i ochii, în timp ce privea cu teamă în pivniță, cu crăpăturile alea, și mirosurile, și umbrele. Și doamna Hobb.

Fuseseră și alții, înainte ca doamna Hobb să îi sperie și să-i gonească. Ca bătrâna doamnă Miller, care se juca mereu cucu-bau cu Chloe și-i spunea Mary. Și ca domnul Drake, care-i punea întrebări ciudate, de pildă dacă acuma locuia cineva pe lună, și de cele mai multe ori Chloe nu știa răspunsul, dar el tot îi zâmbea și-i spunea că era o fetiță cuminte.

Înainte îi plăcea să coboare și să stea de vorbă cu oamenii. Tot ce trebuia să facă era să nu se uite în spatele cuptorului, unde un bărbat spânzura de tavan, cu fața toată purpurie și umflată. El nu spunea niciodată

nimic, însă când îl vedea, pe Chloe o apucau întotdeauna durerile de burtică.

– Chloe? strigă vocea înăbuşită a lui Emily. Vii odată?

Mami ar fi spus: „Gândeşte-te la partea bună a lucrurilor, nu la cea rea." Prin urmare, în timp ce Chloe cobora ultimele trei trepte, se gândi la doamna Miller şi la domnul Drake şi nu se gândi la doamna Hobb deloc... sau nu prea mult.

La capătul scărilor, îşi miji ochii prin întunericul aproape deplin. Erau aprinse numai luminile de noapte, cele pe care mami le pusese peste tot, de când Chloe începuse să spună că nu voia să coboare, iar mami se gândise că îi era frică de întuneric, de care îi era, puţin, dar numai pentru că întunericul însemna că doamna Hobb putea să se strecoare nevăzută până la ea.

Chloe putea vedea totuşi uşa pivniţei, aşa că-şi pironi ochii într-acolo şi merse cât de repede putu. Când ceva se mişcă, uită că nu trebuia să privească într-acolo, dar nu era decât spânzuratul, din care de altfel zărea doar mâna lui, ivindu-se şi dispărând pe după cuptor în timp ce se legăna.

Dădu fuga la uşa pivniţei unde se ţineau lucrurile la rece şi o deschise smucit. Înăuntru, era beznă ca smoala.

– Chloe? întrebă Emily din întunericul adânc.

Chloe îşi încleştă pumnii. Ei, acum Emily *chiar* că fusese rea. Să se ascundă tocmai...

Paşi tropăiră undeva deasupra. Mami? Se întorsese atât de repede?

– Haide, Chloe! Doar nu ţi-e frică de întuneric, nu? râse Emily. Se vede treaba că tot o mucoasă ai rămas, până la urmă.

Chloe se strâmbă. Ce ştia Emily? Era doar o fată proastă şi rea. Chloe avea să-i ducă imediat cola, apoi avea să fugă la etaj şi avea s-o spună lui mami, iar Emily n-avea să mai fie niciodată bona ei.

Se apleca în încăperea micuță, încercând să-și aducă aminte unde ținea mami cola. Păi, pe raft, nu-i așa? Se repezi într-acolo și se ridică pe vârfuri. Mâna i se închise în jurul unei cutii de metal rece.

– Chloe? Chloe?

Era vocea lui Emily, dar îndepărtată, ascuțită. Pași bocăniră pe podeaua de deasupra.

– Chloe, unde ești?

Chloe scăpă din mână cutia, care lovi betonul cu un pocnet, apoi i se rostogoli la picioare, șuierând și împroșcând, cu lichidul băltind în jurul papucilor ei.

– Chloe, Chloe, unde ești? se maimuțări o voce din spatele ei, ca a lui Emily, dar nu chiar.

Chloe se întoarse încet.

În ușă stătea o femeie bătrână într-un halat de casă roz, cu ochii și dinții sclipindu-i prin întuneric. Doamna Hobb. Chloe ar fi vrut să-și închidă ochii strâns, dar nu îndrăznea, fiindcă asta n-ar fi făcut decât s-o înfurie mai tare și-ar fi fost mai rău.

Pielea doamnei Hobb se încreți și fremătă. Apoi se făcu neagră și lucioasă, trosnind ca rămurelele într-un foc de tabără. Bucăți mari căzură, pleoscăind pe podea. Părul îi sfârâi și arse complet. Nu mai rămase nimic decât o țeastă pătată de petice de carne înnegrită. Falca îi căzu, cu dinții încă sclipind.

– Bine ai venit înapoi, Chloe.

unu

AM SĂRIT ÎN CAPUL OASELOR ÎN PAT, cu o mână încleștată pe pandantivul de la gât, cu cealaltă încurcată printre cearșafuri. M-am străduit să prind firele visului destrămat, deja risipindu-se. Ceva despre o pivniță... o

fetiță... eu? Nu-mi puteam aminti să fi avut vreodată o pivniță – dintotdeauna noi locuiam numai în apartamente.

O fetiță într-o pivniță, ceva înfricoșător... nu erau întotdeauna pivnițele înfricoșătoare? Mă înfioram doar gândindu-mă la ele, întunecate și pustii. Dar asta nu fusese pustie. Era parcă... nu-mi puteam aminti ce. Un om în spatele unui cuptor...?

O bubuitură în dormitorul meu m-a făcut să sar speriată.

– Chloe! țipă Annette. De ce nu ți-a sunat ceasul? Sunt menajeră, nu bona ta. Dacă întârzii iar, îl sun pe taică-tău!

Ploaia asta de amenințări nu părea să țină de coșmaruri. Chiar dacă Annette reușea să-l prindă pe tata la Berlin, el doar s-ar fi prefăcut că ascultă, cu ochii pe BlackBerry, cu atenția îndreptată către altceva mai important, precum prognoza meteo. Ar fi murmurat doar un vag „Da, o să mă ocup de asta când mă întorc" și-ar fi uitat cu totul de mine în clipa în care ar fi închis.

Am dat drumul la radio, l-am pus cu fața în sus și m-am strecurat jos din pat.

O jumătate de oră mai târziu, eram în baie, pregătindu-mă pentru școală.

Mi-am prins părul într-o parte și alta a capului cu agrafe, am aruncat o privire în oglindă și m-am cutremurat. Stilul ăsta mă făcea să arăt de doisprezece ani... și n-aveam nevoie de nici un ajutor. Tocmai împlinisem cincisprezece ani, iar chelnerii încă îmi mai întindeau meniul pentru copii în restaurante. Nu puteam să-i condamn. Aveam numai un metru cincizeci și ceva și rotunjimi care se întrezăreau doar dacă purtam jeanși mulați și un tricou mai strâmt.

Mătuşa Lauren jura că aveam să-mi dau drumul – şi-n înălţime, şi-n forme – când avea să-mi vină, în sfârşit, ciclul. În chestia asta, bănuiesc că problema era „dacă", nu „când". Celor mai multe dintre prietenele mele le venise la doisprezece ani, ba şi la unsprezece. Încercam să nu mă gândesc prea mult la asta, dar fireşte c-o făceam. Mă temeam că era ceva în neregulă cu mine, mă simţeam ca o ciudată de fiecare dată când prietenele mele vorbeau despre ciclurile lor şi mă rugam să nu afle că mie nu-mi venise încă. Mătuşa Lauren spunea că sunt normală, şi ea era doctor, deci cred că ştia mai bine. Dar chestia asta tot mă sâcâia. Teribil.

– Chloe!

Uşa se cutremură sub pumnul grăsuţ al lui Annette.

– Sunt pe veceu! i-am strigat. Aş putea să am şi eu un pic de intimitate?

Am încercat cu numai o agrafă la ceafă, strângându-mi părul din părţi. Nu era rău. Când mi-am întors capul să mă văd din profil, agrafa a alunecat din părul meu moale ca de copil mic.

N-ar fi trebuit să-l tund niciodată. Dar mă plictisisem să am părul lung, drept, de şcolăriţă. M-am hotărât să-l tai până la umeri, în stil wispy. Modelului din catalog îi venea super. Mie? Nu cine ştie ce.

Am tras o ocheadă spre tubul nedeschis de vopsea de păr. Kari jurase că şuviţele roşii vor da minunat în părul meu blond-arămiu. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc c-aş arăta ca un ciubuc. Totuşi, s-ar putea să mă facă să par mai în vârstă...

– Ridic receptorul, Chloe! zbieră Annette.

Am înşfăcat tubul de vopsea, l-am îndesat în rucsac şi am deschis uşa de perete.

Am luat-o pe scări, ca de obicei. Clădirea se putea schimba, dar rutina mea, niciodată. În ziua în care am

început grădinița, mama m-a luat de mână, cu rucsacul meu Sailor Moon pe celălalt braț, și ne-am oprit pe palier, în capul scării.

– Fii gata, Chloe, a zis. Unu, doi, trei...

Și am pornit-o, alergând pe scări până am ajuns la parter, gâfâind și chicotind, cu podeaua clătinându-se și fugind de sub picioarele noastre nesigure, și-așa s-au dus toate spaimele mele pentru prima zi de școală.

Am coborât în fugă scările împreună în fiecare dimineață, tot timpul cât am fost la grădiniță și jumătate din clasa întâi, și apoi... ei, bine, n-a mai fost nimeni cu care să alerg pe scări.

M-am oprit după ultima treaptă, atingându-mi pandantivul de sub tricou, apoi m-am scuturat de amintiri, mi-am ridicat rucsacul în spate și am ieșit din casa scărilor.

După ce mama a murit, ne-am tot mutat de colo-colo prin Buffalo. Tata „plesnea" apartamente de lux, adică le cumpăra în clădiri aflate în ultima fază de construcție, apoi le vindea când lucrările se terminau. De vreme ce el era plecat cu treburi în cea mai mare parte a timpului, prinsul rădăcinilor nu era important. Nu pentru el, în orice caz.

În dimineața asta, scările nu fuseseră o idee prea strălucită. Deja aveam stomacul în piuneze din pricina examenului de semestru la spaniolă. O dădusem în bară la ultimul test – plecată să stau peste weekend la Beth acasă, când ar fi trebuit să învăț – și abia de-l trecusem. Nu fusesem niciodată tare la spaniolă, dar dacă nu trăgeam să iau măcar un 7, tata s-ar fi putut să observe în cele din urmă și să înceapă să se întrebe dacă o școală de artă fusese într-adevăr o alegere deșteaptă.

Milos mă aștepta în taxiul lui, la bordură. Se făcuseră doi ani de când mă conducea, de la toate adresele la care ne mutaserăm, plus trei școli. Când m-am suit,

a potrivit oglinda retrovizoare înspre mine. Soarele dimineții tot îmi mai intra în ochi, dar nu i-am spus-o.

Stomacul mi s-a potolit când mi-am trecut degetele peste cuta familiară din cotieră și am inhalat mirosul chimic de brad al deodorantului de mașină.

– Am văzut un film aseară, a zis el, în timp ce-și strecură taxiul peste trei benzi. Unul cum îți place ție.

– Un thriller?

– Nu. Se încruntă, mișcându-și buzele de parcă ar fi încercat mai multe răspunsuri. Unul de acțiune-aventură. Știi tu, o grămadă de arme, chestii care explodează. Un adevărat film pune-i-la-pământ-pe-toți.

Nu-mi plăcea ideea să-l corectez pe Milos, dar el o cerea.

– Vrei să spui un film împușcă-i-pe-toți.

Își arcui interogativ o sprânceană.

– Și când împuști un om, mă rog, nu-l pui la pământ?

Am râs și-apoi am mai vorbit o vreme despre filme. Subiectul meu preferat.

Când Milos a trebuit să preia un apel de la dispecera lui, am aruncat o privire pe geamul portierei. Un băiat cu păr lung a țâșnit din spatele unui grup de oameni de afaceri. Ducea o cutie de plastic pentru pachețelul de prânz, de modă veche, cu un supererou pe ea. Eram atât de preocupată să văd care supererou era, încât n-am observat încotro se îndrepta băiatul decât atunci când a sărit de pe trotuar, aterizând între noi și mașina din față.

– Milos! am țipat. Vezi...

Ultimul cuvânt mi-a fost stors din plămâni în timp ce mă propteam în centura de siguranță. Șoferul din spatele nostru și cel de după el au claxonat, o reacție de protest în lanț.

– Ce? zise Milos. Chloe? Ce s-a-ntâmplat?

M-am uitat peste capota maşinii şi... n-am văzut nimic. Doar strada goală în faţa noastră şi traficul ocolindu-ne pe stânga, şoferii ridicând scurt degetul spre Milos când treceau pe lângă noi.

– B-b-b...

Mi-am strâns pumnii cu putere, de parcă aşa aş fi putut forţa cuvântul să iasă. *Dacă te-ai încurcat, ia-o pe altă cale*, spunea mereu logopedul meu.

– Mi s-a părut că văd cev-cin...

Vorbeşte fără grabă. Cântăreşte-ţi cuvintele mai întâi.

– Îmi pare rău. Mi s-a părut că văd pe cineva sărind în faţa maşinii.

Milos porni încetişor taxiul.

– Mi se mai întâmplă şi mie câteodată, mai ales dacă-mi întorc capul. Mi se pare că văd pe cineva, dar nu e nimeni acolo.

Am dat din cap. Stomacul mi se făcuse din nou ghem.

doi

MAI CU VISUL PE CARE NU MI-L PUTEAM aminti, mai cu băiatul pe care nu se putea să-l fi văzut, era clar că avusesem năluciri. Până nu-mi răspundeam măcar la una dintre întrebările ce-mi vuiau prin minte, era exclus să mă concentrez la testul meu de spaniolă. Aşa că am sunat-o pe mătuşa Lauren. Când am dat de voice mail-ul ei, am spus că o să-i telefonez la prânz. Eram pe la jumătatea drumului către dulapul prietenei mele Kari, când m-a sunat mătuşa pe mine.

– Am locuit vreodată într-o casă cu pivniţă? am întrebat-o.

– Bună dimineaţa şi ţie.

— Scuze. Am visat asta și mă dă peste cap.

I-am povestit frânturile pe care mi le puteam aminti.

— Ah, trebuie să fi fost casa veche din Allentown. Erai doar un țânc. Nu mă miră că nu-ți amintești.

— Mersi. M-a cam...

— Te-a cam dat peste cap, cred și eu. Trebuie să fi fost o ciudățenie de coșmar.

— Ceva despre un monstru care trăia în pivniță. Foarte *cliché*. Mi-e rușine de mine.

— Monstru? Ce...?

Difuzorul stației îi tăie vorba, o voce subțirică spunând: „Dr. Fellows, sunteți rugată să vă prezentați la postul 3B."

— Asta-i pentru tine, am spus eu.

— Poate s-aștepte. E totul în ordine, Chloe? După voce, pari întoarsă.

— Nu, doar că... imaginația mi-a luat-o razna azi. L-am băgat în sperieți pe Milos azi-dimineață, crezând că am văzut un băiat țâșnind în fața taxiului.

— Ce?

— Nu era nici un băiat. Doar în capul meu, adică. Am văzut-o pe Kari la dulapul ei și i-am făcut cu mâna, apoi am spus: O să sune clopoțelul, așa că...

— Vin să te iau după școală. Un ceai de lux la Crowne. Vorbim.

A închis înainte să pot protesta. Am scuturat din cap și-am alergat s-o prind pe Kari din urmă.

Școală. N-am mare lucru de spus despre asta. Lumea crede că școlile de artă trebuie să fie diferite, cu toată energia aia creatoare clocotind și clasele pline de copii fericiți, chiar și gothicii fiind atât de aproape de fericire cât le-o îngăduie sufletele lor torturate. Își închipuie că-n școlile de artă trebuie să fie mai puțină presiune de

grup și agresiune. La urma urmelor, majoritatea copiilor de aici sunt cei care erau agresați în alte școli.

E adevărat că lucrurile astea nu stau chiar așa de rău la Liceul A.R. Gurney, dar când pui laolaltă niște copii, indiferent cât de asemănători par, se trasează imediat granițe. Se formează găști. Și-n loc de măscărici, excentrici și nesemnificativi, ai artiști, muzicieni și actori.

Ca elevă la teatru, eram pusă în grămada cu actorii, la care talentul părea să conteze mai puțin decât înfățișarea, ținuta și abilitatea verbală. După mine nu se întorceau capete și obțineam un zero rotund la celelalte două. Pe scala popularității, mă situam la un perfect mediocru 5. Genul de fată despre care nimeni n-are o părere cine știe ce.

Dar dintotdeauna îmi dorisem să fiu la școala de artă și *era* grozav, așa cum îmi închipuisem. Mai mult chiar, tata îmi promisese că pot rămâne până la absolvire, de oricâte ori ne-am mai fi mutat. Asta însemna că, pentru prima oară în viața mea, nu aveam să mai fiu „colega nouă". Am început studiile la A.R. Gurney ca boboc, la fel ca toți ceilalți. Exact ca un copil normal. În sfârșit.

În ziua aceea, totuși, nu mă simțeam normală. Toată dimineața m-am gândit la băiatul de pe stradă. Am găsit o mulțime de explicații logice. Mă uitasem la cutia lui de mâncare, așa că mă înșelasem în privința direcției în care fugise. El sărise într-o mașină care-l aștepta la bordură. Sau cotise în ultima secundă și se topise în mulțime.

Părea foarte firesc. Și-atunci de ce mă mai obseda?

– O, haide, zise Miranda, în timp ce eu scotoceam prin dulapul meu din vestiar, în pauza de prânz. E chiar acolo. Întreabă-l dacă merge la bal. Ce-i așa de greu?

– Las-o în pace, zise Beth.

Se întinse peste umărul meu, apucă săculețul galben cu mâncarea de prânz de pe raftul de sus și mi-l legănă pe sub nas.

— Nu-nțeleg cum poți să nu-l vezi pe-ăsta, Chloe. Practic îți sare-n ochi.

— Are nevoie de-o scară mobilă ca să-l vadă la înălțimea aia, zise Kari.

Am împins-o cu șoldul, iar ea s-a dezechilibrat, râzând.

Beth își dădu ochii peste cap.

— Hai odată, oameni buni, altminteri nu mai apucăm o masă.

Până s-ajungem la dulăpiorul lui Brent, Miranda îmi dădu un cot.

— Întreabă-l, Chloe.

S-a prefăcut că șoptește. Brent s-a uitat spre noi... apoi și-a întors repede capul în altă parte. Fața îmi ardea și mi-am strâns mai tare la piept săculețul cu mâncare.

Părul lung și întunecat al lui Kari îmi mângâie umărul.

— E-un cretin, șopti ea. Nu-l băga în seamă.

— Nu, nu e cretin. Doar că nu-i place de mine. N-ai ce-i face.

— Uite, zise Miranda, o să-l întreb eu pentru tine.

— Nu! am apucat-o de braț. T-te rog.

Fața ei rotundă se strâmbă a dezgust.

— Doamne, te porți așa de copilărește. Ai cincisprezece ani, Chloe. Trebuie să-ți rezolvi singură problemele.

— Ca de pildă să-l suni pe-un tip până când îți spune maică-sa să-l lași în pace? zise Kari.

Miranda nu făcu decât să ridice din umeri.

— Asta a fost mama lui Rob. *El* n-a spus-o niciodată.

— Mda? Continuă să te mângâi cu gândul ăsta.

Asta le supără de-a binelea. În mod normal, aş fi intervenit şi le-aş fi potolit, dar eram încă înciudată pe Miranda fiindcă mă făcuse să mă simt prost în faţa lui Brent.

Kari, Beth şi cu mine obişnuiam să vorbim despre băieţi, dar nu eram chiar în problemă. Miranda era – avusese atâţia prieteni încât nici nu le mai ştia numele. Aşa că atunci când începuse să se ţină după noi, devenise brusc foarte important să avem un băiat care să ne placă. Eu şi-aşa îmi făceam destule griji că sunt imatură, a fost cu atât mai rău când a izbucnit în râs fiindcă am recunoscut că n-am fost niciodată la o întâlnire adevărată. Prin urmare, am născocit un amor. Brent.

Mi-am închipuit că puteam doar să numesc un băiat care-mi plăcea şi cu asta basta. Nici o şansă. Miranda m-a dat de gol – spunându-i lui că îl plac. Am fost oripilată. Adică, aproape. Căci mai era o părticică din mine care spera că el o să răspundă: „Mişto. Şi mie îmi place de Chloe." Nici o şansă. Înainte, mai vorbeam câteodată la orele de spaniolă. Acum se aşeza la două rânduri distanţă de mine, de parcă aş fi avut brusc cel mai grav caz din lume de BO[1].

Tocmai ajunseserăm la cafenea când cineva m-a strigat pe nume. M-am întors şi-am dat cu ochii de Nate Bozian, alergând spre mine, cu părul lui roşu ca un far în holul aglomerat. S-a ciocnit de un elev mai mare, a rânjit o scuză, şi a continuat cursa.

– Bună, i-am zis, când s-a apropiat.

– Bună şi ţie. Ai uitat de clubul de film al lui Petrie, reprogramat pentru la prânz, săptămâna asta? Discutăm avangarda. *Ştiu* cât îţi plac filmele de artă.

M-am prefăcut siderată.

---

[1] BO (*body odor*) sau bromhidroza este mirosul neplăcut dat de bacteria care creşte pe corpul uman şi se multiplică rapid în prezenţa transpiraţiei (transpiraţia, în sine, nu are miros).

– Atunci, o să le transmit că-ţi pare rău. Şi o să-i spun lui Petrie că nu eşti interesată nici să regizezi filmul ăla de scurtmetraj.

– Se hotărăşte astăzi treaba asta?

Nate începu să se dea înapoi, cu spatele.

– Poate că da. Poate că nu. Deci îi spun lui Petrie...

– Trebuie să fug, le-am aruncat prietenelor mele şi m-am grăbit să-l prind din urmă.

Întâlnirea clubului de film a început în culise, ca de obicei, unde ne ocupam de treburi în acelaşi timp ce ne mâncam pacheţelele. N-aveai voie cu mâncare în sală.

Am discutat despre scurtmetraj şi eu *eram* trecută pe lista regizorilor – singurul boboc care făcuse figură bună. După aceea, când toţi ceilalţi urmăreau scene din filmele de avangardă, m-am gândit la preferinţele mele pentru coloana sonoră. M-am strecurat afară înainte de a se termina vizionarea şi m-am întors la vestiar.

Mintea mi-a lucrat febrilă până am ajuns cam la jumătatea drumului. Apoi, stomacul a început din nou să protesteze, amintindu-mi că fusesem atât de entuziasmată cu alcătuirea listei de distribuţie, încât uitasem să mănânc.

Îmi lăsasem săculeţul cu pachetul de prânz în culise. M-am uitat la ceas. Zece minute până începea ora. Aş fi avut timp.

Clubul de film se terminase. Cel care plecase ultimul stinsese luminile, iar eu habar n-aveam de unde să le aprind, mai ales când a găsi întrerupătorul presupunea să fi fost în stare să-l *văd*. Întrerupătoare fosforescente. Cu astea aveam să-mi finanţez primul meu film. Fireşte, aş fi avut nevoie de cineva care să le confecţioneze efectiv. Ca majoritatea regizorilor, eu eram mai mult persoana ideativă.

Mi-am croit drum pe bâjbâite pe culoarele dintre scaune, lovindu-mă la genunchi de două ori. În cele din urmă, ochii mi s-au obişnuit cu slabele lumini de urgenţă şi am dat de scările ce duceau în culise. Apoi mi-a fost mai greu.

Culisele se topeau în mici compartimente, închise de draperii, pentru păstrarea recuzitei şi pentru cabinele actorilor. Existau şi lumini, dar altcineva le stingea întotdeauna. După ce am pipăit pe cel mai apropiat perete şi n-am găsit nici un întrerupător, m-am dat bătută. Licărul slab al altor lumini de urgenţă îmi îngăduia să desluşesc formele. Bine şi-aşa.

Totuşi, era destul de întuneric. Mie mi-e frică de întuneric. Am avut nişte experienţe neplăcute când eram mică, prieteni imaginari care stăteau la pândă în locurile întunecoase şi mă speriau. Ştiu că sună ciudat. Alţi copii îşi născocesc tovarăşi de joacă – eu îmi închipuiam baubau.

Mirosul de farduri m-a anunţat că eram în zona culiselor, dar parfumul acestora, amestecat cu inconfundabilul iz de naftalină şi de costume vechi, n-a reuşit să mă calmeze, cum o făcea de obicei.

Încă trei trepte şi am scos un ţipăt când o ţesătură s-a înfăşurat în jurul meu. Intrasem într-o cortină. Grozav. Şi oare cât de tare ţipasem de fapt? Speram din tot sufletul ca pereţii să fie izolaţi fonic.

Mi-am trecut mâna peste poliesterul aspru până am găsit deschizătura şi am dat marginile de-o parte şi de alta. În faţa mea, puteam întrezări masa pe care se mânca prânzul. Pe ea, era pus un obiect galben. Sacul meu?

Sala de machiaj părea să se îngusteze în faţa mea, căscându-se în beznă. Era efectul perspectivei – cele două draperii ale cortinei închideau unghiul şi de aceea

sala părea să se îngusteze. Interesantă iluzie, mai ales pentru un film de suspans. Va trebui să țin minte asta.

Gândindu-mă la culoar ca la un decor de fim, mi-am potolit nervozitatea. Am filmat cadrul, mișcarea pasului meu adăugând un zvâcnet care avea să facă scena mai directă, punând privitorul în capul protagonistului nostru, fata prostuță care înainta către zgomotul ciudat.

Ceva bufni. Am tresărit, iar pantofii mei au scârțâit și zgomotul *ăsta* m-a făcut să mă sperii mai tare. Mi-am frecat pielea ca de găină de pe brațe și am încercat să râd. Okay, am spus *zgomot ciudat*, nu-i așa? Indicație de efecte sonore, vă rog.

Alt zgomot. Un foșnet. Deci avem șobolani pe culoarul nostru de groază, nu-i așa? Cât de *cliché*! E timpul să-mi opresc imaginația galopantă și să mă concentrez. *Să regizez* scena.

Protagonista noastră vede ceva la capătul culoarului. O siluetă întunecată...

O, vă rog. Tocmai ce-am vorbit de fiori ieftini. Să căutăm originalul... misteriosul...

Filmăm o dublă.

Ce vede ea? Un săculeț de copii pentru pachețelul de prânz, de un galben strălucitor și nou, nelalocul lui în această casă veche, damnată.

Continuă să filmezi. Nu lăsa mintea să devieze...

Un suspin își răspândi ecoul prin încăperile mute, apoi se frânse, dizolvându-se într-un fornăit umed.

Plâns. Corect. Din filmul meu. Protagonista vede un săculeț de copil pentru pachețelul de prânz, apoi aude suspine ca de pe altă lume. Ceva s-a mișcat la capătul culoarului. O formă întunecată...

M-am repezit înainte, după săculețul meu. L-am înșfăcat și am fugit.

trei

– CHLOE! Stai puțin!

Îmi aruncasem prânzul neatins în dulăpiorul din vestiar și mă îndepărtam, când m-a strigat Nate. M-am întors și l-am văzut strecurându-se într-o parte printr-un grup de fete. Sunase clopoțelul și holul explodase, copiii înghiontindu-se ca somonii care se luptă să urce pe firul apei, luând pe toată lumea în șuvoiul lor. Nate se chinui să ajungă la mine.

– Ai șters-o de la clubul de film mai înainte să te pot prinde. Voiam să te întreb dacă vii la bal.

– Mâine? Mm, mda.

Etală imediat un rânjet cu gropițe în obraji.

– Trăsnet. Ne vedem acolo.

Un furnicar de copii îl înghiți. Am rămas pe loc, uitându-mă lung după el. Adică Nate mă căutase special ca să mă întrebe dacă mergeam la bal? Nu era același lucru cu a mă invita la bal, și totuși... În mod cert trebuia să mă gândesc să-mi revizuiesc toaleta.

Un elev mai mare se ciocni cu forță de mine, trântindu-mi rucsacul și mormăind ceva despre „statul în mijlocul holului". Aplecându-mă să-mi iau sacul, am simțit un șuvoi între picioare.

M-am ridicat instantaneu și-am înțepenit, neîndrăznind să mai fac un pas.

O, Doamne. Chiar mă udasem? Am tras adânc aer în piept. Poate că *eram* bolnavă. Stomacul mi se frământase toată ziua.

Vezi dacă te poți curăța și dacă e nasol, ia un taxi până acasă.

La toaletă, mi-am dat jos chiloții și-am văzut roșu aprins.

Pentru câteva minute, n-am făcut decât să stau acolo, pe scaunul veceului, rânjind ca o idioată și sperând că zvonurile despre camerele de filmat din toaletele școlii să nu fie adevărate.

Mi-am vârât un ghemotoc de hârtie igienică în chiloți, mi-am tras jeanșii și-am ieșit agale din cabină. Și iată-l acolo, o priveliște care își bătea joc de mine din toamnă: automatul de tampoane absorbante.

Am vârât mâna în buzunarul de la spate și-am scos o bancnotă de cinci dolari, una de zece și doi penny. Înapoi în cabină. Am răscolit prin tot rucsacul. Și-am găsit... o fisă de telefon.

M-am uitat la mașinărie. M-am dus mai aproape. Am examinat trapa zgâriată, cea pe care Beth spunea că o poți deschide cu o unghie mai lungă. Eu n-aveam unghii lungi, dar cheia casei avea să meargă.

O săptămână capitală pentru mine. Trecută pe listă pentru regizarea spotului. Invitația lui Nate la bal. Primul meu ciclu. Și acum prima mea delincvență.

După ce m-am aranjat, am scotocit în rucsac după peria de păr și am scos în schimb tubul cu vopsea de păr. L-am ridicat. Reflexia mea din oglindă mi-a rânjit.

De ce n-aș adăuga pe listă „primul chiul de la oră" și „primul vopsit"? Vopsitul părului la spălătorul din toaleta școlii n-avea să fie ușor, dar ar fi probabil mai simplu decât acasă, cu Annette dând târcoale.

Să colorezi în roșu intens vreo zece șuvițe lua douăzeci de minute. A trebuit să-mi dau jos bluza, ca să n-o vopsesc și pe ea, așa că stăteam aplecată peste chiuvetă, numai în sutien și jeanși. Din fericire, n-a intrat nimeni.

Am terminat uscându-mi șuvițele cu prosoape de hârtie, am tras adânc aer în piept, m-am privit... și am zâmbit. Kari avusese dreptate. Arăta într-adevăr bine. Annette avea să intre în panică. Tata s-ar putea să

observe. S-ar putea chiar enerva. Dar era foarte sigur că nimeni n-avea să-mi mai întindă vreodată un meniu pentru copiii de sub doisprezece ani.

Uşa a scârţâit. Am îndesat prosoapele de hârtie în coşul de gunoi, mi-am înşfăcat bluza şi m-am năpustit într-o cabină. Abia am avut timp să-mi încui uşa, când cealaltă fată a început să plângă. M-am uitat şi-am zărit o pereche de adidaşi Reebok în cabina de alături.

S-o întreb dacă se simte bine? Sau n-aş face decât s-o stingheresc?

A tras apa la toaletă şi umbra de la picioarele mele s-a mişcat. Zăvorul de la uşa cabinei s-a deschis. Când a dat drumul la robinet, totuşi, suspinele ei s-au înteţit.

Apa s-a închis. Ruloul de prosoape a scârţâit. Hârtia s-a mototolit. Uşa s-a deschis. S-a închis la loc. Plânsul a continuat.

Fiori reci mi s-au prelins pe şira spinării. Mi-am spus că se răzgândise şi avea să rămână până ce-şi va recăpăta stăpânirea de sine, dar plânsul se auzea chiar lângă mine. În cabina de alături.

Mi-am strâns pumnii. Nu era decât imaginaţia mea.

M-am aplecat încet. Nici un pantof de sport pe sub peretele despărţitor. Nici un pantof în nici una dintre cabine. Plânsul se opri.

Mi-am tras repede bluza pe mine şi m-am grăbit să ies din toaletă înainte să înceapă din nou. Când uşa s-a închis în urma mea, s-a făcut linişte deplină. Un hol pustiu.

– Hei!

M-am răsucit şi-am văzut un paznic venind spre mine, şi-am răsuflat uşurată.

– B-b-aie, am zis. Am fost la baie.

Continua să se apropie. Nu l-am recunoscut. Era probabil de-o seamă cu tata, tuns periuţă, purtând uniforma

oamenilor de serviciu ai şcolii. Un angajat temporar, care-i ţinea locul domnului Teitlebaum.

– Mă-mă duceam la c-clasă acum.

Am început să merg.

– Hei! Vino-napoi. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Singurul zgomot era cel al paşilor mei. Al paşilor *mei*. De ce nu-i puteam auzi şi pe *ai lui*?

Am iuţit pasul.

O umbră a trecut pe lângă mine. Aerul a tremurat la vreo trei metri în faţa mea, închegându-se într-o siluetă cu bluză şi pantaloni de supraveghetor. M-am răsucit pe călcâie și-am luat-o la fugă.

Omul a scos un mârâit al cărui ecou a cuprins tot holul. Un elev a apărut de după colţ și-aproape că ne-am ciocnit. I-am bălmăjit o scuză şi-am privit peste umăr. Paznicul dispăruse.

Am răsuflat şi-am închis ochii. Când i-am deschis, bluza uniformei albastre era la câţiva centimetri de faţa mea. Mi-am ridicat privirea... și-am scos un ţipăt.

Arăta ca un manechin care stătuse prea aproape de foc. Faţa arsă. Topită. Un ochi ieșit din orbite, dezgolit. Celălalt ochi i se scursese pe pomete, tot obrazul îi atârna, de pe buze îi picura salivă, pielea era lucioasă și diformă și...

Buzele schimonosite se deschiseră.

– Poate că acum o să fii atentă la ce-ţi spun.

Am rupt-o la fugă pe hol. Trecând pe lângă o sală de clasă, uşa se deschise.

– Chloe?

O voce de bărbat.

Am fugit mai departe.

– Vorbește cu mine! se răsti glasul oribil, întretăiat, apropiindu-se. Știi de câtă vreme sunt prizonier aici?

M-am năpustit pe uşă în casa scărilor şi am luat-o în sus.

În sus? Toate eroinele stupide o iau în sus!

Am virat pe palier şi-am început să urc al doilea şir de trepte. Paznicul şchiopăta pe şirul de trepte de dedesubt, cu degetele agăţându-se de balustradă, degete topite, prin care se iţeau oasele...

M-am repezit pe uşile de la capăt şi-am alergat de-a lungul holului principal.

– Ascultă-mă, puştoaică egoistă. Tot ce vreau sunt cinci minute...

Am cotit în cea mai apropiată sală de clasă goală şi-am trântit uşa. M-am dat cu spatele înapoi până am ajuns pe la mijlocul sălii, iar paznicul trecu prin uşă. Pur şi simplu *prin* ea. Faţa aceea cumplită, topită, dispăruse, şi-acum era din nou normală.

– Aşa-i mai bine? Acum o să încetezi cu ţipatul şi-o să stai de vorbă cu...

Am ţâşnit la fereastră şi-am căutat un mijloc s-o deschid, apoi am văzut cât de mult era până jos. Cel puţin zece metri... până pe asfalt.

– Chloe!

Uşa se deschise de perete. Era directoarea-adjunctă, doamna Waugh, cu profesorul meu de matematică, domnul Travis, şi cu un profesor de muzică al cărui nume nu mi-l aminteam. Văzându-mă la fereastră, doamna Waugh deschise braţele, oprindu-i pe cei doi profesori.

– Chloe? zise ea, cu voce joasă. Draga mea, dă-te la o parte de lângă fereastra aia.

– Voiam doar...

– Chloe...

Zăpăcită, m-am uitat înapoi la fereastră.

Domnul Travis a ţâşnit ca săgeata pe lângă doamna Waugh şi m-a placat. Când am lovit podeaua, tot aerul mi-a ieşit din plămâni. Ridicându-ne de jos în patru labe, mi-a vârât din greşeală genunchiul în stomac. Am căzut înapoi, chircită, horcăind.

Când mi-am deschis ochii, l-am văzut pe paznic aplecat deasupra mea. Am țipat și-am încercat să mă ridic, dar domnul Travis și profesorul de muzică m-au ținut la podea, în vreme ce doamna Waugh bolborosea ceva la un telefon celular.

Paznicul se aplecă prin domnul Travis.

– Acum o să stai de vorbă cu mine, fato? Nu poți scăpa.

M-am zbătut, lovind cu picioarele în paznic, încercând să mă eliberez din mâinile profesorilor. Dar ei n-au făcut decât să mă țină mai strâns. Am auzit-o, parcă, pe doamna Waugh spunând că ajutoarele sunt pe drum. Paznicul și-a vârât fața sub ochii mei și a schimbat-o din nou în masca aceea topită, oribilă, apropiindu-se atât de mult încât mă uitam direct într-unul din ochii lui bulbucați, aproape ieșit din orbită.

Mi-am mușcat limba ca să nu țip. Gura mi s-a umplut de sânge. Cu cât mă luptam mai tare, cu atât mă țineau profesorii mai strâns, sucindu-mi brațele și provocându-mi dureri ascuțite în tot trupul.

– Nu-l vedeți? am strigat. E chiar aici. Vă rog, vă rog, vă rog. Luați-l de lângă mine. Luați-l de aici!

Nici vorbă să mă asculte. Am continuat să mă zbat, să le explic, dar mă țineau cu aceeași încăpățânare cu care mă tachina omul ars.

În cele din urmă, doi bărbați în uniformă au dat buzna pe ușă. Unul i-a ajutat pe profesori să mă imobilizeze, în vreme ce al doilea a trecut în spatele meu, unde nu-l puteam vedea. Niște degete mi s-au încleștat pe antebraț. Apoi, o înțepătură de ac. Prin vene a început să-mi curgă gheață.

Clasa a început să se legene. Paznicul s-a încețoșat, ba apărând, ba dispărând.

– Nu! a zbierat el. Trebuie să vorbesc cu ea. Nu înțelegeți? Ea mă poate auzi. Nu vreau decât...

Glasul i s-a pierdut, iar paramedicii m-au aşezat pe o targă. Targa s-a ridicat, legănându-mă. Legănându-mă... ca un elefant. Călărisem odată unul, cu mama, la grădina zoologică, iar mintea mi s-a întors la momentul acela, la braţele mamei în jurul meu, la râsul ei...

Urletul de furie al paznicului îşi croi drum printre amintirile mele.

– N-o luaţi de aici! Am nevoie de ea!

Legănat. Legănat de elefant. Râsul mamei...

patru

STĂTEAM PE MARGINEA PATULUI meu de spital şi încercam să mă conving că încă mai dormeam. Era cea mai bună explicaţie pentru ceea ce auzeam. Aş fi putut s-o trec la capitolul delir, dar preferam vis.

Mătuşa Lauren stătea lângă mine, ţinându-mă de mână. Ochii mi-au alunecat spre surorile care treceau pe lângă salon, pe culoar. Ea mi-a urmărit privirea, s-a ridicat şi a închis uşa. Printr-un văl de lacrimi, am urmărit-o şi mi-am închipuit că e mama. Ceva din mine s-a prăbuşit şi aveam din nou şase ani, ghemuită pe pat, plângând după mama.

Mi-am plimbat mâinile peste aşternuturi, scorţoase şi zgrunţuroase, prinzându-se de pielea mea aspră. Era atât de cald în încăpere că fiecare răsuflare îmi sugruma şi mai mult gâtlejul uscat. Mătuşa Lauren mi-a întins apa şi am cuprins în palme paharul rece. Apa avea un gust metalic, dar am băut-o pe toată.

– Un sanatoriu, am zis.

Pereţii parcă mi-au sorbit cuvintele din gură, ca sunetul de scenă, înghiţindu-le şi lăsând doar aerul inert.

— O, Doamne, Chloe! Scoase o batistă din buzunar și își șterse nasul. Știi de câte ori a trebuit să-i spun unui pacient că va muri? Într-un fel, asta de-acum pare mai greu de făcut. Se întoarse cu fața spre mine. Știu cât de mult îți dorești să mergi la UCLA, la colegiu. Asta e singura cale prin care o să putem să te băgăm acolo, scumpo.

— Tata?

A făcut o pauză și-am înțeles că i-ar fi plăcut să dea vina pe el. Voise să mă crească ea după moartea mamei, ca să mă scutească de o viață cu menajere în apartamente goale. Nu-l iertase niciodată pe tata că o refuzase. La fel cum nu-l iertase niciodată pentru noaptea aceea în care murise mama. Nu conta că mașina lor fusese lovită într-o parte de cineva care fugise de la locul accidentului – el se aflase la volan și de aceea îl considera principalul responsabil.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Școala. Dacă nu petreci cel puțin două săptămâni de evaluare într-un sanatoriu, va fi trecută în fișa ta.

— Ce va fi trecută în fișa mea?

Strânse în pumn batista.

— Păi, idioțe... Se stăpâni. Politica de toleranță zero.

Scuipă cuvintele cu mai mult venin decât într-un blestem.

— Toleranță zero? Vrei să spui violență? Da, da' eu n-am...

— Știu că nu. Dar pentru ei e limpede. Te-ai împotrivit fizic unui profesor. Ai nevoie de ajutor.

Într-un sanatoriu. Pentru copii nebuni.

M-am trezit în mai multe rânduri, în noaptea aceea. A doua oară, tata era în ușă, privindu-mă. A treia oară, ședea lângă patul meu. Văzând că deschid ochii, s-a întins și m-a bătut stângaci pe mână.

– O să fie bine, a murmurat. Totul o să fie bine.

Am adormit la loc.

Tata era încă acolo, în dimineața următoare. Ochii îi erau încercănați, iar cutele din jurul gurii, mai adânci decât i le știam. Nu închisese ochii toată noaptea, venind cu avionul de la Berlin.

Mă îndoiesc că tata a vrut vreodată copii. Dar nu mi-a spus asta niciodată, nici măcar la mânie. Indiferent ce crede mătușa Lauren despre el, se străduiește cât poate. Pare să nu știe ce să facă acuma cu mine. Sunt ca un cățeluș pe care i l-a lăsat cineva pe care l-a iubit foarte mult și se căznește să facă tot ce trebuie, chiar dacă el unul nu se dă în vânt după câini.

– Ți-ai schimbat culoarea părului, zise el, când m-am ridicat în capul oaselor.

Mi-am făcut curaj pentru ce avea să urmeze. Când alergi țipând pe holurile școlii după ce ți-ai vopsit părul în toaleta fetelor, prima reacție a oamenilor – mă rog, după ce trec peste partea cu țipatul-pe-holuri – este „ai făcut ce?" Să-ți vopsești părul în toaleta școlii nu e normal. Nu pentru fete ca mine. Și șuvițe roșu aprins? Chiulind de la oră? E curată *criză de nebunie*.

– Îți place? mă întrebă tata după o clipă.

Am încuviințat din cap.

Făcu o pauză, apoi scoase un chicotit înăbușit.

– Ei bine, nu-i chiar ceea ce aș fi ales eu, dar arată bine. Dacă ție îți place, asta contează. Își scărpină gâtul împestrițat cu umbrele bărbii. Bănuiesc că mătușa Lauren ți-a spus despre treaba cu sanatoriul. A găsit unul despre care crede că va fi în regulă. Mic, privat. Nu pot spune că sunt încântat de idee, însă e doar pentru vreo două săptămâni...

* * *

Nimeni nu era în stare să spună ce era în neregulă cu mine. M-au pus să vorbesc cu o mulțime de doctori, care mi-au dat fel de fel de teste, iar eu eram sigură că ei înțelegeau ce anume era în neregulă, dar nu voiau să spună. Asta însemna că era rău.

Nu fusese prima oară când văzusem persoane care nu erau în realitate acolo. Despre asta voise mătușa Lauren să discutăm după ore, în ziua aceea. Când îi pomenisem despre vis, își amintise că obișnuiam să povestesc despre oameni din fosta noastră pivniță. Părinții mei își închipuiseră că era versiunea mea creativă de prieteni imaginari, născocind o întreagă panoplie de personaje. Apoi, prietenii aceia au început să mă sperie, atât de rău c-a trebuit să ne mutăm de acolo.

Chiar și după aceea, uneori eu mai „vedeam" persoane, așa că mama îmi cumpărase lănțișorul cu rubin și spusese c-o să mă ocrotească. Tata zicea că era doar o chestiune de psihologie. Eu crezusem c-o să meargă și într-adevăr avusese efect. Însă acum se întâmplase din nou. Iar de data asta nimeni n-o mai punea pe seama unei imaginații hiperactive.

Ei mă trimiseseră la un sanatoriu pentru copii nebuni. Au crezut că sunt nebună. Nu eram. Aveam cincisprezece ani și în sfârșit îmi venise ciclul, iar asta trebuia să fi jucat un rol. Nu putea fi o simplă coincidență că începusem să am vedenii în aceeași zi. Toți hormonii ăia îngrămădiți în mine explodaseră, iar creierul meu dăduse rateu, adunând imagini din filme de mult uitate și făcându-mă să cred că erau reale.

Dacă aș fi fost nebună, aș fi făcut mai multe decât să văd și să aud persoane care nu erau de față. M-aș fi purtat nebunește, iar eu n-o făcusem.

Sau o făcusem?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai puțin sigură. Mă simțeam normală. Nu-mi puteam aminti să fi

comis ceva bizar. În afară de vopsitul părului în toaleta școlii. Și chiulitul de la oră. Și că spărsesem automatul cu tampoane. Și că mă bătusem cu un profesor.

Ultimul punct nu se punea. Fusesem speriată de moarte văzându-l pe tipul ăla ars și mă luptasem să scap de el, dar nu încercasem să rănesc pe nimeni. Înainte de asta, fusesem în regulă. Prietenele mele consideraseră că sunt zdravănă. Domnul Petrie considerase că sunt zdravănă când mă trecuse pe lista aleșilor pentru regizori. Nate Bozian în mod evident considerase că sunt zdravănă. N-ai mai fi fericit că o fată nebună venea la bal.

Și el fusese fericit, nu-i așa?

Când încercam să-mi amintesc, totul mi se părea încețoșat, ca o amintire de demult pe care puteam foarte bine s-o fi visat.

Dacă nimic din toate acestea nu se întâmplase? *Voisem* numirea ca regizor. *Voisem* ca Nate să fie interesat de mine. Poate că-mi imaginasem totul. Halucinasem, ca și în privința băiatului de pe stradă, a fetei care plângea și a paznicului ars.

Dacă eram nebună, mi-aș fi dat seama? Exact asta însemna să fii nebun, nu-i așa? Tu crezi că ești în bună regulă. Toți ceilalți au altă părere.

Poate că eram nebună.

Tata și mătușa Lauren m-au dus cu mașina la Sanatoriul Lyle, duminică după-amiaza. Îmi dăduseră niște medicamente înainte să ies din spital și dormeam pe mine. Sosirea noastră a fost un montaj de cadre fixe și clipuri.

O uriașă clădire victoriană, plantată în mijlocul unui domeniu nesfârșit. Zugrăveală galbenă. Un balansoar pe veranda închisă.

Două femei. Prima, cu păr sur și șolduri late, apropiindu-se să mă întâmpine. Ochii severi ai celei mai tinere urmărindu-mă, cu brațele încrucișate, gata să intervină.

Urcare pe un șir lung de trepte înguste. Femeia mai în vârstă – o soră care s-a prezentat ca doamna Talbot – ciripind indicații ca un ghid turistic, pe care creierul meu tulbure nu le putea urmări.

Un dormitor, în alb și galben, împodobit cu margarete, mirosind a gel de păr.

În capătul îndepărtat al camerei, un pat îngust cu o cuvertură vătuită azvârlită peste cearșafurile făcute ghem. Peretele de deasupra patului decorat cu pagini rupte din reviste pentru adolescenți. Comoda plină de borcănașe de machiaj și sticluțe. Numai micul birou gol.

Partea mea de cameră, o sterilă imagine în oglindă – același pat, aceeași comodă, același birouaș, toate curățate lună de orice personalitate.

Era timpul ca tata și mătușa Lauren să plece. Doamna Talbot a explicat că n-am să-i mai văd vreo două zile, fiindcă aveam nevoie de timp să mă „aclimatizez" la noul meu „mediu". Ca un cățel într-o casă nouă.

Îmbrățișarea mătușii Lauren. M-am prefăcut că nu-i văd lacrimile din ochi.

O îmbrățișare stângace de la tata. A bălmăjit că avea să rămână în oraș și va veni să mă viziteze de îndată ce-l vor lăsa. Apoi mi-a vârât în palmă un sul de bancnote de douăzeci, în timp ce mă săruta în creștet.

Doamna Talbot spunându-mi că or să-mi aranjeze ele lucrurile, de vreme ce eu eram probabil obosită. Doar să mă urc în pat. Oblonul s-a tras. Camera s-a întunecat. Eu am adormit din nou.

Glasul tatălui meu trezindu-mă. Camera era acum complet în beznă, întuneric afară. Noapte.

Silueta tatei în cadrul ușii. Sora mai tânără – domnișoara Van Dop – în spatele lui, cu o expresie de dezaprobare pe față. Tata apropiindu-se de patul meu și îndesându-mi ceva pufos în brațe.

– L-am uitat pe Ozzie. Nu știam dac-ai să dormi fără el.

Ursulețul koala stătea de doi ani pe un raft în camera mea, exilat din pat de când crescusem prea mare pentru el. Dar l-am luat și mi-am vârât nasul în imitația lui jerpelită de blană, care mirosea a acasă.

M-am trezit în șuieratul respirației din somn a fetei din patul alăturat. M-am uitat într-acolo, dar n-am văzut decât o siluetă sub cuvertură.

Când m-am întors pe spate, lacrimi fierbinți mi s-au rostogolit pe obraji. Nu dor de casă. Rușine. Stingherealǎ. Umilință.

Îi speriasem pe mătușa Lauren și pe tata. Îi silisem să-și stoarcă creierii gândindu-se ce era de făcut în privința mea. Ce era în neregulă cu mine. Cum să rezolve problema.

Și școala...

Obrajii îmi ardeau mai tare decât lacrimile. Oare câți copii mă auziseră țipând? Câți aruncaseră un ochi în sala aceea de clasă, în timp ce eu mă băteam cu profesorii și bolboroseam cum eram urmărită de paznici topiți? Câți mă văzuseră luată pe sus, legată de-o targă?

Oricine ratase spectacolul îl auzise cu siguranță povestit. Toată lumea avea să știe că eleva Chloe Saunders clacase. Că era țicnită, nebună, închisă laolaltă cu restul alienaților mintali.

Chiar dacă mă lăsau să mă întorc la școală, nu cred c-aș mai fi avut vreodată tupeul să mă duc acolo.

cinci

M-AM TREZIT LA CLINCHETUL umeraşelor metalice. O fată blondă scotocea prin nişte haine despre care eram foarte sigură că îmi aparţineau, puse acolo ieri de către doamna Talbot.

– Bună, i-am zis.

Se întoarse şi-mi zâmbi.

– Mişto ţoale. De firmă, după etichetă.

– Eu sunt Chloe.

– Liz. Ca Lizzie McGuire[1]. Făcu semn către o tăietură dintr-o revistă, veche şi jerpelită, de pe peretele ei. Numai că mie nu-mi place să mi se spună Lizzie, fiindcă am impresia că sună cumva... – îşi coborî vocea, de parcă n-ar fi vrut să jignească fotografia lui Lizzie – ...copilăreşte.

A continuat să vorbească, dar n-am auzit ce-a zis, fiindcă singurul lucru la care mă puteam gândi era: ce e în neregulă cu ea? Dacă se afla la Sanatoriul Lyle, însemna că era ceva în neregulă cu ea. Vreo „stare mintală".

Nu arăta a nebună. Părul ei lung era pieptănat într-o coadă de cal strălucitoare. Purta jeanşi Guess şi tricou Gap. Dacă n-aş fi ştiut ce şi cum, aş fi putut crede că mă trezisem într-un internat de şcoală.

Trăncănea fără oprire. Poate ăsta era un semn.

Părea destul de inofensivă, totuşi. Trebuia să fie aşa, nu? N-ar fi băgat pe nimeni periculos aici. Sau *cu adevărat* nebun.

---

[1] Eroina serialului TV cu acelaşi nume, adresat adolescenţilor şi prezentat pe Disney Channel între anii 2001–2004. A avut 65 de episoade şi în rolul principal a jucat Hillary Duff.

O, nu, Chloe. Nu bagă nici o persoană cu adevărat nebună aici. Numai pe cele care aud voci, văd paznici arşi şi se bat cu profesorii.

Începu să mă doară stomacul.

– Hai, zise ea. Micul dejun e în cinci minute şi ăştia devin chiar scârboşi dacă întârzii.

Liz întinse o mână când am deschis sertarul comodei.

– Poţi să vii în pijamale la micul dejun. Băieţii mănâncă numai la prânz şi la cină cu noi, dar micul dejun îl iau mai târziu, aşa că avem puţină intimitate.

– Băieţii?

– Simon, Derek şi Peter.

– Sanatoriul e mixt?

– Îhî. Îşi ţuguie buzele în oglindă şi îşi piguli o cojiţă uscată. Parterul îl folosim la comun, dar etajul este separat.

Se aplecă în afara uşii, arătându-mi cât de scurt era holul.

– Ei au cealaltă aripă. Nu există nici măcar o uşă de legătură. De parcă ne-am strecura până acolo noaptea dac-am putea. Chicoti. Ei, bine, Tori ar face-o. Şi poate şi eu, dac-ar fi cineva acolo care să merite să te strecori până la el. Tori îi face ochi dulci lui Simon. Mă cercetă atent în oglindă. Ţie s-ar putea să-ţi placă Peter. E drăguţ, dar mult prea mic pentru mine. Are treisprezece ani. Aproape paisprezece, dacă mă gândesc mai bine.

– Eu am cincisprezece.

Îşi muşcă buza.

– O, la dracu'. Mm, oricum, Peter n-o să facă prea mulţi purici pe-aici. Am auzit c-o să se ducă acasă curând. Făcu o pauză. Cin'şpe zici? Ce clasă?

– A noua.

– La fel ca Tori. Eu sunt a zecea, ca Simon, Derek şi Rae. Cred că Simon şi Rae încă mai au cincisprezece

ani, totuşi. Şi ţi-am zis că-mi place părul tău? Am vrut şi eu să-l fac aşa, cu şuviţe albastre, dar mama a zis...

Liz a continuat să sporovăiască în timp ce am coborât printre toate personajele din distribuţie. Exista o doctoriţă Gill, psiholog, dar ea nu venea decât pentru orele de la cabinetul ei, la fel ca şi profesoara noastră, doamna Wang.

Cunoscusem două dintre cele trei surori. Doamna Talbot – femeia mai în vârstă, pe care Liz o declară „chiar drăguţă", şi mai tânăra domnişoară Van Dop, care era, mi-a şoptit ea, „nu atât de drăguţă". A treia soră, doamna Abdo, lucra la sfârşit de săptămână, dându-le fiecăreia dintre celelalte câte o zi liberă. Locuiau în sanatoriu şi aveau grijă de noi. Funcţia lor suna mai degrabă a supraveghetoare, după cum îi auzisem pe copiii de la internat descriind-o, însă Liz le numea surori.

La capătul scărilor, m-a lovit atotputernicul iz al înălbitorului cu lămâie. Mirosea ca acasă la bunica. Până şi tata părea mereu stingherit în casa imaculată a mamei sale, sub privirea aceea care spunea să nu te mai aştepţi la nici un sfanţ de ziua ta dacă ai vărsat apă minerală pe canapeaua de piele albă. Totuşi, o privire aruncată în camera de zi de aici a fost destul ca să răsuflu uşurată. Era la fel de curată ca a bunicii – covorul fără nici o pată, lemnul strălucitor –, dar avea un aer cumva uzat, confortabil, care te invita să te culcuşeşti pe sofa, cu picioarele adunate sub tine.

Şi camera de zi era zugrăvită în culorile favorite ale Sanatoriului Lyle – un galben pal, de data asta. Pernele acopereau sofaua albastru-închis şi două balansoare. O pendulă veche ticăia într-un colţ. La fiecare capăt de masă se afla o vază cu margarete sau narcise galbene. Strălucitor şi vesel. Prea strălucitor şi prea vesel,

într-adevăr, ca la pensiunea aia de lângă Syracuse, unde stătuserăm eu și mătușa Lauren toamna trecută – atât de disperată de a fi familiară, încât părea mai curând un decor de teatru decât casa cuiva.

Nu foarte diferită de asta, bănuiesc – o instituție gata să te convingă că nu era o instituție, ca să te facă să te simți ca acasă. Ca să te facă să uiți că te aflai într-un loc pentru copii nebuni.

Liz mă opri în dreptul sufrageriei, ca să putem arunca o privire înăuntru.

La o masă stătea o fată înaltă, cu păr scurt și negru.

– Aia e Tori. Victoria, dar ei îi place Tori. Cu *i*. E cea mai bună prietenă a mea. Are toane și-am auzit că de-aia se și află aici, dar eu cred că e în regulă. Își împinse bărbia către cealaltă persoană de la masă – o fată drăguță, cu pielea arămie și bucle lungi, întunecate. Aia e Rachelle. Rae. Are o „chestie" cu focul.

M-am uitat lung la fată. Chestie cu focul? Asta însemna că *dădea* foc? Crezusem că locul ăsta se presupunea a fi sigur.

Cum rămânea cu băieții? Era vreunul dintre ei violent?

M-am frecat pe burtă.

– Cuiva îi e foame, după câte văd, ciripi o voce.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe doamna Talbot venind pe ceea ce am dedus a fi ușa bucătăriei, cu o carafă de lapte în mână. Ea îmi zâmbi.

– Intră, Chloe. Dă-mi voie să te prezint.

Înainte de micul dejun, domnișoara Van Dop ne-a dat tuturor pastilele, apoi ne-a urmărit cum le înghițeam. Era straniu. Nimeni nu scotea un cuvânt, doar întindea mâna, își înghițea pastila cu apă și apoi se întorcea la discuția întreruptă.

Când m-am uitat lung la a mea, domnișoara Van Dop a spus că o să-mi explice doctorița totul mai târziu, dar deocamdată trebuia s-o iau. Așa că am luat-o.

După ce am mâncat, am plecat toată trupa la etaj să ne îmbrăcăm. Rae era în frunte, urmată de Liz și de Tori. Apoi veneam eu.

– Rachelle? o strigă Tori.

Umerii lui Rae se încordară și nu se întoarse.

– Da, Victoria?

Tori mai urcă două trepte, micșorând distanța dintre ele.

– Ai spălat rufele, da? E rândul tău și eu vreau să port bluza aia pe care mi-a cumpărat-o mama.

Rae se întoarse încet.

– Doamna T. a zis că pot să spăl rufe azi, de vreme ce trebuie să stăm deoparte până... – privirea îi căzu asupra mea și-mi oferi un zâmbet firav, aproape cerându-și iertare – ...până se instalează Chloe.

– Adică n-ai spălat rufele?

– Asta am spus.

– Dar eu vreau...

– Bluza ta. Am prins partea asta. Atunci poart-o. E nou-nouță.

– Da, sigur, și probabil au mai probat-o și altele. Asta-i nesimțire.

Rae își ridică mâinile și dispăru pe hol. Tori aruncă o privire încruntată peste umăr, de parcă ar fi fost vina mea. Când se întoarse, ceva apăru pentru o clipă între noi și m-am împleticit un pas înapoi, apucându-mă de balustradă.

Privirea ei dezaprobatoare deveni o strâmbătură.

– Drace, n-am de gând să *dau* în tine.

Peste umărul ei apăru o mână, cu degete albicioase zvârcolindu-se ca viermii.

– Chloe? făcu Liz.

– E-e-eu... Mi-am smuls cu forța privirea de la mâna fără trup. M-am-m-mpiedicat.

– Ascultă... fato..., șopti o voce de bărbat la urechea mea.

Liz coborî cele două trepte dintre noi și își puse mâna pe brațul meu.

– Te simți bine? Ești albă ca varul.

– M-m-mi s-a părut că a-a-aud ceva.

– De ce vorbește așa? o întrebă Tori pe Liz.

– Se numește bâlbâit. Liz mă strânse de braț. E-n regulă. Și frate-meu se bâlbâie.

– Frate-tău are *cinci* ani, Liz. O mulțime de pici se bâlbâie. Dar nu adolescenții. Tori se uită scrutător la mine. Ești retardată?

– Ce?

– Știi tu, ca să te prinzi de poantă ai nevoie de atât – își deschise larg brațele, apoi își aduse palmele una lângă alta – sau de-atât.

Liz se înroși.

– Tori, nu se face...

– Păi, vorbește ca un copil mic și arată ca unul...

– Am un defect de vorbire, am spus eu, rostind cuvintele cu grijă, de parcă ea ar fi fost retardata. Dar fac exerciții să mi-l îndrept.

– Te descurci minunat, ciripi Liz. Ai spus toată fraza aia fără nici o poticneală.

– Fetelor? Doamna Talbot scoase capul pe după ușa holului de jos. Știți că n-aveți voie să vă prostiți pe scări. V-ați putea lovi. Ora începe în zece minute. Chloe, încă mai așteptăm rapoartele de la profesorii tăi, așa că tu n-ai să participi la oră astăzi. După ce te îmbraci, o să-ți prezentăm programul tău.

Sanatoriului Lyle îi plăceau programele în același fel în care taberelor de corecție le place disciplina.

Ne trezeam la 7.30. Mâncam, făceam duş, ne îmbrăcam şi la 9.00 eram la ore, unde făceam teme independente atribuite de profesorii noştri, supervizate de doamna Wang. Pauză la 10.30 pentru o gustare rapidă – nutritivă, fireşte. Înapoi la ore. Pauză pentru masa de prânz la amiază. Înapoi la ore de la 1.00 până la 4.30, cu o pauză de douăzeci de minute la 2.30. La un anumit moment în timpul orelor – moment a cărui alegere varia – aveam şedinţa noastră de terapie individuală cu dr. Gill; prima mea şedinţă avea să fie astăzi, după masa de prânz. De la 4.30 până la 6.00 aveam timp liber... într-un fel. În afară de orele de curs şi de terapie, aveam de îndeplinit treburi gospodăreşti. O grămadă, după cum arăta lista. Acestea se făceau în timpul nostru liber, înainte şi după cină. În plus, trebuia să ne dăm sufletul în treizeci de minute de activitate fizică, zilnic. Apoi, după o gustare, urma trecerea la dormitoare, la 9.00, şi stingerea la 10.00.

Gustări nutritive? Şedinţe de terapie? Listă de corvezi? Exerciţii fizice obligatorii? Culcarea la ora 9.00?

Tabăra de corecţie începea să arate roz.

Nu era de mine locul ăsta. Chiar nu era.

După discuţia noastră, un telefon a făcut-o pe doamna Talbot să iasă în fuga mare, făgăduindu-mi să se întoarcă imediat cu lista îndatoririlor mele. Ce bucurie.

Stăteam în camera de zi, încercând să mă gândesc, dar veselia necontenită era ca o lumină orbitoare ce mă lovea drept în ochi, îngreunându-mi concentrarea. Câteva zile de zugrăveală galbenă şi margarete şi-aveam să mă transform într-un zombi fericit, ca Liz.

Am simţit un fior de ruşine. Liz mă făcuse să mă simt bine-venită şi sărise imediat să mă apere în faţa prietenei sale. Dacă să fii vesel era o afecţiune mintală,

atunci nu era foarte rău să suferi de aşa ceva – cu siguranţă era mai bine decât să vezi oameni arşi.

Mi-am masat ceafa şi-am închis ochii.

Sanatoriul Lyle nu era foarte rău, pe cinstite. Era mai bun decât camerele căptuşite şi culoarele nesfârşite pline de adevăraţi zombi, pacienţii psiho care-şi târşâiau picioarele, atât de dopaţi că nici nu le mai păsa de îmbrăcat, darămite de făcut baie. Poate că iluzia de cămin familiar mă deranja. Poate că, într-un anumit sens, m-aş fi simţit mai bine cu canapele urâte, pereţi albi şi gratii la ferestre, astfel încât să nu existe false promisiuni. Totuşi, numai pentru că nu vedeam nici o gratie nu însemna că era atât de deschis pe cât părea. Nu putea fi.

M-am dus la fereastra din faţă. Închisă, în pofida zilei însorite. Avea o gaură unde probabil fusese un zăvor care s-o deschidă. M-am uitat afară. O mulţime de copaci, o stradă liniştită, alte case vechi pe domenii întinse. Nu tu gard electric. Nu tu pancartă pe peluză care să proclame SANATORIUL LYLE PENTRU COPII NEBUNI. Totul părea foarte obişnuit, dar bănuiam că dacă aş fi luat un scaun şi aş fi spart fereastra, ar fi pornit imediat o alarmă.

Deci, unde era alarma?

Am ieşit pe hol, m-am uitat spre uşa de la intrare şi am văzut-o, clipind. Nici o încercare de-a o masca. Un memento, presupun. Poate că seamănă asta cu o casă, dar nu încerca să ieşi pe uşa din faţă.

Dar pe cea din spate?

M-am dus în sufragerie şi m-am uitat pe fereastră într-o curte largă, cu tot atâţia copaci cât şi în faţă. Existau un şopron, scaune de grădină şi straturi de flori. Mingea de fotbal de pe un scaun de lemn şi coşul de baschet de pe o fâşie de ciment sugerau că ni se îngăduia să ieşim pe afară – probabil pentru cele „treizeci de minute de activitate fizică". Oare erau supravegheate?

Nu puteam vedea nici o cameră de filmat, dar existau destule ferestre pentru ca surorile să țină sub ochi pe oricine din curte. Și gardul înalt de aproape doi metri era o piedică serioasă.

– Cauți o cale de a ieși?

M-am întors și-am văzut-o pe domnișoara Van Dop. Ochii ei sclipeau aparent cu amuzament, dar fața îi era gravă.

– N-n-nu. M-m-mă uitam doar prin jur. Ah, și, când mă îmbrăcam, am observat că nu mai am pandantivul. Cred că l-oi fi lăsat la spital și aș vrea să mă asigur că-l voi primi înapoi. E foarte important pentru mine.

– O să-i spun tatălui tău, dar va trebui să ți-l țină el cât timp stai aici. Nu ne place ca fetele noastre să poarte bijuterii. Bun, cât despre uitatul prin jur...

Cu alte cuvinte, bună încercare de a schimba vorba, dar nu ținuse. Trase un scaun de la masa din sufragerie și-mi făcu semn să iau loc. M-am așezat.

– Sunt sigură că ai văzut sistemul de alarmă de la ușa din față, zise ea.

– E-eu nu...

– Încercai să scapi. Știu. Zâmbetul îi atinse în treacăt buzele. Majoritatea rezidenților noștri nu sunt genul de adolescenți care să fugă de acasă, cel puțin nu declarat. Sunt destul de inteligenți cât să-și dea seama că orice i-ar aștepta afară e mai rău decât ceea ce e aici. Iar ceea ce e aici nu-i atât de rău. Nu-i chiar Disney World, dar nici închisoare. Singurele tentative de evadare pe care le-am avut au fost din partea copiilor care încercau să se furișeze afară ca să-și întâlnească prietenii. Nimic serios, dar părinții se așteaptă la o supraveghere mai bună din partea noastră; de vreme ce ne mândrim că oferim un mediu ca acasă, cred că e important să precizăm limitele de la bun început.

Se opri, parcă așteptând un răspuns. Am încuviințat din cap.

– Ferestrele sunt prevăzute cu o sirenă, ca și ușile spre exterior. Ai voie să ieși numai în spatele casei și nu există nici o poartă. Din pricina alarmei, trebuie să ne anunți înainte să ieși, ca s-o putem deconecta și, da, să te urmărim. Dacă ai vreo întrebare privind ce poți și ce nu poți să faci, vino la mine. N-o să te duc cu zăhărelul, Chloe. Cred sincer că ăsta este primul pas pentru stabilirea încrederii, iar încrederea este crucială într-un loc ca acesta.

Din nou privirea ei o scrută pe a mea, evaluându-mă, asigurându-se că pricepusem clar cealaltă parte a acestei declarații – că sinceritatea trebuia să fie reciprocă și că se aștepta de la mine ca eu să-mi respect partea.

Am dat din cap.

șase

DOAMNA TALBOT M-A PUS SĂ CURĂȚ morcovi pentru prânz. N-am îndrăznit să-i spun că nu curățasem vreunul în viața mea. După ce mi-am crestat degetul mare, am prins mișcarea.

În timp ce curățam, mintea a început să-mi umble... în locuri pe care nu le-aș fi vizitat de bunăvoie. Atunci, mi-am pus în acțiune cea mai bună apărare: să transform totul într-un film.

În privința experiențelor traumatice, ultimele câteva zile erau cel mai bun material de inspirație pe care l-am avut vreodată. Dar ce gen ar fi fost? Horror curat? Sau suspans psihologic? Poate o combinație de elemente, surprinzând privitorul cu...

– Deja la curățat legume? șopti o voce. Ce-ai făcut să meriți una ca asta?

De data asta, când m-am răsucit, n-am mai văzut o mână fără trup, ci un trup întreg. Un băiat, mai precis, poate cu un an mai mare decât mine, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și slab, cu pomeții pronunțați și păr blond-închis, aranjat cu țepi scurți și alandala. Ochii lui căprui, migdalați, jucau amuzați.

– Tu trebuie să fii Chloe.

Întinse mâna. Am sărit înapoi. Morcovul mi-a alunecat printre degete și s-a lovit de brațul lui. Un braț adevărat. Atașat de un băiat adevărat.

– Eu-eu...

Își duse un deget la buze, apoi îmi făcu semn către ușa sufrageriei. Dincolo de ea, doamna Talbot vorbea cu Liz.

– N-ar trebui să fiu aici, șopti el. Eu sunt Simon, apropo.

Mi-am dat seama deodată că stătea între mine și ieșire. Zâmbetul lui părea foarte prietenos și era categoric drăguț, dar asta n-avea importanță la un băiat care te încolțește într-un sanatoriu.

Se dădu înapoi către cămară, ridică un deget, spunându-mi să aștept, apoi dispăru înăuntru. L-am auzit scotocind printre rafturi. Când am aruncat o privire, tocmai dădea jos o cutie de biscuiți cu graham.

Un raid la bucătărie? Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Bănuiesc că nu conta dacă erau într-un sanatoriu sau într-o tabără de vară, băieții și stomacurile lor nu se schimbau. Simon ieși cu o cutie neîncepută de biscuiți.

– Cealaltă e deja deschisă, am șoptit eu, arătându-i-o.

– Mersi, dar o să vrea una întreagă. Nu-i așa, frățioare?

I-am urmărit privirea peste umărul meu și-am scos un scâncet. Tipul care stătea în spatele meu avea un

metru optzeci și umeri lați cât ușa. Deși era de talia unui adult, n-ar fi putut fi niciodată luat drept unul. Fața lui ar fi putut fi folosită ca imaginea lui „înainte" pentru o cremă contra acneei. Păr negru, atârnându-i peste ochi, lung, moale și fără luciu.

– Eu-eu-eu... Am înghițit în sec. Nu te-am văzut când ai intrat.

Întinse mâna peste mine și luă biscuiții de la Simon. Când a dat să se retragă, Simon l-a prins de spatele cămășii.

– Încă mai lucrăm cu el la bunele maniere, îmi zise el mie. Derek, Chloe. Chloe, fratele meu, Derek.

– Frate? m-am mirat.

– Mda.

Vocea lui Derek era un tunet îndepărtat.

– Gemeni identici, adăugă.

– E fratele meu prin adopție, zise Simon. Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Chloe...

– Am terminat aici? întrebă Derek.

Simon îi făcu semn să plece, apoi își dădu ochii peste cap.

– Scuze. Oricum, tocmai voiam să-ți spun bine ai venit...

– Simon?

Vocea lui Tori răsună în toată bucătăria.

– Aha! Mi s-a părut mie că te aud, spuse și degetele ei se agățară de ușa cămării. Tu și Derek întotdeauna dați iama...

Mă zări și pe mine și ochii i se îngustară.

– Tori? zise Simon.

Expresia ei sări de la enervare la afectare.

– Da?

El îi arătă cu degetul spre ușa sufrageriei:

– Ssst!

În timp ce ea îngăima nişte scuze, m-am folosit de prilej s-o şterg.

După ce am terminat cu morcovii, doamna Talbot a zis că aveam liber până la masa de prânz şi m-a condus la camera media. Deşi speram la un ecran TV mare, cu sunet surround, şi la un computer performant, n-am avut noroc. Era un televizor cu diagonala de cincizeci, o combină ieftină cu DVD şi radiocasetofon, o consolă Xbox[1] veche şi un computer încă şi mai vechi. O rapidă trecere în revistă prin colecţia de filme şi-am înţeles că nu aveam să petrec mult timp pe-aici... cel puţin dacă n-aş fi devenit brusc nostalgică după gemenele Olsen[2]. Singurul film scăpat de PG[3] era *Jurassic Park* şi avea notat „Vă rugăm cereţi voie înainte de vizionare", de parcă trebuia să arăt legitimaţia mea de şcoală pentru a dovedi că aveam peste doisprezece ani.

Am deschis computerul. I-a luat cinci minute să buteze. Windows 98. Am pierdut alte cinci minute încercând să-mi reamintesc cum se foloseşte Windows-ul. La şcoală aveam Mac-uri şi folosisem asta drept pretext pentru a-l îndupleca pe tata să-mi cumpere un laptop Apple – echipat cu toate programele de editare de filme upgradate.

Am căutat un browser. Trăgeam nădejde de un Firefox, dar nu oferea nimic altceva decât vechiul şi simplul IE. Am tastat un URL şi mi-am ţinut respiraţia, aşteptând

---

[1] Primul model de consolă produs de Microsoft Corporation şi lansat în 2001.

[2] Mary-Kate şi Ashley Fuller Olsen, actriţe de film americane care au jucat în diverse roluri de când erau în scutece, mai cunoscute din sitcomul *Casa plină* (*Full House*).

[3] *Parental Guidance* - evaluare a filmelor şi a serialelor de televiziune pentru vizionarea cărora se cere acordul părinţilor.

să primesc un mesaj „nu ne putem conecta la Internet". În loc de asta, a apărut pagina. Bănuiesc că nu eram pe atât de rupți de lumea de afară pe cât mă temusem.

Am navigat pe site-urile mele preferate, omorându-mi timpul până mi-am adunat curajul să-mi verific căsuța de mail. Câteva minute de cercetat box-office-urile de weekend ale filmelor mi-au limpezit mintea, apoi am tastat URL-ul pentru a-mi accesa contul de pe MSN.

Browserul a ronțăit în gol cam un minut, apoi mi-a servit un mesaj „Pagina nu poate fi afișată". Am încercat pe Hotmail. Același lucru.

– Chloe, aici erai.

M-am întors și-am văzut-o intrând pe doamna Talbot.

– Nu făceam decât..., am fluturat mâna către monitor. Voiam să-mi verific e-mail-ul, dar tot primesc asta.

Se apropie, aruncă o privire la monitor și oftă.

– E de la software-ul Net Nanny sau ce-or fi folosind ei. Mă tem că face mai mult decât să blocheze anumite site-uri de Web. Poți trimite și primi e-mail-uri prin conturile noastre. Va trebui să folosești programul de e-mail care a venit cu computerul și s-o chemi pe domnișoara Van Dop ca să introducă parola, pentru a putea trimite ceva. O întreagă tevatură, știu, dar am avut o problemă anul trecut cu un tânăr care a accesat site-uri la care n-ar fi avut voie, iar când a aflat consiliul director... Clătină din cap. Pedepsim pe toată lumea din pricina unui măr stricat, îmi pare rău s-o spun. Acum, e vremea mesei de prânz.

L-am întâlnit și pe ultimul coleg de sanatoriu, Peter, la masa de prânz. A spus bună, a întrebat cum merge treaba, apoi și-a concentrat atenția asupra PSP[1]-ului său în timp ce mânca. La fel ca toate celelalte lucruri de

---

[1] Consolă Playstation portabilă.

la Sanatoriul Lyle, și asta era ceva foarte normal. Prea normal. De fiecare dată când cineva făcea vreo mișcare, mă încordam, așteptând să înceapă să bălmăjească ceva de neînțeles sau să țipe că i-au năpădit gândacii farfuria. Nimeni n-a făcut-o.

Mâncare era acceptabilă. Un fel de tocană gătită în casă, plină ochi de legume și carne. Sănătoasă, nu mă îndoiam, ca și laptele și chiflele cu care trebuia să o înghițim. Ca desert, ni se promisese Jell-O[1]. Ce bucurie.

Sirenele și scârțâitul pneurilor din jocul lui Peter au furnizat cea mai mare parte din coloana sonoră a mesei. Rae lipsea. Tori și Liz ciripeau între ele, cu voce mult prea joasă ca să pot intra și eu în discuție. Derek era prea ocupat să-și ingurgiteze porția ca să mai vorbească.

Prin urmare, rolul de gazdă fusese lăsat în seama lui Simon. El a întrebat din ce parte a orașului eram. Când am recunoscut că nu stătusem prea mult în nici un cartier, a spus că și ei se mutaseră deseori – el și Derek. Am început să povestim despre cele mai proaste locuri în care locuiserăm vreodată, comparându-le, iar Tori a intervenit cu propria sa descriere a unei locuințe de groază în care stătuse – de la dormitorul ei de la etaj, până în pivniță. Simon o lăsă să bată câmpii vreo două minute, apoi întrebă în ce clasă eram și la ce școală.

Știam că voia doar să fie politicos – s-o includă pe fata nouă în conversație –, dar dacă Tori ar fi fost un personaj din desene animate, ar fi scos fum pe urechi. Mai întâlnisem fete ca ea. Își apără teritoriul, indiferent dacă e vorba despre peria de păr, cea mai bună prietenă sau un băiat pe care puseseră ele ochii.

– Școala de artă, a zis ea dintr-o suflare. Nu-i *fascinant*? Spune-mi, Chloe. Ce studiezi tu acolo? Fotografierea stafiilor? Scrierea stafiilor?

---

[1] Desert pe bază de gelatină (Jell-O este un brand al firmei americane Kraft Foods).

M-am înecat cu o bucăţică de carne.

– O! Tori întoarse nişte ochi nevinovaţi spre Simon. Nu ţi-a spus Chloe de ce este ea aici? Vede oameni morţi.

Peter îşi ridică nasul din jocul lui.

– Pe bune? Mişto.

Când mi-am înălţat şi eu ochii, furculiţa lui Derek rămăsese încremenită în aer la jumătatea drumului spre gură şi nişte ochi verzi străpungeau perdeaua de păr şi mă fixau, cu buzele arcuite batjocoritor, de parcă ar fi spus: *Cum se numeşte ciudata asta care crede că vede stafii?*

– Nu e chiar aşa. Eu-eu-eu...

– Iar începe, oftă Tori. Liz, dă-i una în spate. Vezi dacă poţi s-o restartezi.

Simon o fulgeră din priviri.

– Nu mai fi aşa de scorpie, Tori.

Ea încremeni, cu gura căscată, un instantaneu al ororii de a fi umilită. Derek se întoarse la porţia lui.

– N-am vrut să sune chiar aşa, zise Tori, cuvintele revărsându-se năvalnic din ea. Cum spunea şi Peter, e cumva mişto. Dacă într-adevăr vede stafii, poate-i dă o mână de ajutor lui Liz, ştii tu, cu spiritele ei.

– Tori! ţipă Liz, trântind furculiţa.

– Iar începem, mormăi Derek.

Ochii lui Liz se umplură de lacrimi şi îşi împinse zgomotos scaunul în spate. Tori se făcu din nou mică, bălmăjind scuze. Simon îi prinse paharul lui Liz înainte ca ea să-l răstoarne. Peter se concentră la jocul lui. Derek profită de tevatura stârnită pentru a-şi pune şi ultima porţie de tocană.

Uşa de la bucătărie se deschise brusc şi doamna Talbot îşi făcu apariţia, dar vorbele sale fură acoperite de hărmălaie.

Rae se ivi în cadrul celeilalte uşi, cu un coş de lenjerie murdară în braţe.

– Ultima strigare, zise ea, fără sonor. Mai sunt alte rufe?

Nimeni altcineva n-o observă, cu atât mai puţin s-o audă. Am privit în jur şi mi-am dat seama că, în debandada aceea, nimeni n-ar fi remarcat dac-aş fi plecat. Şi am plecat.

* * *

Ştiau. Toată lumea ştia.

Eram o ciudată. O fată nebună care vedea stafii. Chiar era locul meu aici.

Prânzul se frământa în stomacul meu. Am urcat în fugă scările, gândindu-mă la patul meu şi la pilota subţire matlasată care mirosea a vanilie artificială, dintr-odată atât de ispititoare. Să trag obloanele, să mă ghemuiesc sub cuvertură cu iPod-ul meu şi să încerc să uit...

– Pot să te ajut cu ceva, Chloe?

La doi paşi de ultima treaptă, m-am oprit şi m-am întors s-o văd pe domnişoara Van Dop, la picioarele scării.

– E-eu... voiam doar să mă întind pentru un minut. Mă doare capul şi...

– Atunci vino să-ţi dau nişte Tylenol.

– Sunt-sunt un pic obosită. Nu am ore, aşa că m-am gândit...

– Coboară înapoi, Chloe.

A aşteptat până m-am apropiat, apoi a zis:

– La Sanatoriul Lyle, dormitoarele sunt pentru dormit.

– Eu...

– Ştiu că probabil eşti obosită şi te simţi copleşită, dar ai nevoie de activitate şi de interacţiune, nu de izolare. Rae va începe să se ocupe de rufe înainte de orele

de după-amiază. Dacă ai terminat de mâncat, te poţi duce s-o ajuţi.

Mi-am luat inima în dinţi şi am deschis uşa pivniţei, aşteptându-mă să cobor pe nişte trepte de lemn care scârţâie, într-o pivniţă umedă şi cufundată în beznă, genul de loc pe care nu-l pot suferi. În loc de asta, am văzut nişte scări strălucitoare, foarte bine luminate, pereţii zugrăviţi în verde-pal, cu bordură înflorată. Pentru prima oară în ziua aceea, mă bucuram de veselia ostentativă a decorului.

Spălătoria avea podeaua de gresie, un fotoliu extensibil vechi, o maşină de spălat şi un uscător, şi o grămadă de dulapuri şi rafturi. Zero factor de înfiorare „pivniţă veche".

Maşina de spălat era deja pornită, dar nu se vedea nici urmă de Rae.

M-am uitat prin încăpere, către o uşă închisă. Îndreptându-mă spre ea, am simţit un miros înţepător.

Fum?

Dacă Rae fuma aici, jos, n-aveam de gând s-o surprind eu. M-am întors să urc din nou scara şi am văzut-o pe Rae pitită între două dulapuri înalte cu rafturi.

Buzele ei mimară o înjurătură mută, în timp ce scutură mâna, stingând un chibrit. M-am uitat după o ţigară. Nu era nici una – doar băţul care fumega.

Am auzit din nou glasul lui Liz: *Are o „chestie" cu focul.*

Probabil că Rae mi-a citit pe faţă reacţia, fiindcă a făcut un salt înainte, tăindu-mi calea către uşă şi ridicându-şi mâinile.

– Nu, nu-i ce crezi. Nu mă pregăteam să fac nimic. Eu nu... Încetini, băgând de seamă că o ascult cu atenţie. Eu nu dau foc. Nu m-ar lăsa să stau aici dacă aş face-o. Întreabă pe cine vrei. Mie doar îmi place focul.

– A!

Mă văzu că mă uit lung la cutia de chibrituri și o vârî în buzunar.

– Am, hm, observat că n-ai venit la masa de prânz, am zis eu. Pot să-ți aduc ceva?

Fața i se lumină.

– Mersi, dar o să-mi iau un măr înainte de ore. Mă folosesc de orice pretext ca să evit să mănânc cu Regina Victoria. Ai văzut și tu cum e. Cu mine, se ia de mâncare. Dacă iau o porție mai mare sau pe a doua sau desert, se-apucă să comenteze.

Probabil că arătam nedumerită, fiindcă și-a fluturat mâna în josul corpului.

– Da, sunt în stare să pierd câteva kilograme, dar n-am nevoie de ea pe post de dietetician personal. Se îndreptă către o grămadă de rufe nesortate. Sfatul meu? Ferește-te de ea. E ca monștrii ăia pe care i-am văzut într-un film SF vechi, vampiri din spațiu, numai că nu beau sânge, ci îți sugeau toată energia.

– *Forța vieții*[1]. Tobe Hooper. Vampiri psihici.

Rânji, arătându-mi un canin strâmb.

– Vampiri psihici. Trebuie să țin minte chestia asta.

Mai devreme, crezusem că nu era locul meu aici, fiindcă eu nu mă simțeam nebună. Pariez că nici una dintre fete nu se simțea altfel. Poate că boala mintală era ca bâlbâiala. Îmi petrecusem viața încercând să conving lumea că, din pricină că mă bâlbâiam, asta nu însemna că nu sunt normală. Că doar aveam o problemă pe care mă străduiam din răsputeri s-o depășesc.

Ca văzutul de persoane care nu existau.

Ca atracția față de foc.

Nu însemna că erai schizo sau mai știu eu ce.

---

[1] *Lifeforce* (1985), film considerat revoluționar pentru genul horror.

Cu cât reuşeam să mă refac mai repede, cu atât aveam să mă simt mai bine la Sanatoriul Lyle. Cu cât aveam să mă simt mai bine... cu atât mai repede aveam să plec.

M-am uitat la grămezile de rufe.

– Pot să te ajut?

Îmi arătă cum – un alt lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată. Chiar şi în tabără îl făcuse altcineva pentru noi.

După vreo câteva minute de muncit împreună, ea zise:

– Ţie ţi se pare normal?

– Ce anume?

– Să închizi o fată într-un loc ca ăsta doar pentru că îi place focul?

– Păi, dacă numai asta e...

– E ceva mai mult, dar mărunţişuri, legate de chestia cu focul. Nimic periculos. Nu-mi fac rău nici mie, nici altcuiva. Se întoarse la sortat rufe. Îţi place manga? întrebă ea, după vreun minut. Desene animate?

– Desenele animate sunt drăguţe. Nu sunt chiar fan, dar îmi plac filmele japoneze, animate sau nu.

– Ei bine, eu sunt chiar fan. Le urmăresc la televizor, citesc cărţi, comentez pe forumuri şi toate celelalte. Dar e o fată pe care o cunosc şi care e cu totul pasionată. Îşi dă mai toată alocaţia pe cărţi şi DVD-uri. Poate recita dialoguri întregi din ele. Îmi prinse privirea. Deci ai spune că *ei* i se potriveşte locul ăsta?

– Nu. Cei mai mulţi puşti fac câte o pasiune pentru ceva, nu? La mine sunt filmele. De pildă, să ştiu cine a regizat un film SF făcut înainte de-a mă fi născut.

– Dar nimeni n-ar spune că asta înseamnă că eşti nebună. Doar înnebunită după filme. Fascinată de ele. La fel... – scoase cutia de chibrituri din buzunar şi-o agită – ca mine cu focul.

Se auzi uşa din capătul scării.

— Fetelor? strigă doamna Talbot. Mai sunteți încă jos?

Pașii ei începură să coboare înainte să avem timp să-i răspundem. Când umbra ei apăru pe după colț, am înșfăcat cutia de chibrituri din mâna întinsă a lui Rae și am ascuns-o sub fusta pe care o împătuream.

— Rae? zise doamna Talbot. Încep orele tale. Chloe...

— Termin aici și urc.

Doamna Talbot plecă. I-am dat înapoi lui Rae cutia ei de chibrituri și ea mi-a mimat mulțumiri, apoi a urmat-o pe soră în sus pe scări. Iar eu am rămas singură în subsol.

șapte

AM TRÂNTIT O PERECHE DE CHILOȚI ROZ pe care scria *Liz* în grămăjoara lucrurilor ei, apoi m-am oprit. Cum, noi spălam și lenjeria băieților? Speram din tot sufletul să nu. Am scotocit prin grămada de rufe, găsindu-le doar pe cele pentru Rae, Liz și Tori, și am răsuflat ușurată.

— Fato...

O voce de bărbat deasupra capului meu. Am înțepenit, dar m-am străduit să continui să sortez. Nu era nimeni acolo. Sau, dacă era cineva, nu era real. Așa trebuia să mă port. Nu să sar în sus ca o pisică pârlită. Ci cu dârzenie. Aud voci, văd vedenii și le ignor.

— ...vino aici...

Vocea se deplasase prin încăpere. Am ridicat o pereche de tanga roșii de dantelă pe care scria *Tori* și m-am gândit la chiloții mei tetra, de copil mic.

— ...aici...

Am încercat să mă concentrez la cum să fac rost de niște lenjerie mai bună înainte ca altcineva să mi-o

spele pe a mea, dar mâinile au început să-mi tremure de efortul de a nu băga în seamă vocea. Numai o privire. Numai una...

M-am uitat repede prin cameră. Nu era nimeni. Am oftat şi m-am întors din nou la sortat.

– ...uşa... închisă...

M-am uitat la uşa închisă. Cea pe care o remarcasem mai devreme, ceea ce dovedea faptul că vocea într-adevăr era doar produsul imaginaţiei mele hiperactive.

De ce-ţi mai trebuie dovezi? Ce altceva ar putea fi?

Minunat. Două voci de ignorat.

– Deschide uşa... ceva... să-ţi arăt...

Ha! Acum asta chiar era o scenă clasică de film: *Vino doar şi aruncă o privire în spatele uşii închise, fetiţo.* Am râs, dar sunetul a tremurat, ajungând un scâncet în final.

Stăpâneşte-te. Împotriveşte-te sau n-or să te mai lase niciodată să pleci de aici.

Privirea mea se furişă spre uşă. Arăta ca o uşă obişnuită de debara. Dacă, într-adevăr, credeam că vocea era numai în capul meu, atunci ce mă oprea s-o deschid?

Am pornit spre uşă, silindu-mă să-mi mişc picioarele, ştiind că, dacă mă opream, aveam să-mi pierd curajul.

– Bine... vino...

Am apucat mânerul, simţind metalul rece în palmă.

– ...deschide...

Am răsucit încet bila mânerului. Nu s-a întors decât pe sfert, apoi s-a poticnit. L-am zgâlţâit.

– Încuiat.

Vocea mea se răspândi în ecou prin toată spălătoria.

Am zgâlţâit din nou, apoi am răsucit brusc. Uşa nu s-a clintit.

– Cheia... găseşte... descuie...

Mi-am strâns tâmplele în mâini.

— Uşa e încuiată şi eu mă duc sus, am răspuns.

Când m-am întors, m-am ciocnit de un zid solid de carne şi pentru a doua oară în ziua aceea am scos un ţipăt, cum fac fetele când se sperie. Mi-am ridicat ochii şi-am văzut aceeaşi faţă care mă făcuse să ţip şi prima dată.

M-am dat înapoi, clătinându-mă, şi-aş fi căzut dacă uşa n-ar fi fost chiar în spatele meu. Derek n-a schiţat nici un gest să mă prindă, ci a stat nemişcat acolo, cu mâinile în buzunare, până mi-am regăsit echilibrul.

— Cu cine vorbeşti? mă întrebă el.

— Cu mine.

— Î-hm.

— Acuma, dacă-mi dai voie...

Văzând că nu se mişcă, am făcut un pas într-o parte, ca să-l ocolesc. Îmi tăie calea.

— Ai văzut o stafie, nu-i aşa? zise el.

Spre marea mea uşurare, am reuşit să râd.

— Îmi pare rău să te anunţ, dar nu există chestii de-astea ca stafiile.

— Î-hm.

Îşi plimbă ochii prin spălătorie, ca un poliţist care căuta un evadat. Când a întors privirea aceea pătrunzătoare asupra mea, intensitatea ei mi-a stors şi ultima fărâmă de curaj.

— Ce vezi, Chloe?

— Eu-eu-eu nu v-v-văd...

— Ia-o încet. Şuiera cuvintele, nerăbdător. Cum arată? Îţi spun ceva?

— Chiar vrei să ştii?

— Mda.

Mi-am muşcat buzele, apoi m-am ridicat pe vârfuri. El se aplecă să asculte.

– Poartă cearşafuri albe, cu două găuri mari, pentru ochi. Şi spun „Buu!" M-am încruntat la el. Şi-acum dă-te din drumul meu!

Mă aşteptam să-mi rânjească răutăcios. Să-şi încrucişeze braţele şi să spună: *Obligă-mă, fată.*

Buzele îi tremurau şi mi-am făcut curaj, după care mi-am dat seama că zâmbea. Râdea de mine.

Făcu un pas într-o parte. Am zburat pe lângă el către scări.

Dr. Gill era o femeie micuţă, cu un nas lung de rozătoare şi ochi bulbucaţi ca de şobolan, care mă studiau de parcă eu aş fi fost şobolanul – unul căruia trebuia să-i noteze fiecare tresărire în carneţelul ei. Avusesem terapeuţi şi înainte. Doi, chiar, amândoi după ce murise mama. Pe primul nu-l putusem suferi, un bătrân cu respiraţie urât mirositoare, care-şi închidea ochii când îi vorbeam, de parcă se folosea de prilej să tragă un pui de somn. Când m-am plâns de el, am primit un altul, dr. Anna, o femeie cu păr roşu aprins, care glumea cu mine şi îmi amintea de mama, şi care m-a ajutat să-mi continui viaţa. După zece minute cu dr. Gill, am ştiut că se situa undeva la mijloc. Părea destul de drăguţă şi asculta cu atenţie, dar n-avea de gând să înceapă să-mi spună bancuri.

Am vorbit despre cum dormeam; cum mâncam; ce părere aveam despre ceilalţi; şi, mai ales, despre cum mă simţeam că mă aflam aici. Am minţit la ultimul subiect. Nu eram tâmpită. Dacă voiam să ies vreodată, nu mă puteam plânge că n-aveam ce căuta aici sau că mi s-a făcut o mare nedreptate.

Prin urmare, am spus că ştiam că tata şi mătuşa mea făcuseră ceea ce trebuia când mă aduseseră la Sanatoriul Lyle şi că eram hotărâtă să mă fac bine, indiferent cât ar dura.

Faţa de şobolan a lui dr. Gill se destinse.

– Asta e o atitudine foarte matură. Mă bucur s-o aud.

Am dat din cap şi am încercat să par sinceră.

– Acum, Chloe, ai auzit vreodată despre schizofrenie?

Mi-a îngheţat inima.

– Schi-schizofrenie?

– Da. Ştii ceva despre ea?

Gura mi s-a deschis şi mi s-a închis, dar creierul a refuzat s-o umple cu vreun cuvânt.

– Chloe?

– Cre-credeţi că sunt schizo?

Gura i se crispă.

– Noi nu folosim cuvântul acesta, Chloe. De fapt, preferăm să nu folosim nici un fel de etichetări. Dar un diagnostic este o parte necesară a procesului. O pacientă trebuie să-şi cunoască exact situaţia, s-o înţeleagă şi s-o accepte, înainte să putem începe tratamentul.

– D-dar eu abia am venit aici. Cum pu-puteţi să ştiţi deja...

– Îţi aduci aminte de ceea ce s-a întâmplat la spital? De doctorii cu care ai stat de vorbă? De testele la care te-au supus?

– Au găsit schizofrenie?

Clătină din cap.

– În vreme ce oamenii de ştiinţă lucrează la o modalitate de a diagnostica fără greş schizofrenia, noi n-avem încă nimic cert. Testele acelea, totuşi, elimină alte posibilităţi, cum ar fi tumorile sau consumul de droguri. Luând acele rezultate şi combinându-le cu simptomele tale, diagnosticul cel mai probabil este schizofrenie.

Mi-am pironit ochii în podea.

– Credeţi că am schizofrenie.

– Ştii ce este?

Vorbea rar, de parcă începea să aibă îndoieli cu privire la inteligența mea.

– Am văzut *O minte sclipitoare*[1].

Iar buze țuguiate.

– Aia e versiunea Hollywood, Chloe.

– Dar e bazată pe o poveste adevărată, nu-i așa?

– *Bazată.*

Vocea i se îndulci.

– Știu din fișa ta că-ți plac filmele, și asta e minunat. Dar nu sunt domeniul potrivit pentru a învăța despre bolile mintale. Există mai multe forme și grade de schizofrenie, iar a ta nu este la fel cu aceea.

Nu era? Văzusem oameni care nu se aflau în sanatoriu și erau exact ca tipul din film.

Dr. Gill continuă:

– Cea de care suferi tu este ceea ce numim noi schizofrenie nediferențiată, însemnând că manifești un număr limitat din simptomele primare – în cazul tău, că ai vedenii și auzi voci. Halucinații vizuale și auditive.

– Dar paranoia?

– Nu am descoperit nici o dovadă în acest sens. Nu dai nici un semn de tulburare de comportament sau de tulburare a tiparelor de vorbire...

– Și bâlbâiala?

Ea clătină din cap.

– N-are legătură. Nu ai nici unul dintre celelalte simptome, Chloe.

– Dar le voi avea? În cele din urmă?

– Nu-i obligatoriu. Va trebui să fim precauți, firește, dar am depistat-o devreme. De regulă, un diagnostic nu este stabilit decât atunci când pacientul ajunge la sfârșitul adolescenței sau după douăzeci de ani. E ca la

---

[1] *A Beautiful Mind* (2001), în regia lui Ron Howard, film psihologic despre un schizofrenic genial.

orice boală – luată din pripă, avem șanse mai mari să-i încetinim evoluția.

– Și să scăpăm de ea.

O clipă de tăcere, în care degetele ei se plimbară pe un șirag lung de mărgele.

– Schizofrenia... nu este ca răceala, Chloe. Este permanentă.

Mi-a năvălit sângele în urechi, împiedicându-mă să-i aud restul cuvintelor. Ea se aplecă, atingându-mă ușor pe genunchi.

– Chloe, mă asculți?

Am încuviințat din cap.

Ea își retrase mâna.

– Schizofrenia nu este o condamnare pe viață. Dar este o afecțiune ce durează toată viața. Ca și astmul. Cu schimbarea stilului de viață și cu medicamente, poate fi controlată și poți duce, altfel, o viață normală, până într-acolo încât nimeni să nu-și dea seama că o ai, cel puțin dacă nu vrei tu să le spui. Se rezemă de spătarul fotoliului și mă privi în ochi. Mai devreme ai spus că ești hotărâtă să faci orice ar fi nevoie ca să o scoți la capăt. Știu că sperai la o vindecare rapidă, dar asta îți va solicita același nivel de maturitate și hotărâre. Mai ești pregătită să faci asta, Chloe?

Mai aveam și alte întrebări. Cu viteza asta se declanșa ea de obicei, fără nici un avertisment? Adică, într-o zi ești absolut normal, iar în următoarea halucinezi și alergi țipând pe holuri? Apoi, bang, ți se spune că ai schizofrenie și cazul e închis?

Totul mi se părea prea brusc. Dar când m-am uitat la dr. Gill, care mă urmărea nerăbdătoare, așteptând să trec la următoarea fază, mi s-a făcut frică să mai spun ceva, ca să nu sune ca și când încă aș fi în faza de negare – căci dacă aș fi făcut asta, n-aș mai fi ieșit niciodată din Sanatoriul Lyle.

Prin urmare, am încuviințat din cap.
– Vreau doar să mă fac mai bine.
– Perfect. Atunci, începem.

Dr. Gill mi-a explicat ceva despre medicamente. Aveau scopul de a-mi opri halucinațiile. Odată ce ei aveau să stabilească doza, n-ar mai fi trebuit să apară nici un efect secundar major, dar la început se putea să mai sufăr de halucinații parțiale, depresie și paranoia. Grozav. Suna de parcă tratamentul era la fel de rău ca și boala.

Dr. Gill m-a asigurat că în momentul în care aveam să părăsesc Sanatoriul Lyle, înghițitul pastilelor n-avea să fie mai deranjant decât luatul medicamentelor zilnice pentru astm.

– În modul acesta trebuie să te gândești la schizofrenie, Chloe. Ca la o condiție medicală. N-ai făcut nimic s-o provoci.

Și nu puteam face nimic s-o vindec.

– Ai să treci printr-o perioadă de depresie, mânie și chiar refuz. Este firesc, și o să ne ocupăm de asta la ședințele noastre. O să ne întâlnim timp de o oră în fiecare zi.

– Se fac și ședințe de grup? am întrebat.

– Nu. Într-o bună zi s-ar putea să te hotărăști să explorezi dinamica terapiei de grup și vom putea vorbi despre asta mai târziu, dar la Sanatoriul Lyle credem că stricta confidențialitate este esențială. Trebuie să-ți accepți condiția pe de-a întregul, mai înainte de-a o face cunoscută fără probleme celorlalți. Își lăsă carnețelul pe birou și își încrucișă mâinile pe genunchi. Și asta ne aduce la ultimul subiect al discuției noastre de astăzi. Confidențialitatea. După cum sunt sigură că ai ghicit, toți cei internați aici suferă de probleme mintale. Dar asta e tot ce trebuie să știe oricare dintre ei. Nu vom

face cunoscute nimănui de aici detalii despre starea ta, despre simptomele tale sau despre tratamentul pe care-l urmezi. Dacă îți cere careva insistent detalii, trebuie să vii la noi imediat.

– Dar ei știu deja, am murmurat eu.

– Ce?

Revolta care îi scăpăra în ochi m-a avertizat c-ar fi trebuit să-mi țin pliscul. Știam de la terapiile trecute că era important să spun tot ce mă supăra, dar nu aveam nevoie să-mi încep șederea la Sanatoriul Lyle cu pâra.

– N-nu despre schizofrenie. Doar... cineva știa deja că eu văd chestii. Stafii. Lucru pe care eu nu l-am spus *niciodată*. Nimănui.

– Cine anume a știut?

– M-mai bine nu spun. N-are mare importanță.

Ea își desfăcu brațele.

– Ba da, are mare importanță, Chloe. Dar apreciez, totodată, că nu vrei să creezi nimănui probleme. Cred că știu eu cine a fost. Probabil a tras cu urechea când am discutat noi despre halucinațiile tale, și și-a formulat imediat propria concluzie despre... Flutură din mână cu dispreț. Stafii. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, însă îți promit că o vom rezolva discret.

– Dar...

– Ea n-o să știe că ne-ai spus ceva despre asta, dar problema trebuie rezolvată. Se lăsă iar pe spate în fotoliu. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta în prima ta zi aici. Tinerii sunt, din fire, curioși și oricât de tare ne străduim să asigurăm confidențialitatea, nu este întotdeauna posibil în locuri în care se trăiește atât de strâns în comun.

– E-n regulă. Nimeni n-a făcut mare caz pe tema asta.

Ea încuviință din cap.

– Avem un grup de tineri foarte bun aici. În general, sunt foarte respectuoși și docili. Asta e important la

Sanatoriul Lyle. Tu ai în față un drum dificil de parcurs, iar noi toți suntem aici ca să-ți facem această călătorie cât mai ușoară cu putință.

Schizo.

Nu conta de câte ori o compara dr. Gill cu o altă boală sau dizabilitate fizică, nu era același lucru. Pur și simplu nu era. Aveam schizofrenie.

Dacă vedeam doi tipi pe trotuar, unul într-un scaun cu rotile și unul vorbind singur, pentru care m-aș fi grăbit să deschid o ușă? Și pentru care aș fi trecut pe partea cealaltă a străzii, ca să-l ocolesc?

Dr. Gill spunea că totul era să-mi iau medicamentele și să învăț să-i fac față. Dacă era atât de simplu, de ce mai existau oameni care rătăceau pe străzi și vorbeau singuri? Oameni fără adăpost, cu priviri sălbatice, care urlau la nimeni anume?

Care vedeau persoane inexistente. Care auzeau voci inexistente.

Schizo.

Ca mine.

După ședință, m-am retras în camera cu televizorul, ca să mă gândesc. Mă ghemuisem, cu picioarele sub mine, pe sofaua dublă, strângând o pernă la piept, când l-am văzut intrând pe Simon.

Fără să mă vadă, traversă camera și apucă o șapcă de baseball de pe masa computerului. Fredonând pentru sine, aruncă șapca în aer și-o prinse.

Arăta fericit.

Cum putea fi fericit aici? Destins, poate. Dar fericit?

Roti șapca în mână și-apoi și-o îndesă pe cap. Se opri, privind țintă pe fereastră. Nu-i puteam zări expresia de pe chip, dar stătea nemișcat. Apoi scutură

energic din cap. Se întoarse şi mă văzu. Un licăr de surpriză, apoi un rânjet larg.

– Hei!

– Bună.

Veni mai aproape şi zâmbetul îi pieri.

– Te simţi bine?

Minunat, îmi veni pe buze, dar n-am putut să-l rostesc. Nu mă simţeam deloc bine. Voiam să-i spun că nu. Aş fi vrut eu să mă simt bine şi să-i spun că nu. Dar preocuparea din vocea lui nu era mai sinceră decât rânjetul şi nu i se reflecta şi în ochi. Rămâneau distanţi, de parcă făcea un efort să fie drăguţ, pentru că era el un băiat drăguţ şi aşa se cuvenea să procedeze.

– Mă simt bine, am răspuns.

Îşi răsuci la spate cozorocul şepcii, privindu-mă. Apoi ridică din umeri.

– Okay. Dar vrei un sfat? Nu-i lăsa să te prindă că te-ai ascuns aici. E acelaşi lucru ca a te duce în camera ta în timpul zilei. Primeşti un perdaf pentru comportament posac.

– Dar nu...

Îşi ridică mâinile.

– Cuvintele lor, nu ale mele. Eu doar te previn. Poţi să scapi dacă dai drumul la televizor şi te prefaci că te uiţi, dar vor fi mai bucuroşi dacă eşti prezentă şi activă, împreună cu noi. Nu suntem o gaşcă aşa de rea. Nu prea nebuni.

Îmi oferi un rânjet strălucitor care-mi răscoli stomacul. M-am ridicat, căznindu-mă să găsesc ceva de spus, ceva cu care să-l mai ţin aici. Chiar voiam să vorbesc. Nu despre dr. Gill. Nici despre schizofrenie. Despre orice altceva, numai despre asta *nu*. Simon părea normal şi aveam o nevoie disperată de normal.

Însă privirea lui deja se îndreptase către ușă. Firește, se gândea să stea împreună cu altcineva... Îi dăduse doar un sfat fetei noi.

Cadrul ușii se întunecă, iar zâmbetul lui Simon fulgeră din nou.

– Hei, frățioare! Nici o grijă. Nu te-am uitat. Am stat puțin de vorbă cu Chloe.

Dădu din mâini în direcția mea. Derek se uită către mine, atât de lipsit de expresie încât ai fi crezut că Simon arătase spre mobilă.

Îmi reveni în minte scena din subsol – Derek acuzându-mă că vorbesc cu stafiile. Îi spusese lui Simon? Probabil. Pariez că au făcut mare haz de fata nebună.

– Noi mergem afară, în spate, zise Simon. Să ne facem de lucru cu mingea, în timpul pauzei. Dacă vrei, poți să vii și tu.

Invitația o lansă cu ușurință, în mod automat, și nici nu așteptă un răspuns, ci trecu pe lângă Derek, adăugând:

– Mă duc s-o chem pe Talbot să oprească alarma de la ușă.

Derek rămase unde era. Tot cu ochii pe mine.

Holbându-se la mine.

De parcă eram o ciudată.

De parcă eram o schizo.

– Fă-mi o poză, am șuierat eu. O să dureze mai mult.

Nici n-a clipit. Dar nici n-a plecat. A continuat să mă studieze, ca și când n-aș fi spus nimic. Avea să plece când va fi pregătit. Și o făcu, ieșind fără vreun cuvânt.

Când am părăsit camera cu televizorul, numai doamna Talbot se mai afla prin preajmă. Ceilalți copii se întorseseră la ore când se terminase pauza. Ea mă trimise în bucătărie să curăț legume – cartofi, de data asta.

Înainte să încep, îmi dădu încă o pastilă. Aș fi vrut să întreb când să mă aștept să-și facă efectul, dar dacă

întrebam, ar fi însemnat să admit că încă mai auzeam voci. De văzut, nu mai văzusem nimic, totuşi. Doar mâna aceea, de dimineaţă, imediat după ce luasem pastila. Deci poate *chiar* acţionau. Poate că n-aveam să mă simt mai bine de atât. Ce-aveam să mă fac, în cazul ăsta?

Să mă prefac. Să blochez vocile şi să pretind că nu le auzeam. Să învăţ să...

Un ţipăt străbătu întreaga casă.

Am sărit cât colo şi cuţitul căzu zdrăngănind în chiuvetă. Cu inima bătându-mi speriată, am ciulit urechea după o reacţie. Nici o reacţie ar fi însemnat că vocea fusese în capul meu. Vezi, învăţasem deja.

– Elizabeth Delaney! Treci înapoi aici!

O uşă se trânti. Paşii cuiva care alerga pe hol, punctaţi de suspine. Mi s-a zburlit părul de pe ceafă, căci m-am gândit la fata care plângea de la şcoală. Dar m-am forţat să mă duc până la uşă şi s-o crăp, la timp ca s-o văd pe Liz furişându-se pe scări în sus.

– Te bucuri de spectacol?

Am tresărit şi am prins privirea veninoasă a lui Tori, mai înainte de a se repezi după prietena ei. Domnişoara Van Dop ieşi pe hol, cu paşi apăsaţi, din camera de zi.

– M-am săturat! bubui cealaltă voce, din sala de studiu. Mă aşteptam la unele probleme comportamentale ca profesor într-un loc ca ăsta, dar fata aia are nevoie de ajutor de specialitate.

– Doamnă Wang, te rog, zise domnişoara Van Dop. Nu în faţa...

– A aruncat cu un creion în mine. L-a lansat cu toată forţa. Ca pe o armă. Un centimetru a lipsit să nu-mi scoată ochiul. Mi-a sfâşiat pielea. A dat sângele. De la un creion! Şi toate astea pentru că am îndrăznit să-i sugerez că o elevă de clasa a zecea ar trebui să fie în stare să înţeleagă algebra elementară.

Domnişoara Van Dop a început s-o împingă de la spate pe hol, dar femeia s-a smuls şi s-a năpustit într-o altă cameră.

– Care-i numărul directorului? Demisionez. Fata aia e un pericol...

O umbră s-a strecurat pe lângă mine şi m-am întors să-l văd pe Derek lângă umărul meu. Când uşa sufrageriei se închidea ferm în urma lui, am prins o privire asupra cărţilor şi a unui calculator întinse pe masă. De bună seamă că fusese acolo de la început, ocupându-se de teme.

Când s-a uitat în jos spre mine, mă aşteptam la vreun comentariu sarcastic despre trasul cu urechea, însă el a şoptit doar:

– Bun venit la casa de nebuni, apoi a trecut hotărât pe lângă mine către bucătărie, ca să mai dea o spargere pentru un supliment între mese.

opt

DUPĂ ASTA, TOTUL S-A CALMAT. Aidoma calmului dinaintea furtunii, numai că invers. Surorile au pus mâncarea pentru cină la cuptor, apoi s-au închis în biroul lui dr. Gill, la o consfătuire, ca să nu fie deranjate.

Nimeni nu a negat expunerea evenimentelor făcută de doamna Wang. Nimeni n-a încercat să spună că fusese un accident. Nimeni n-a părut măcar surprins că Liz aproape că-i scosese cuiva ochii.

Când a sosit ora cinei, doamna Talbot a servit mâncarea, apoi s-a retras iarăşi în birou. Liz a mâncat cu noi, palidă şi tăcută. Simon i-a strecurat o cutie de suc, deşi trebuia să bem lapte. Tori s-a tot învârtit pe lângă ea, ca s-o convingă să mănânce. Până şi Rae şi Peter au făcut

eforturi să întreţină conversaţia, parcă s-o mai scoată dintr-ale ei. Numai Derek şi cu mine n-am participat.

După cină, Tori i-a amintit lui Liz că era noaptea de film, când puteau să obţină un DVD. I-a acordat lui Liz onoarea să-l aleagă, dar ea a părut copleşită de responsabilitate şi s-a uitat la noi, după ajutor. Simon a făcut câteva propuneri, dar a spus că el nu se va uita – el şi Derek aveau de terminat un proiect pentru a doua zi. În cele din urmă, Liz a ales o comedie romantică. În timp ce ea şi Tori s-au dus să le spună surorilor, Rae a anunţat că avea de împachetat rufăria proaspăt spălată. M-am oferit s-o ajut.

Fiecare dintre noi a cărat câte un coş în camera pe care Rae o împărţea cu Tori. Bag mâna în foc că nici una dintre ele nu era mulţumită de acest aranjament. Pot să jur că am văzut semne făcute cu creionul pe pervazul ferestrei ca să împartă camera în două.

Partea lui Tori era atât de curată, încât arăta ca a mea când pusesem prima oară piciorul în cameră. Nimic pe pereţi. Nimic pe pat sau pe podea. Fiecare centimetru de suprafaţă era gol, în afară de două fotografii înrămate de pe comodă. Una, cu Tori şi părinţii ei, iar cealaltă cu o uriaşă pisică siameză.

Jumătatea lui Rae era destul de dezordonată pentru amândouă. Svetere de bumbac cu glugă atârnate de stâlpii patului, manuale îngrămădite într-un echilibru precar pe birou, cutii de farduri deschise pe comodă, sertare din care se revărsa rufăria. Camera cuiva care nu vedea rostul strângerii lucrurilor pe care oricum avea să le folosească şi a doua zi. Pereţii ei erau tapetaţi cu fotografii lipite cu bandă adezivă.

Rae îşi puse coşul pe patul lui Tori, apoi închise uşa.

– Okay, aş putea s-o iau pe ocolite, dar nu pot să sufăr asta, aşa că te întreb direct. Am auzit bine? Că tu eşti aici pentru că vezi stafii?

Pe buze mi-au venit cuvintele *Nu vreau să vorbesc despre asta*. Dar eu *voiam* să vorbesc. Muream să ridic receptorul telefonului şi s-o sun pe Kari sau pe Beth, dar nu ştiam sigur cât auziseră ele despre ceea ce se petrecuse şi dacă înţeleseseră. Persoana care părea cel mai puţin susceptibilă de a râde de mine sau de a bârfi despre problemele mele era chiar în faţa mea, cerându-mi să-i spun povestea. Prin urmare, i-am spus-o.

Când am terminat, Rae a îngenuncheat acolo, ţinând în sus o bluză timp de cel puţin treizeci de secunde, până şi-a dat seama ce făcea şi a împăturit-o.

– Uau, zise ea.

– Nu-i de mirare că sunt aici, nu?

– Şi a început cu puţin înainte de a-ţi veni primul ciclu? Poate că de la asta e. Pentru că erai cumva întârziată, iar toate chestiile alea s-au adunat şi apoi... bum.

– Super SPM[1]?

Ea râse.

– Prin urmare, l-ai căutat?

– Ce să caut?

– Pe paznic. Când m-am încruntat, ea a continuat: Ai fost urmărită de un tip în uniformă de paznic, da? Iar el era ars, de parcă murise într-un foc sau într-o explozie. Dacă asta s-a întâmplat de-adevăratelea, ar fi fost o ştire senzaţională. Poţi să cauţi pe net.

N-aş spune că ideea asta nu-mi trecuse prin cap, dar acum i-am dat voie să-mi zburătăcească prin minte, ca un exhibiţionist la un meci de fotbal, mişcându-se prea repede pentru mine ca să-l văd cum trebuie.

Şi dacă eu vedeam *într-adevăr* stafii?

---

[1] Sindrom premenstrual.

Creierul îmi aprindea pancarte luminoase cu avertismente de *nu o lua pe aici*, dar o altă parte, mai adâncă, din mine era fascinată, *voia* s-o ia pe aici.

Mi-am frecat tâmplele.

Stafiile nu sunt reale. Stafiile sunt pentru oameni nebuni. Ceea ce am văzut au fost halucinații și, cu cât mai devreme acceptam asta, cu atât aveam să ies mai repede din locul ăsta.

– Ar fi o chestie dacă a existat, am zis, cu prudență. Dar Dr. Gill spune că vedeniile sunt un semn clar de boală mintală.

– Ah, eticheta. Doamne, ăștia adoră etichetele. Nu pot lăsa o fată nici măcar să-și petreacă prima ei zi aici fără să-i ardă una pe frunte. A mea e piromania. Îmi surprinse privirea. Da, știu. N-avem voie să ne spunem unii altora ce avem. Să ne protejăm intimitatea. După mine, e o porcărie. Nu vor să ne comparăm observațiile. Alinie ciorapii și apoi începu să-i potrivească pe perechi. Nu ești de acord.

– Poate în ceea ce privește ceva ca piromania. Sună aproape... cool. Dar mai există și alte lucruri, etichete, pe care s-ar putea să nu vrem noi să le discutăm.

– Ca de pildă?

M-am concentrat la împerecherea ciorapilor pentru vreo câteva clipe. Ei voiam să-i spun. Ca de pildă chestiile despre stafii. Oricât mă temeam că va suna ca mărturisirea unei ciudate, voiam să-i spun cuiva, ca să văd ce zice, să aud și o altă părere.

– Ei zic că am schizofrenie.

I-am pândit reacția. Doar a încruntat puțin sprâncenele, a nedumerire.

– Nu e aia cu personalitate multiplă? a întrebat ea.

– Nu. Schizofrenia este totuna cu, știi tu, schizo.

Expresia ei nu se schimbă.

– Deci e aia cu văzutul de lucruri și chestii?

Am ridicat un tricou alb mare cât un steag, cu ușoare urme de murdărie la subsuori. N-aveam nevoie să verific numele. L-am împăturit și l-am pus în grămada lucrurilor lui Derek.

– Există o serie întreagă de alte simptome, dar eu nu le am.

– Pe nici unul?

– Cred că nu.

Se lăsă pe spate, descrucișându-și picioarele, și spuse:

– Vezi tu, asta mă enervează pe mine în treaba asta. Treci printr-un singur episod ciudat și ei îți lipesc o etichetă, chiar dacă tu nu ai decât o singură problemă. E ca și când ai tuși, iar ei ar decide că ai pneumonie. Pariez că sunt o mulțime de alte simptome și pentru piromanie. Unele pe care eu nu le am.

Ochii îi căzură pe un ciorap roșu și un altul albastru și se uită fix și intens la ei, de parcă ar fi putut să-i prefacă într-unii violet, pereche.

– Deci prin ce altceva se mai manifestă schizofrenia? m-a întrebat.

– Dr. Gill n-a precizat.

– Hm.

– Cred că m-aș putea uita pe Internet. Ar trebui s-o fac.

– Ar trebui s-o *facem*. Schizofrenia și piromania. Mi-ar plăcea să știu mai multe. Ca să fiu sigură, înțelegi? Mai ales după cum merg treburile cu Liz... Se frecă la gură cu dosul palmei, continuând să se uite la ciorapii desperecheați. Cred că în curând o să rămâi singură în cameră. Poate chiar foarte curând.

– O transferă?

– Probabil. Au vorbit despre asta o vreme. Locul ăsta e pentru copii care au probleme, dar nu-s în stare foarte gravă și care se fac mai bine. La vreo două săptămâni după ce am ajuns aici, au transferat un tip pe nume Brady. Nu că ar fi dus-o mai rău sau de-astea. Nu ca

Liz. Ci pur și simplu nu voia să se facă mai bine. El nu credea că ar fi ceva în neregulă cu el. Așa că l-au dus... Din asta am învățat ceva. Poate că nu-mi plac mie etichetele și medicamentele lor, dar o să-mi țin gura, o să le fac jocul și-am să ies de-aici pe ușa care trebuie.

– Și-o să te duci acasă.

O clipă de tăcere, în care nici una dintre noi nu se mișcă. Apoi îmi smulse un ciorap albastru din mână și mi-l flutură pe sub nas.

– Scuze.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că e la mine.

Ea strânse perechea de ciorapi, apoi vârî ciorapul roșu solitar sub patul lui Tori.

– Gata. S-a apropiat timpul de film. Puse teanc rufele împăturite într-un coș. Ai văzut cu câtă grabă s-a fofilat Simon ca să nu stea la film? O pereche de adevărați tocilari, ăștia doi. Orice, doar să evite să fie laolaltă cu copiii nebuni.

– Impresia asta mi-a făcut-o și mie. Simon pare drăguț, dar...

Îmi dădu un coș, iar ea îl luă pe celălalt.

– E la fel de VIP ca și Tori. Ar fi o pereche pe cinste. Derek o fi cretin, dar cel puțin e cinstit în privința asta. Simon face pe drăguțul în timpul zilei, când e obligat să stea cu noi, dar țâșnește ca săgeata în clipa în care poate evada cu fratele lui. Se poartă de parcă n-ar fi tot unul ca noi. De parcă el n-ar avea nici un fel de problemă și internarea lui ar fi doar o mare eroare.

– Și pentru ce *este* aici?

– Pe cuvânt că mi-ar plăcea să știu. Și el, și Derek, amândoi. Simon nu face niciodată terapie, dar Derek face mai multă decât oricare. Nimeni nu vine vreodată să-i viziteze, dar uneori o să-i auzi vorbind despre tatăl lor. Tatăl lui Simon, cred. Dacă e așa un tip grozav, de ce i-a basculat aici și-a șters-o? Și cum se face că doi băieți din

aceeaşi familie, dar nu fraţi de sânge, au amândoi probleme mintale? Mi-ar plăcea să le văd fişele.

Aş fi minţit dacă aş fi spus că nu eram la fel de curioasă în privinţa lui Simon. Şi poate şi-a lui Derek, fie doar şi pentru că aveam senzaţia că s-ar putea să am nevoie de ceva muniţie de rezervă împotriva lui. Dar n-aş fi vrut să citească nimeni fişa *mea* şi n-aveam de gând s-o ajut pe Rae să le citească pe-ale lor.

– Oricum, nu putem risca să aruncăm o privire în noaptea asta, zise ea. După ceea ce se petrece cu Liz, or să fie cu toţii în alertă maximă. Nu vreau să fiu dată afară de aici pentru că am corupt-o pe fata nou-venită.

– Poate c-o să fiu eu expediată pentru că te-am corupt pe tine.

Îmi observă rânjetul şi râse.

– O, da, eşti o pacoste, fato. Îţi spun eu.

Mă împinse afară din odaie şi închise uşa în urma noastră.

nouă

NU MĂ OMOR DUPĂ COMEDIILE romantice. Asta poate suna ca un tip care spune că nu-i plac cursele de maşini, dar şi Rae a clătinat din cap de vreo câteva ori, deci am dedus că nici ea n-ar fi ales aşa ceva.

Am reuşit să nu adorm încercând o deconstrucţie a scenariului, care era atât de previzibil încât aş fi pariat fondul meu special pentru colegiu că autorul lui era un elev al scenaristului guru Robert McKee[1].

---

[1] Profesor de compoziţie creativă la Universitatea Southern California, autor al „bibliei scenariştilor" intitulată *Story: Substance, Structure, Style and the Principles of Screenwriting* (2000).

Dar tot uitându-mă la filmul acela prostesc și molfăind floricele de porumb, în cele din urmă m-am relaxat. Mă ajutase faptul că vorbisem cu Rae. Ea nu crezuse că sunt nebună. Nu crezuse nici măcar că sunt schizofrenică.

Pentru prima oară de la criză, nu mai vedeam lucrurile așa de negre. Poate că viața așa cum o cunoscusem eu nu se sfârșise cu adevărat în sala aceea de clasă. Poate că exagerasem eu și transformasem totul într-o dramă.

Oare copiii de la școală știau ce se întâmplase cu mine? Câțiva mă văzuseră alergând pe hol. Mai mulți mă văzuseră scoasă pe targă, fără cunoștință. Mare scofală. Puteam să mă întorc peste câteva săptămâni și foarte probabil nici n-aveau să bage de seamă că lipsisem.

Mâine, o să-i trimit un e-mail lui Kari, să-i spun că am fost bolnavă și să văd ce avea să zică ea. Fiindcă probabil același lucru îl auzise și ea, că aveam ceva ca mononucleoza.

Aveam să trec și peste asta. Orice aș fi crezut eu despre diagnosticul lor, nu era momentul acum să-l combat. Aveam să-mi iau medicamentele, să mint dacă va trebui, să mă văd eliberată din Sanatoriul Lyle și să-mi continui viața.

— Chloe? Chloe?

Vocea lui Liz răsună în ecou prin peșterile adânci ale tărâmului viselor și-mi luă câteva minute până să găsesc calea spre ieșire. Când am deschis ochii, ea se aplecase deasupra mea, învăluindu-mă în mirosul de pastă de dinți al respirației sale, gâdilându-mă pe obraz cu părul ei lung. Mâna încleștată pe brațul meu tremura, chiar și după ce încetase să mă zgâlțâie.

M-am ridicat în coate.

– Ce s-a întâmplat?

– Stau aici de ore întregi, încercând să găsesc vreo cale ca să te întreb, o cale care să nu sune straniu. Dar nu pot. Pur și simplu nu pot.

Se dădu înapoi, cu fața ei palidă strălucind în întuneric, cu mâinile trăgând de gulerul cămășii de noapte, de parcă o strângea de gât.

M-am ridicat în capul oaselor.

– Liz?

– Or să mă trimită de aici. Toată lumea știe asta și de aceea se poartă atât de drăguț cu mine. Nu vreau să plec, Chloe. Or să mă închidă și...

Răsufla adânc, printre sughițuri, cu mâinile lipite peste gură. Când și-a ridicat privirea spre mine, avea ochii atât de holbați, încât se vedea albul globilor în jurul irisurilor întunecate.

– Știu că nu ești aici de multă vreme, dar chiar am nevoie de ajutorul tău.

– Okay.

– Serios?

Mi-am înăbușit un căscat și m-am ridicat.

– Dacă e ceva ce pot face...

– Este. Mulțumesc. Mulțumesc. Se lăsă în genunchi și trase o geantă de sub patul ei. Nu știu dacă am tot ce-ți trebuie, dar am făcut-o o dată, anul trecut, când am rămas la o prietenă peste noapte, așa că am adunat aici tot ce am folosit atunci. Un pahar, niște mirodenii, o lumânare... Își duse iute mâna la gură: Chibrituri! O, nu. N-avem chibrituri. Sunt ținute sub cheie din cauza lui Rae. Oare putem s-o facem fără să aprindem lumânarea?

– Să facem ce?

Mi-am trecut palmele peste față. Nu luasem o pastilă de dormit, dar tot simțeam genul acela de încețoșare

ciudată, de parcă aş fi înotat printr-o mare de şomoioage de vată.

– Ce anume să facem, Liz?

– O şedinţă, fireşte.

Ceaţa somnului se evaporă şi m-am întrebat dacă era cumva o glumă. Dar după expresia de pe chipul ei mi-am dat seama că nu era. Mi-am amintit cuvintele lui Tori de la prânz.

– Ăăă... cu spiritul? am spus, cu prudenţă.

Liz se repezi la mine cu atâta iuţeală, încât m-am izbit cu spatele de perete, ridicându-mi mâinile ca s-o ţin la distanţă. Dar ea doar s-a prăvălit lângă mine, cu o privire sălbatică.

– Da! zise. Am un spirit. Este atât de evident, însă ei nu-l văd. Tot îmi spun că eu sunt cea care face toate chestiile astea. Dar cum aş putea eu să arunc un creion cu atâta putere? M-a văzut careva aruncându-l? Nu. Eu m-am enervat pe doamna Wang şi creionul a zburat şi-a lovit-o, iar toată lumea spune „A, păi Liz l-a aruncat", dar n-am fost eu. Niciodată nu le fac eu.

– Ci... spiritul.

– Desigur! Cred că încearcă să mă protejeze, pentru că de fiecare dată când mă înfurii, încep să zboare lucrurile. Am încercat să stau de vorbă cu el, să-l fac să înceteze. Dar nu mă poate auzi, fiindcă eu nu pot vorbi cu cei de pe Lumea Cealaltă. De-asta am nevoie de tine.

M-am forţat să-mi păstrez o expresie neutră. Văzusem odată un documentar despre activitatea spiritelor. De regulă, aşa se producea, în jurul fetelor ca Liz – adolescente tulburate, disperate să obţină atenţia celorlalţi. Unii credeau că fetele jucau farse. Alţii credeau că energia pe care o emiteau fetele – hormonii şi furia – într-adevăr făcea obiectele să se mişte.

– Nu mă crezi, zise ea.

– Nu, n-am spus că...

– Nu mă *crezi*! Se ridică în genunchi, cu ochi arzători. Nimeni nu mă crede!

– Liz, eu...

În spatele ei, cutiuțele cu gel de păr troncăniră. Umerașele goale din șifonier clincăniră. Mi-am înfipt mâinile în saltea.

– B-b-b-bine, Liz. Vă-vă-văd...

– Ba nu, *nu* vezi!

Plesni cu palmele de pat. Cutiuțele țâșniră în aer, izbindu-se de tavan cu atâta forță, încât plasticul explodă. Gelul de păr căzu ca ploaia.

– Vezi?

– D-d-da.

Mâinile i se ridicară din nou, ca un dirijor care marchează un crescendo. Un tablou sări de pe perete. Se sparse de lemnul dur al podelei și sticla se împrăștie peste tot. Mai căzu unul. Apoi un al treilea. Un ciob mi se înfipse în genunchi. Un mugure de sânge izvorî și începu să-mi șiroiască pe picior în jos.

Cu coada ochiului, am văzut tabloul de deasupra patului meu tremurând. Apoi sări din cui.

– Nu! strigă Liz.

Mi-am vârât capul între umeri. Liz m-a împins la o parte din calea tabloului. A lovit-o în schimb pe ea, în umăr. Ea s-a răsucit. Amândouă ne-am rostogolit din pat, căzând cu o bufnitură pe podea.

Am rămas într-o rână, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

– Îmi pare rău, gâfâi ea. N-am vrut... Vezi ce se întâmplă? Nu-l pot controla. Eu mă înfurii și toate lucrurile...

– Și crezi că e un spirit.

Ea dădu din cap, cu buzele tremurând.

Habar n-aveam ce se petrecea. Nu era un spirit, totuși – asta era sminteală –, dar dacă ea credea că este

şi că, dacă-i vorbesc eu, se va opri, atunci poate *chiar* se va opri.

– Bine, am zis. Dă lumânarea şi o să...

Uşa se deschise brusc. Silueta doamnei Talbot, în halat de baie, se contură în prag. Aprinse lumina. M-am tras înapoi, clipind des.

– O, Doamne, şuieră ea, un pic mai tare decât o şoaptă. Elizabeth, ce-ai făcut?

Am sărit în picioare.

– N-a făcut ea. Eu-eu-eu...

Pentru prima oară nu mă bâlbâiam. Dar nu-mi trecea prin minte nici un cuvânt. Privirea ei s-a plimbat prin odaie, observând cioburile care acoperiseră podeaua, gelul de păr picurând din tavan, trusa de machiaj explodată de perete, şi am înţeles că nu exista nici o explicaţie raţională.

Ochii îi căzură pe piciorul meu şi scoase un mic ţipăt înăbuşit.

– E în regulă, am zis eu, ridicându-mi piciorul şi ştergându-mi sângele. Nu-i nimic grav. Eu m-am tăiat. Când m-am ras. Mai devreme.

Îşi croi drum pe lângă mine, cu ochii ţintă la covorul de sticlă de pe podea.

– Nu, şopti Liz. Vă rog, nu. N-am vrut.

– E în regulă, scumpo. O să te ajutăm noi.

Domnişoara Van Dop intră cu paşi hotărâţi, aducând o seringă. O sedă pe Liz, în timp ce doamna Talbot încerca s-o liniştească, spunându-i că doar aveau s-o transfere la un spital mai bun, unul mai potrivit, unul care va fi în stare s-o ajute mai repede.

Când Liz a devenit inconştientă, m-au gonit din cameră. Am ieşit pe hol cu spatele şi o palmă m-a pocnit pe spinare, aruncându-mă în perete. Când m-am întors, Tori stătea aplecată ameninţător asupra mea.

– Ce i-ai făcut? a mârâit ea.

– Nimic.

Spre surprinderea mea, cuvântul mi-a ieşit clar, chiar sfidător. M-am ridicat şi mi-am îndreptat spatele.

– Nu *eu* sunt cea care i-a spus că aş putea s-o ajut.

– S-o ajuţi?

– Intrând în contact cu spiritul ei.

A făcut ochii mari, cu aceeaşi expresie oripilată ca atunci când Simon îi spusese să nu se mai poarte ca o nemernică. Îmi întoarse spatele şi se împletici spre camera ei.

zece

AU VENIT PARAMEDICII s-o ia pe Liz. Am privit-o cum era dusă, adormită pe targă, întocmai cum fusesem eu luată de la şcoală. Transport de lux pentru copiii nebuni.

Domnişoara Van Dop a stăruit să înghit o jumătate de pastilă de dormit. M-am supus, dar când a vrut să-mi mai dea şi o doză suplimentară din medicamentul meu antihalucinaţii, am ascuns pastila aceea sub limbă.

N-am văzut şi n-am auzit nimic, până a doua zi la prânz. Deşi se putea ca acela să fi fost efectul medicamentelor, nu m-am putut opri să nu sper că teoria stranie a lui Rae era corectă – că „ruperea mea de realitate" fusese doar o eliberare mintală temporară, iscată de stres şi de hormoni. Cu puţin noroc, îmi începusem deja călătoria înapoi spre normalitate.

Trebuia să testez teoria asta. Aşa că aveam să păstrez pastila şi, dacă vedeam iar ceva, aveam s-o iau repede.

M-am oferit să ajut la curăţenia camerei, dar doamna Talbot m-a dus la parter să-mi dea un pahar de

lapte, apoi m-a instalat pe canapea. Am ațipit, m-am trezit când a venit să mă târască înapoi în pat, și-am adormit la loc înainte să apuce să mă învelească.

M-am trezit în mirosul de fructe al gelului de păr al lui Liz. Am plutit prin el, visând că eram captivă într-o cadă plină cu vată de zahăr, mirosul dulce întorcându-mi stomacul pe dos, în timp ce mă luptam prin firele lipicioase. În cele din urmă m-am eliberat, am deschis ochii și-am tras o gură mare de aer.

– Chloe?

Am clipit. Sunase ca vocea lui Liz, timidă și tremurătoare.

– Te-ai trezit, Chloe?

M-am întors într-o parte. Liz ședea pe marginea patului ei, îmbrăcată în cămașa ei de noapte cu Minnie Mouse și cu șosete cenușii, imprimate cu girafe violet și oranj.

Își mișcă degetele de la picioare.

– Originale, nu? Fratele meu mai mic mi le-a dat, la Crăciunul trecut.

M-am ridicat, clipind mai des. Vata de zahăr din pastila de dormit încă îmi învăluia creierul, lipicioasă și groasă, și se părea că nu mă puteam concentra. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzele, făcând să danseze girafele de pe șosetele lui Liz când își mișca degetele.

– Am avut cel mai ciudat vis, noaptea trecută, zise ea, privindu-și fix picioarele.

Și tu, și eu, am gândit eu.

– Am visat că m-au luat de aici și m-am trezit într-un spital. Numai că nu eram pe un pat, ci pe o masă. O masă rece, de metal. Și era și o femeie acolo, un fel de soră, cu o mască d-alea d-ale lor. Se aplecase deasupra mea. Iar când am deschis ochii, a sărit cât colo.

Privirea ei fulgeră spre mine și izbuti să-mi ofere un zâmbet firav.

– Cam așa cum faci tu, uneori. De parcă aș fi speriat-o. I-a chemat pe niște tipi, iar eu am întrebat unde mă aflu, dar ei tot vorbeau între ei, fără să-mi dea atenție. Erau furioși pentru că n-ar fi trebuit să mă trezesc și acum nu mai știau ce să facă. Am încercat să mă ridic, dar eram legată. Liz își adună cămașa de noapte în mâini, răsucind-o. Dintr-odată, n-am mai putut respira. Nu puteam să mă mișc, nu puteam să țip, și pe urmă... Se înfioră, punându-și brațele în jurul corpului, și murmură: M-am trezit aici.

M-am sculat în capul oaselor.

– O să te ajut, Liz. Bine?

Ea se cățără la loc în pat, strângându-și genunchii la piept. Deschise gura, dar tremura prea tare să articuleze cuvintele. M-am ridicat în picioare, simțind podeaua înghețată sub tălpi, și m-am dus până la patul ei și m-am așezat alături.

– Mai vrei să încerc să vorbesc cu spiritul tău?

Încuviință din cap, lovindu-și pieptul cu bărbia.

– Să-i spui să înceteze. Să-i spui că nu am nevoie de ajutorul lui. Pot să-mi port de grijă și singură.

Am întins o mână și i-am pus-o pe braț. Mi-am văzut degetele ajungând la ea, dar au continuat mișcarea. Au continuat să înainteze. Prin brațul ei.

Cum eu mă uitam îngrozită, s-a uitat și Liz în jos. A văzut mâna mea trecând prin ea. Și a început să țipe.

unsprezece

M-AM ROSTOGOLIT DIN PATUL EI și m-am lovit de podea atât de rău, că am simțit durerea electrocutându-mă

pe şira spinării. Când am reuşit să mă ridic, patul lui Liz era gol, iar pilota nu păstra decât urma locului în care stătusem eu.

Mi-am întors încet privirea prin dormitor. Liz dispăruse.

Dispăruse? Nu fusese deloc aici. O luaseră noaptea trecută. Partea aia n-o visasem – gelul de păr încă împestriţa tavanul.

Mi-am apăsat palmele peste ochi şi m-am dat înapoi cu spatele până m-am lovit de patul meu. M-am aşezat şi am respirat adânc. După un moment, am deschis din nou ochii. Firele lipicioase de somn erau încă ţesute în jurul creierului meu.

Visasem.

Nu, nu visasem. Nu-mi închipuisem lucruri. Halucinasem.

Dr. Gill avea dreptate. Aveam schizofrenie.

Dar dacă nu era asta? Dacă Rae avea dreptate şi eu chiar vedeam stafii?

Mi-am clătinat capul cu putere. Nu, ideea era nebunească. Asta ar fi însemnat că Liz era moartă. Ceea ce era o demenţă. Halucinasem şi trebuia să accept faptul.

Am vârât mâna sub saltea, am scos pastila pe care o ascunsesem noaptea trecută şi am înghiţit-o pe uscat, aproape înecându-mă.

Trebuia să-mi iau medicamentele. Să le iau şi să mă fac mai bine, altfel aş fi fost expediată la un ospiciu adevărat, ca Liz.

Numai Rae a venit la micul dejun cu mine. Tori nu coborâse încă din camera ei, iar surorile păreau mulţumite s-o lase acolo.

Mi-am ciugulit pe îndelete cerealele, ducând la gură câte un Cheerio odată, ca să pară că mâncam. Mă

gândeam încontinuu la cât de speriată era Liz. Îngrozită că avea să fie mutată. Şi apoi, când îmi povestise visul ei, cum că era legată şi incapabilă să mai respire...

O halucinaţie. În viaţa reală, lucruri ca astea nu se întâmplă.

Şi în viaţa reală, adolescentele nu pot face cutiile să explodeze şi tablourile să zboare de pe pereţi...

– Domnişoară Van Dop? am zis eu, când a intrat ca să aranjeze masa pentru băieţi. Despre Liz...

– E bine, Chloe. A plecat într-un loc mai bun.

Aceste cuvinte m-au făcut să mă cutremur, iar lingura mea a clincănit pe marginea castronului.

– Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea, dac-aş putea, am zis eu. N-am apucat să-mi iau la revedere. Sau să-i mulţumesc pentru că m-a ajutat în prima mea zi.

Faţa severă a domnişoarei Van Dop se îmblânzi.

– Are nevoie să se acomodeze, dar o vom suna peste vreo câteva zile şi vei putea să vorbeşti cu ea atunci.

Vezi? Liz era bine. Fusesem eu paranoică.

Paranoia. Un alt simptom al schizofreniei. Mi-am înăbuşit junghiul descurajării.

Sora se-ntorsese să plece.

– Domnişoară Van Dop? Scuze. Eu... ăăă... am discutat cu doamna Talbot, ieri, să trimit un mail unei prietene. Mi-a spus că trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

– Păi, foloseşte programul de e-mail ca să-ţi scrii scrisoarea şi dă clic pe SEND. O să rămână în OUTBOX până când introduc eu parola.

O parte dintre rapoartele de la şcoala mea sosiseră, aşa că, după micul dejun, am făcut duş şi m-am îmbrăcat, până au mâncat băieţii, apoi am ieşit să mă duc la ore, cu Rae.

Tori a rămas în camera ei, iar surorile au lăsat-o. Asta m-a mirat, dar am bănuit că era tristă pentru ce se întâmplase cu Liz. Mi-am amintit că Liz spusese că Tori se afla aici pentru că avea toane. Fusese o fată în tabăra de teatru, cu vreo câţiva ani în urmă, despre care îi auzisem pe instructori spunând că are „toane". Întotdeauna părea să fie ori cu adevărat fericită, ori cu adevărat tristă, fără altă stare intermediară.

Pentru că Tori lipsea, eu eram singura de clasa a noua. Peter era a opta; Simon, Rae şi Derek, a zecea. Nu părea să conteze prea mult. Un soi de şcoală cu o singură clasă, bănuiesc. Împărţeam o cameră cu opt bănci şi toţi lucram teme separate, în vreme ce doamna Wang se plimba printre noi, ajutându-ne şi predându-ne, pe un ton jos, scurte lecţii.

Poate faptul că ştiam că doamna Wang fusese în parte responsabilă pentru plecarea lui Liz mi-a influenţat părerea despre ea, dar părea una dintre acele profesoare care trec târâş-grăpiş prin slujba lor, cu ochii pe ceas, aşteptând ziua în care truda avea să se sfârşească... sau să se ivească o slujbă mai bună.

N-am primit mult de lucru în dimineaţa aceea. Nu mă puteam concentra, mă gândeam numai la Liz, la ce făcuse, la ce se întâmplase cu ea.

Surorile nu păruseră deloc surprinse de stricăciunile din camera noastră. Asta era tot ce făcea Liz, ca şi cu creionul. Se înfuria şi arunca obiectele.

Însă nu ea aruncase lucrurile acelea. Văzusem tablourile zburând din perete când ea nu se afla nicidecum lângă ele.

Sau nu le văzusem?

Eu *eram* schizofrenică, de unde să ştiu ce am văzut şi-am auzit cu adevărat? Şi dacă paranoia era un alt simptom, cum aş fi putut avea încredere în senzaţia

mea lăuntrică ce-mi spunea că se întâmplase ceva rău cu Liz?

Rae a fost la ședința cu dr. Gill în prima parte a dimineții. Când s-a întors, am petrecut restul orelor abia așteptând pauza, ca să pot vorbi cu ea. Nu despre Liz și presimțirile mele. Doar să vorbim. Despre ore, despre filmul de aseară, despre vreme... orice care să mi-o scoată pe Liz din minte.

Însă ea avea probleme cu o lucrare, iar doamna Wang a ținut-o și în pauză. Prin urmare, i-am promis să-i aduc o gustare și am plecat, fără chef, îndreptându-mă spre bucătărie, condamnată la încă o oră sau două de captivitate în propriul meu cap, gândindu-mă la Liz.

– Hei!

L-am văzut pe Simon alergând pe urmele mele, pe hol.

– Te simți bine? Pari tăcută în dimineața asta.

Am reușit un zâmbet anemic.

– Așa sunt eu de obicei.

– Da, însă după noaptea trecută, ai o scuză. Probabil n-ai prea dormit, hm?

Am dat din umeri.

Simon întinse mâna spre ușa bucătăriei. O mână apăru pe deasupra capului meu și o deschise pentru el. De data asta n-am tresărit, doar am aruncat o privire peste umăr și am murmurat un bună dimineața către Derek. Nu mi-a răspuns.

Simon se duse glonț spre cămară. Derek rămase în bucătărie, uitându-se la mine. Mă studia din nou cu privirea aia a lui intensă, fantomatică.

– Ce?

N-am vrut să mă răstesc, dar cuvântul a sunat arțăgos.

Derek întinse mâna spre mine. M-am împleticit înapoi... şi mi-am dat seama că de fapt întinsese mâna spre castronul cu fructe, în calea căruia stăteam. Mi-au luat foc obrajii şi m-am dat brusc la o parte, îngăimând o scuză. El n-o luă în seamă nici pe asta.

– Deci ce s-a întâmplat azi-noapte? întrebă el şi apucă două mere cu mâna lui mare.

– În-în-în-tâm...

– Calmează-te.

Faţa mi se aprinse mai tare – de mânie acum. Nu-mi plăcea când cei mari îmi spuneau mie să mă calmez. Iar când îndemnul venea de la un alt copil, era mai rău. Grosolan, cu o nuanţă enervantă de condescendenţă.

Simon ieşi din cămară cu o cutie de batoane cu germeni de grâu în mână.

– Ar trebui să mănânci un măr, zise Derek. Asta nu-i...

– Sunt bine, frăţioare.

Aruncă un baton către Derek, apoi întinse cutia spre mine. Am luat două, i-am mulţumit şi m-am întors să plec.

– S-ar putea să te ajute dacă vorbeşti despre asta, zise Simon în urma mea.

M-am întors. Simon îşi desfăcea ambalajul de pe batonul cu cereale, ferindu-şi privirea, încercând să pară degajat. Derek nu schiţă nici un gest. Se sprijinise cu spatele de blatul bufetului, muşcând zgomotos din mărul lui, uitându-se la mine, aşteptând.

– Ei? făcu Derek, văzând că nu scot un cuvânt.

Îmi făcu semn să mă grăbesc, să scuip toate detaliile sângeroase.

Nu mi-a plăcut niciodată să bârfesc. Poate că nici nu voiau asta – poate că erau doar curioşi, chiar îngrijoraţi. Dar o simţeam ca pe o bârfă, iar Liz merita ceva mai bun.

– Mă aşteaptă Rae, am zis.

Simon făcu un pas în faţă, ridicând o mână, ca şi cum ar fi vrut să mă oprească. Apoi a aruncat o privire spre Derek. N-am prins schimbul lor de priviri, dar l-a făcut pe Simon să se tragă înapoi, dând din cap de la revedere, şi să se ocupe mai departe de desfăcutul batonului său.

Nici nu se închisese bine uşa în urma mea, când Simon a şoptit:

– S-a întâmplat ceva.

– Mda.

Am lăsat uşa închisă şi am stat puţin în faţa ei. Derek a mai spus ceva, dar glasul lui gros a voalat cuvintele.

– Nu ştiu, zise Simon. N-ar trebui să...

– Chloe?

M-am răsucit imediat, exact când doamna Talbot ieşea pe hol din camera de zi.

– L-ai văzut cumva pe Peter? întrebă ea.

Faţa ei lătăreaţă radia de bucurie.

– Ăăă, în clasă, cred.

– Poţi să-i spui că vreau să-i vorbesc, în camera de zi? Am o surpriză pentru el.

Am aruncat o privire spre uşa bucătăriei, dar băieţii amuţiseră. Am dat din cap spre doamna Talbot şi am şters-o repede.

Părinţii lui Peter veniseră să-l ia acasă.

El ştia că aveau să vină curând, însă ei voiseră să-i facă o surpriză, aşa că am avut o mică petrecere, inclusiv cu tort. Un tort de morcovi, cu grăsimi puţine, din vegetale necongelate. Părinţii lui au urcat la el în cameră, ca să-l ajute să-şi facă bagajul, în timp ce Simon, Derek şi Rae s-au întors la sala de studiu, iar eu m-am dus la şedinţa cu dr. Gill.

Douăzeci de minute mai târziu, de la fereastra biroului ei, am privit camioneta părinţilor lui străbătând aleea către ieşire şi apoi dispărând în josul străzii.

Încă o săptămână şi aveam să fac şi eu la fel. Trebuia doar să încetez să mă gândesc la Liz şi la stafii şi să mă concentrez ca să ies de aici.

doisprezece

DUPĂ MASA DE PRÂNZ, era ora de matematică. Aceasta era o materie la care doamna Wang avea nevoie să ştie exact unde ajunsesem cu studiul, iar profesorul meu de matematică nu trimisese încă raportul despre mine, aşa că mi s-a dat voie să chiulesc deocamdată. Matematica era de asemenea materia pentru care Derek stătuse deoparte toată ziua de dinainte şi aşa a făcut şi acum, luându-şi de lucru în sufragerie, unde doamna Wang ţinea o scurtă lecţie. Am bănuit că lucra să recupereze şi avea nevoie de linişte. S-a dus la treaba lui, iar eu m-am dus la a mea, în camera computerului, ca să-i scriu e-mailul acela lui Kari.

Mi-a luat ceva timp să găsesc cuvintele potrivite. A treia versiune în sfârşit părea mai vagă, dar nu bătea la ochi că aş fi încercat să ascund ceva. Mă pregăteam să apăs pe butonul de SEND, când m-am oprit brusc.

Foloseam un cont al instituţiei. Ce avea să apară la adresa expeditorului? Sanatoriul Lyle pentru Adolescenţi cu Tulburări Mintale? Eram sigură că n-ar fi fost *chiar* aşa, însă chiar şi numai „Sanatoriul Lyle" ar fi intrigat-o pe Kari, poate destul cât să caute detalii despre el.

M-am întors la browser şi am căutat „Sanatoriul Lyle". Peste un milion de intrări. Am adăugat „Buffalo" şi asta mi-a redus răspunsurile la jumătate, dar, citind

în diagonală prima pagină afișată, am văzut că erau referințe absolut la întâmplare – o mențiune despre o casă din Lyle, în Buffalo, o listă cu melodiile lui Lyle Lovett, incluzând cuvintele „casă" și „*buffalo*", un reprezentant în Parlament pe nume Lyle vorbind despre Buffalo Lake[1].

Mi-am mutat din nou cursorul pe butonul SEND și din nou m-am oprit.

Numai pentru că Sanatoriul Lyle nu avea un website vesel, cu o bordură de margarete, nu însemna că prietena mea nu l-ar fi putut descoperi în cartea de telefoane.

Am salvat e-mailul ca document text cu un nume neutru. Apoi am șters mesajul. Cel puțin la telefon aș fi putut probabil bloca afișajul apelului. Nu existau telefoane în spațiul comun, deci trebuia să cer voie să folosesc telefonul surorilor. Aveam să fac asta mai târziu, când Kari se va fi întors de la școală.

Am închis OUTLOOK-ul și mă pregăteam să închid browserul, când un rezultat al căutării mi-a atras atenția – unul despre un bărbat din Buffalo, pe nume Lyle, care murise în incendiul unei case.

Mi-am amintit ce zisese Rae, cu o seară în urmă, să caut informații despre paznicul meu ars. Aveam acum șansa de a tranșa bătălia dintre partea din mine care-mi spunea *ai halucinații – ia-ți medicamentele și taci* și partea care nu era atât de sigură.

M-am dus cu mouse-ul în caseta de căutare, am șters cuvintele și-apoi am rămas așa, cu degetele deasupra tastaturii, cu toți mușchii încordați, de parcă-mi făceam curaj pentru a primi un șoc electric.

De ce anume îmi era frică?

---

[1] Sanatoriul Lyle, în engleză, este *Lyle House*, dar *house* mai înseamnă și casă, și ospiciu, și stabiliment, și Parlament, iar *buffalo* înseamnă și bizon.

Să descopăr că aveam într-adevăr schizofrenie?

Să descopăr că nu?

Mi-am coborât degetele pe taste și am scris: *școala de artă A.R. Gurney Buffalo paznic mort.*

Mii de rezultate ale căutării, majoritatea asocieri întâmplătoare, pe marginea lui A.R. Gurney, dramaturgul din Buffalo. Apoi am văzut cuvintele *accident tragic* și am știut.

M-am silit să plimb cursorul pe ecran, am dat clic și am citit articolul.

În 1991, Rod Stinson, de patruzeci și unu de ani, șeful paznicilor de la Școala de Artă A.R. Gurney din Buffalo, murise în urma unei explozii chimice. Un accident ciudat, provocat de un om de serviciu cu jumătate de normă, care umpluse un recipient cu soluția greșită.

Omul murise înainte de a mă fi născut eu. Așadar, nici o șansă să fi auzit vreodată despre accident.

Dar numai pentru că nu îmi puteam eu aminti că aș fi auzit, asta nu însemna că nu prinsesem vreo aluzie, poate pomenise cineva în clasă despre el și eu depozitasem informația în subconștient, de unde o scosese schizofrenia, dându-i forma unei halucinații.

Am citit repede articolul. Nici o fotografie. M-am întors la pagina de căutare și am trecut la următoarea referință. Aceleași informații minimale, însă avea și o fotografie. Și nu mai încăpea nici o îndoială că era într-adevăr omul pe care îl văzusem eu.

Să mai fi văzut poza pe undeva?

Ai câte un răspuns la toate, nu-i așa? O „explicație logică". Ei, bine, dac-ai văzut asta într-unul din filmele tale, ce zici?

M-am întors la ecran și-am plesnit-o peste gură pe fata asta prostuță care privea adevărul în față, prea nătângă să-l recunoască. Nu, nu prea nătângă. Prea încăpățânată.

Vrei o explicație logică? Pune faptele cap la cap. Leagă scenele.

Scena unu: fata aude voci ale nimănui și vede un băiat care dispare sub ochii ei.

Scena doi: vede un tip mort cu un soi de arsuri.

Scena trei: descoperă că paznicul ars a existat în realitate și a murit în școala ei, întocmai așa cum îl văzuse ea.

Totuși fata asta, eroina noastră așa-zis inteligentă, nu crede că vede stafii, nu? Revino-ți!

Cu toate astea, încă mă mai împotriveam. Oricât de mult îmi plăcea mie cinematografia, făceam deosebirea dintre realitate și poveste. În filme, sunt și stafii, și extratereștri, și vampiri. Chiar și cineva care nu crede în extratereștri se poate așeza într-o sală de cinema și, văzând protagonistul luptându-se cu indiciile care sugerează o invazie din spațiu, poate să simtă nevoia să strige „Păi, bineînțeles!"

Dar în viața reală, dacă le spui oamenilor că ești urmărită de paznici de școală topiți, n-or să zică: „Uau, înseamnă că vezi stafii." Ci or să te închidă într-un loc ca ăsta.

M-am uitat lung la fotografie. Nu putea fi nici o îndoială...

– El e cel pe care l-ai văzut?

M-am răsucit în scaun. Derek era chiar acolo, lângă umărul meu. Pentru cineva de talia lui, se putea mișca atât de discret încât aproape că-mi venea să cred că *el* era o stafie. La fel de silențios... și la fel de inoportun.

Arătă cu degetul la titlul de deasupra articolului despre omul de serviciu.

– A.R. Gurney. Asta-i școala ta. Pe tipul ăsta l-ai văzut, nu-i așa?

– Nu știu despre ce vorbești.

M-a pironit cu privirea.

Am ieşit din browser.

– Îmi făceam temele de la şcoală. Pentru când o să mă întorc acolo. Un proiect.

– Despre ce? „Oameni care au murit în şcoala mea"? Ştii, întotdeauna am auzit că şcolile de artă sunt ciudate...

M-am zburlit.

– Ciudate?

– Vrei să cauţi ceva?

Când s-a aplecat să ia mouse-ul, am prins un iz de BO. Nu cât să se ofilească florile, ci doar acea sugestie că deodorantul lui era pe cale să expire. Am încercat să mă îndepărtez discret, dar el a observat gestul şi s-a uitat urât, parcă insultat, apoi s-a întors într-o parte, lipindu-şi cotul de corp.

A deschis din nou browserul, a tastat un singur cuvânt şi a dat clic pe Căutare. Apoi s-a îndreptat.

– Încearcă asta. Poate o să afli ceva.

M-am holbat la termenul căutat cel puţin cinci minute. Un singur cuvânt. *Necromant.*

Chiar exista cuvântul ăsta? Am mutat cursorul în faţa cuvântului şi am scris „definiţie". Când am apăsat Enter, ecranul s-a umplut.

Necromant: persoană care practică divinaţia prin conjurarea morţilor.

Divinaţie? Adică prezicerea viitorului? Vorbind cu sufletele morţilor... din trecut? Asta n-avea nici o noimă.

Am trecut la definiţia următoare, din Wikipedia.

Necromanţia este divinaţia prin invocarea sufletelor morţilor. Termenul derivă din cuvintele greceşti nekrós, *„mort", şi* manteía, *„profeţie". Are şi un înţeles secundar, reflectat într-o formă alternativă şi arhaică a cuvântului, nigromanţie (o etimologie populară pornind de la latinescul* niger, *„negru"), în care forţa magică*

neagră a „puterilor întunericului" este obținută de la morți sau acționând asupra cadavrelor. Un practicant al necromanției se numește necromant.

Am citit paragraful de trei ori, descifrând încet limbajul abscons, pentru a-mi da seama la sfârșit că nu-mi spunea nimic în plus față de prima definiție. Am trecut la următoarea, tot din Wikipedia.

În universul fictional din Diablo 2, Preoții lui Rathma...

Categoric nu era ceea ce căutam eu, dar am dat o căutare rapidă și am descoperit o familie de jocuri video de rol[1] numită necromanții, care puteau readuce morții pe lume, controlându-i. De aici s-o fi luat Derek? Nu. O fi fost el înspăimântător, dar dacă n-ar fi făcut deosebirea dintre viața reală și jocurile video, ar fi fost închis într-un ospiciu.

M-am întors la Wikipedia, am trecut repede peste restul definițiilor și am găsit numai variante ale celei dintâi. Un necromant prezice viitorul vorbind cu morții.

De-acum curioasă, am șters *definiție* și am căutat doar *necromant*. Primele două site-uri erau religioase. Potrivit acestora, necromanția era arta comunicării cu lumea spiritelor. O numeau păcat, practică de magie neagră și lucrare a Satanei.

Oare Derek credea că eu eram implicată în magia neagră? Încerca să-mi salveze sufletul? Sau mă avertiza că e cu ochii pe mine? M-am înfiorat.

Clinica de sănătate pentru femei a mătușii Lauren fusese la un moment dat luată drept țintă de către un grup militant pentru apărarea vieții. Știu astfel, din sursă

---

[1] *Role-playing Games* (RPG) sunt jocuri video în care trebuie să joci rolul unui personaj dintr-o poveste, inclusiv să participi la dialoguri, cu fiecare nivel dezvoltându-ți personajul, iar la cel din urmă, de regulă, trebuind să înfrunți marele personaj negativ.

sigură, cât de fioroşi puteau deveni oamenii când aveau impresia că faci ceva care le încalcă lor credinţele.

M-am întors la lista rezultatelor căutării şi am ales unul care mi se părea mai academic. Spunea că necromant era un alt nume – mai vechi – pentru mediumuri, spiritualişti şi celelalte persoane care puteau vorbi cu sufletele. Sensul provenea dintr-o credinţă veche care susţinea că, dacă vorbeai cu morţii, ei îţi puteau prezice viitorul, pentru că vedeau totul – şi ar fi ştiut ce anume va face duşmanul tău sau unde ai putea găsi o comoară îngropată.

Am trecut la următorul site de pe listă şi un desen îngrozitor a umplut ecranul – o mare de oameni morţi, putrezi şi ciopârţiţi, conduşi de un tip cu ochi scăpărători şi cu un zâmbet drăcesc. Titlul era: *Armata Morţilor.*

Am defilat în josul paginii. Era plină de chestii asemănătoare, oameni înconjuraţi de zombi.

Am trecut repede la o altă pagină. Aici se descria „arta necromanţiei" ca aceea de a dezgropa morţii. M-am cutremurat şi am deschis o altă pagină. Un site religios, citând nişte peroraţii din cărţi vechi despre „stricaţii necromanţi" care comiteau păcate împotriva naturii, comunicând cu spiritele şi reînviind morţii.

Mai multe site-uri. Mai multe gravuri şi picturi vechi. Picturi groteşti cu nişte oameni groteşti. Invocare de morţi. Invocare de spirite. Invocare de demoni.

Cu degete tremurătoare, am închis browserul.

treisprezece

AM IEŞIT CU GRIJĂ DIN CAMERA cu computerul, aşteptându-mă să-l găsesc pe Derek pândind după colţ, gata să sară la mine.

Uruitul vocii lui m-a făcut să tresar, dar venea dinspre sufragerie, unde o întreba pe doamna Talbot dacă dr. Gill poate să-l primească. M-am grăbit către camera de studiu. Matematica nu se terminase încă, iar doamna Wang mi-a făcut semn să iau loc lângă uşă.

Când în sfârşit lecţia s-a încheiat, a intrat şi Derek, prăbuşindu-se ca buşteanul pe un scaun. M-am străduit să nu-l bag în seamă. Rae mi-a făcut cu mâna, arătându-mi banca de lângă a ei. M-am repezit într-acolo. Derek n-a aruncat nici o privire în direcţia mea, ci şi-a reluat locul obişnuit de lângă Simon, amândoi aplecându-şi capetele şi coborându-şi vocea să vorbească.

Simon izbucni în râs. M-am căznit să aud ce îi spunea Derek. Oare îi povestea lui Simon de mica lui „glumă"? Sau devenisem paranoică?

După ora de engleză, şcoala a luat sfârşit pe ziua aceea. Derek a dispărut împreună cu Simon, iar eu am urmat-o pe Rae în sufragerie, unde ne-am făcut temele.

Abia am reuşit să termin o pagină de făcut schema propoziţiilor. Parcă descifram o limbă străină.

Văzusem stafii. Stafii adevărate.

Poate că ar fi fost altfel pentru cineva care credea deja în stafii. Eu nu crezusem.

Pregătirea mea religioasă se limitase la vizite sporadice la biserică şi la Şcoala biblică împreună cu prietenii şi o scurtă şedere la o şcoală creştină privată, când tatăl meu nu fusese în stare să mă înscrie la o şcoală publică. Dar credeam în Dumnezeu şi în Viaţa de Apoi în acelaşi fel în care credeam în sistemele solare pe care nu le văzusem niciodată – acea acceptare firească a faptului că existau chiar dacă nu mă gândeam niciodată prea mult la specificul lor.

Dacă existau stafii, asta însemna că nu exista rai? Eram cu toţii osândiţi să bântuim pe pământ o veşnicie,

ca umbre, sperând să găsim pe cineva care să ne poată vedea sau auzi și să...?

Și să ce? Ce anume voiau stafiile de la mine?

M-am gândit la glasul din pivniță. Știam ce voia – o ușă deschisă. Așadar, un suflet rătăcește ani de-a rândul și când în sfârșit găsește pe cineva care-l poate auzi, cutremurătoarea lui cerință este „Hei, ai putea deschide ușa aia pentru mine?"

Și cum rămânea cu Liz? Cu siguranță că visasem dialogul acela. Altceva... nu-mi puteam sili mintea să gândească.

Însă un lucru era sigur. Aveam nevoie să știu mai multe și, dacă pastilele mă împiedicau să mai văd și să mai aud clar stafiile, atunci trebuia să nu le mai iau.

– N-o să ți se întâmple ție.

M-am întors de la fereastra din sufragerie când Rae intră pe ușă.

– Ce i s-a întâmplat lui Liz, cu transferul, n-o să ți se întâmple și ție. Rae se așeză pe canapea. Asta te frământă, nu-i așa? De-aceea n-ai scos nici zece vorbe toată ziua?

– Scuze. Sunt doar...

– Delirant de speriată?

Am încuviințat din cap. Asta era adevărat, chiar dacă nu era din cauza pe care o presupunea ea. M-am așezat într-unul dintre balansoare.

– Cum ți-am mai spus și aseară, Chloe, poți face o șmecherie ca să ieși de aici. Își coborî vocea: La ce te gândești? La etichetele lor? Dă numai din cap și zâmbește. Spune: „Da, dr. Gill. Cum spuneți dumneavoastră, dr. Gill. Nu vreau decât să mă fac mai bine, dr. Gill." Fă asta și ai să fii următoarea care iese pe ușă după Peter, de acum în câteva zile. Amândouă vrem asta. Iar atunci o să-ți trimit nota de plată pentru sfatul meu.

M-am forțat să zâmbesc. Din ceea ce văzusem până în momentul acela, Rae era o pacientă model. Și-atunci de ce se mai afla aici?

– Cât durează în medie o internare? am întrebat.

Ea se tolăni pe canapea.

– Vreo două luni, cred.

– L-luni?

– Peter cam atât a stat. Tori e de ceva mai multă vreme. Derek și Simon, de vreo trei luni.

– Trei luni?

– Așa cred. Dar s-ar putea să greșesc. Înainte de tine, Liz și cu mine am fost bobocii. Trei săptămâni pentru fiecare dintre noi, pentru mine cu doar câteva zile mai mult decât ea.

– M-mi s-a spus că nu voi sta aici decât vreo două săptămâni.

Ea ridică din umeri.

– Atunci, bănuiesc că la tine e altfel, norocoaso.

– Sau au vrut să spună că două săptămâni era *minimum*?

Își întinse piciorul ca să mă înghiontească în genunchi.

– Nu mai face fața asta așa de tristă. Ai o companie bună, nu?

Am izbutit să schițez un zâmbet.

– În parte.

– Fără glumă, hm? Cu Peter și Liz plecați, am rămas lipiți de Frankenstein și VIP-uri. Și fiindcă veni vorba, Regina Victoria s-a sculat și... aproape că vorbește.

– Hmm?

Își coborî și mai mult vocea.

– E îmbuibată cu medicamente și cu totul dusă.

Probabil că păream îngrijorată, fiindcă s-a grăbit să adauge:

– O, nu-i normal deloc. Nu-i fac asta nimănui în afară de Tori, iar ea o vrea. Este prinţesa pastilelor. Dacă nu-şi primeşte porţia la timp, se duce şi le *cere*. Odată, într-un weekend, au rămas fără, aşa că i-au dat un mesaj pe pager lui dr. Gill pentru reaprovizionare, şi mamă Doamne... Rae scutură din cap. Tori a fugit în cameră, s-a încuiat pe dinăuntru şi n-a mai vrut să iasă până când nu i-a adus cineva medicamentele. Apoi a pârât personalul la mămica şi a fost un scandal monstru. Mămica are strânse legături cu conducerea Sanatoriului Lyle. În orice caz, azi este complet dopată, aşa că n-ar trebui să ne dea bătăi de cap.

Când doamna Talbot ne-a adunat pentru cină, mi-am dat seama că nu-i povestisem lui Rae că-i urmasem sfatul şi căutasem informaţii despre omul de serviciu mort.

Tori a venit să ia masa cu noi – cu trupul, cel puţin. Tot timpul cinei n-a făcut decât să repete pentru un rol în următorul film cu zombi, fără expresie, ducându-şi metodic furculiţa la gură, uneori cu mâncare. Îmi părea rău pentru ea şi în acelaşi timp îmi dădea fiori.

Nu eram singura cu nedumeriri. Rae se încorda la fiecare îmbucătură, de parcă aştepta ca „vechea Tori" să sară în sus şi să-şi bată joc de mâncatul ei. Simon s-a străduit să poarte o conversaţie cu mine, strecurând, de încercare, câte o întrebare în direcţia lui Tori, de parcă bănuia că ea doar făcea pe mortu-n păpuşoi, căutând simpatie.

După această cină care nu se mai sfârşea, toţi am şters-o, uşuraţi, la treburile noastre – Rae şi cu mine la strânsul mesei, băieţii la dusul gunoiului şi sortarea reciclabilelor. Mai târziu, Rae a avut un proiect la care să lucreze, iar doamna Wang le avertizase pe surori că voia ca Rae să-l facă fără ajutorul nimănui.

Prin urmare, după ce i-am spus domnişoarei Van Dop că mă întorc imediat, m-am dus sus, la mine în cameră, să-mi iau iPod-ul. Când am deschis uşa, am găsit un bileţel împăturit pe podea.

Chloe,
Trebuie să vorbim. Vino în spălătorie la 7.15.
Simon

Am împăturit bileţelul în patru. Oare Derek îl pusese pe Simon să-mi dea întâlnire, văzând că nu mă pierd cu firea când mă făcuse necromantă? Spera că-i voi da un răspuns mai mulţumitor fratelui său?

Ori Simon voia să reluăm discuţia din bucătărie, când mă întrebaseră despre Liz? Poate că nu eram eu singura îngrijorată pentru ea.

Am coborât scările la şapte şi un pic şi am folosit timpul rămas ca să caut stafia, percheziţionând spălătoria, trăgând cu urechea şi uitându-mă peste tot. O dată voiam şi eu să văd sau să aud o stafie, dar nici un semn.

Oare puteam intra în contact cu ea? Sau era doar un drum cu sens unic şi trebuia să aştept până alegea vreuna dintre ele să-mi vorbească? Aş fi vrut să testez asta strigând, însă Derek mă mai prinsese o dată vorbind singură. Nu voiam să risc şi cu Simon.

Aşa că doar m-am plimbat, mintea mea alunecând automat în spatele obiectivului unei camere de filmat.

– ...uite..., şopti o voce, atât de încet şi de uşor că a sunat ca vântul prin iarbă, ...vorbeşte cu...

O umbră se ivi pe deasupra umărului meu. Mi-am făcut curaj să văd o imagine de groază şi mi-am ridicat ochii, dând de... mutra lui Derek.

– Întotdeauna eşti aşa agitată?

– D-de unde-ai apărut?

– De pe scară.

– Aşteptam pe alt... M-am oprit şi i-am cercetat expresia. E mâna ta, nu? Tu l-ai pus pe Simon să trimită...

– Simon n-a trimis nimic. Ştiam că n-ai să vii dacă te chem eu. Dar Simon? Se uită la ceas. Pentru Simon, ai venit şi mai devreme. Deci, ai căutat?

Aşadar, despre asta era vorba.

– Vrei să spui cuvântul ăla? Nec... Mi-am ţuguiat buzele, testându-l. Necromant? Aşa ai zis?

Flutură din mână la pronunţia cuvântului. N-avea importanţă. Se rezemă de perete, încercând să pară degajat, poate dezinteresat. Degetele strânse îi trădau nerăbdarea de a-mi auzi răspunsul. De a-mi vedea reacţia.

– Ai căutat? întrebă din nou.

– Da. Şi, ei, bine, nu prea ştiu ce să zic.

Îşi trecu palmele peste jeanşi, de parcă le ştergea.

– Bine. Deci ai căutat şi...

– N-a fost ceea ce mă aşteptam.

Îşi trecu din nou palmele peste jeanşi, apoi îşi strânse pumnii. Îşi încrucişă braţele la piept. Le desfăcu iar. Am privit în jur, prelungind suspansul, făcându-l să se aplece înainte, aproape plesnind de nerăbdare.

– Deci..., zise el.

– Păi, trebuie să recunosc... Am tras adânc aer în piept. Nu mă dau în vânt după jocurile pe calculator.

Îşi miji ochii, două fante subţiri, şi faţa i se strâmbă.

– Jocuri pe calculator?

– Jocuri video? RPG-uri? Am jucat vreo câteva, dar nu de genul despre care vorbeşti tu.

Se uită la mine, îngrijorat, de parcă începea să fie convins că într-adevăr mi se potriveşte locul într-un ospiciu pentru copii nebuni.

– Dar dacă voi jucaţi aşa ceva, i-am zâmbit eu senină, atunci cu siguranţă mi-ar plăcea să încerc şi eu.

– Ce?

– Jocurile. Pe roluri, nu? Însă nu cred că necromantul este pentru mine, deşi apreciez sugestia.

– Sugestia..., repetă el, încet.

– Să joc rolul unui necromant. Asta m-ai pus să caut, nu?

Gura i se căscă şi ochii i se rotunjiră în cap când înţelese:

– Nu, n-am vrut să spun...

– Bănuiesc c-ar putea fi mişto să joci rolul unui personaj care poate invoca morţii, dar e doar... ştii tu, nu mi se potriveşte cu adevărat. Un pic prea macabru. Prea emo, ştii? Mai curând joc un rol de magician.

– Eu nu...

– Adică nu trebuie să fiu un necromant? Mersi. Apreciez sincer că-ţi faci timp să mă simt bine-venită aici. *Aşa* de drăguţ din partea ta.

În timp ce-l fixam cu un zâmbet dulceag, a priceput în sfârşit că-l luam peste picior. S-a întunecat brusc la faţă.

– Nu te invitasem la un joc, Chloe.

– Nu? Am făcut ochii mari. Atunci de ce m-ai trimis la site-urile alea despre necromanţi? Care mi-au arătat tablouri cu smintiţi adunând armate de zombi în putrefacţie... Aşa te distrezi tu, Derek? Băgând în sperieţi nou-veniţii? Ei, bine, ţi-ai făcut numărul, dar dacă mă mai încolţeşti o dată sau mă mai ademeneşti în pivniţă...

– Să te ademenesc? Încercam să stau de vorbă cu tine.

– Nu! Mi-am ridicat privirea, pironind-o în ochii lui. Încercai să mă sperii. Mai încearcă o dată şi te spun surorilor.

Când scrisesem replicile în minte, fuseseră puternice şi sfidătoare – fata cea nouă înfruntându-l pe băiatul-brută. Dar când le-am rostit, au sunat ca ameninţările cu pâra ale unei mucoase răsfăţate.

Ochii lui Derek se înăspriră, devenind tăioşi ca nişte cioburi de sticlă verde, iar faţa i se schimonosi în ceva

nu foarte omenesc, umplându-se de o mânie care mă făcu să mă dau iute înapoi, la o parte din calea lui, și să mă reped spre scări.

A întins mâna după mine, încleștându-și degetele pe antebrațul meu. A strâns atât de tare că am țipat, simțind că-mi smulge umărul și mă ridică de la podea. Mi-a dat drumul și m-am prăbușit pe pardoseală.

Pentru o clipă, am rămas acolo, grămadă, ținându-mi brațul la piept și clipind des, nevenindu-mi să cred ce se întâmplase. Apoi umbra lui m-a acoperit iar și m-am adunat cu greu, reușind să mă ridic în picioare.

Întinse mâna spre mine:

– Chloe, eu...

M-am dat înapoi, clătinându-mă, mai înainte să mă poată atinge. A zis ceva. N-am auzit. Nu m-am uitat la el. Doar am luat-o la fugă spre scări.

Nu m-am oprit până n-am ajuns în camera mea. Apoi am stat cu picioarele încrucișate pe pat, trăgând adânc aer în piept. Umărul îmi ardea. Când mi-am suflecat mâneca, am văzut câte un semn roșu de la fiecare deget al lui.

M-am uitat lung la urme. Nimeni nu mă bruscase vreodată până atunci. Părinții mei nu mă loviseră niciodată. Nu-mi dăduseră niciodată vreo palmă, nici măcar nu mă amenințaseră cu vreuna. Nu eram genul de fată care să se ia la bătaie, cu pumnii sau cu ghearele. Desigur, mai fusesem împinsă, îmbrâncită, înghiontită... dar înșfăcată și aruncată cât colo?

Mi-am tras mâneca în jos. Eram surprinsă? Derek mă făcuse să mă simt speriată de la cea dintâi întâlnire, la cămară. Când îmi dădusem seama că el trimisese biletul, ar fi trebuit să fac stânga-mprejur. Dacă ar fi încercat să mă oprească, ar fi trebuit să țip. Dar nu, musai să fiu eu șmecheră. Să fiu isteață. Să-l înțep.

Totuși nu aveam nici o dovadă, în afară de petele roșii de pe braț, care deja începuseră să se șteargă. Chiar

dacă le-aş mai fi avut când le-aş fi arătat surorilor, Derek ar fi putut spune că eu îl chemasem în pivniţă şi alunecasem pe scări, iar el mă prinsese de braţ ca să mă oprească. La urma urmelor, eu eram cea diagnosticată cu schizofrenie. Cu halucinaţiile şi paranoia, era de aşteptat.

Trebuia s-o scot la capăt singură.

Ar trebui s-o scot la capăt singură.

Dusesem proverbiala viaţă ocrotită. Întotdeauna ştiusem că asta însemna că îmi lipseşte experienţa de viaţă de care aş fi avut nevoie ca să devin scenarist. Asta era şansa mea să încep să mi-o dobândesc.

Aveam s-o scot la capăt. Dar ca s-o scot la capăt, trebuia să ştiu exact cu ce aveam de-a face.

Am luat-o pe Rae deoparte.

– Mai vrei să vezi fişele lui Simon şi Derek? am întrebat-o.

Ea încuviinţă din cap.

– Atunci o să te ajut să pui mâna pe ele. La noapte.

paisprezece

AM GĂSIT-O PE DOAMNA TALBOT pregătind masa pentru gustarea de seară. Batoane de morcovi şi sos pentru a le înmuia. Delicios. Cu toate nemulţumirile mele în privinţa lui Annette, cel puţin, acasă, întotdeauna puteam conta pe negrese[1].

– Vă e foame, fetelor? Nu mă miră. Nimeni n-a mâncat prea mult la cină.

Ea ne întinse platoul. Am luat fiecare câte un baton şi l-am înmuiat.

---

[1] Prăjiturele cu ciocolată şi nuci.

– Chloe şi cu mine ne gândeam, doamnă T., la Tori, zise Rae.

Ea aşeză platoul pe masă, dând din cap cu ochi trişti.

– Ştiu, dragă. Suferă foarte tare din pricina plecării lui Liz. Au fost foarte apropiate. Sunt sigură că se va simţi mai bine de îndată ce vor putea să vorbească, dar până atunci se poate simţi ceva mai deprimată, până îi dăm... medicamentele în dozele potrivite. O să avem nevoie ca voi, fetelor, să fiţi superdrăguţe cu ea.

– Desigur, zise Rae, lingându-şi sosul de pe deget. Ne întrebam, totuşi, dacă n-ar fi mai simplu pentru ea să fie singură în cameră. Eu aş putea să dorm în camera lui Chloe.

Doamna Talbot îi întinse lui Rae un şerveţel.

– Nu vreau s-o izolez prea mult, dar, da, ar fi probabil mai bucuroasă să fie singură, deocamdată.

– Numai deocamdată?

Sora zâmbi.

– Nu, poţi să te muţi definitiv în camera lui Chloe, dacă asta vă aranjează pe amândouă.

În vreme ce Tori se afla la parter, uitându-se la televizor, Rae a început mutatul, de parcă s-ar fi temut ca domnişoara Van Dop sau dr. Gill să nu voteze împotriva schimbării.

Îmi întinse un teanc de tricouri.

– E vorba de Simon, nu?

– Hmm?

– Vrei să ştii de ce se află aici Simon.

– Nu...

Îşi puse jeanşii pe braţe şi-mi făcu semn să ies.

– Voi doi sporovăiţi la fiecare masă. La început, am crezut că poate se foloseşte de tine ca să scape de Tori de pe urmele lui, dar ea nu i-a dat nici o atenţie astăzi, iar el a continuat să sporovăiască.

– Eu nu...

– Hei, îţi place de el. Asta-i bine.

Deschise sertarul de jos al comodei lui Liz. Era gol – orice urmă a ei dispăruse cât fusesem eu la ore.

– Mie nu-mi place de tip, dar asta e doar părerea mea. Poate că se poartă cu nasul pe sus faţă de mine pentru că eu nu sunt în liga lui.

– Ligă?

Ridică o pereche de jeanşi şi-mi arătă eticheta.

– Vezi tu pe altcineva în locul ăsta purtând jeanşi de la Wal-Mart? Aici este un sanatoriu privat. Trebuie să plăteşti şi pun pariu că te costă mai mult decât la Motel 6[1]. Eu sunt desemnată caz caritabil.

– Eu...

– E mişto. Te porţi frumos cu mine. La fel se purta şi Peter şi... Aruncă o privire întunecată prin noua ei cameră. Şi Liz. Derek e măgar cu toată lumea, aşa că n-o lua personal. Dacă nu mi se întoarce spatele decât de către Simon şi Tori, pot suporta foarte bine. De aceea cred că ăştia doi sunt făcuţi unul pentru altul. Însă dacă tu îl placi pe el şi el pe tine – ce treabă am eu? Dar eşti deşteaptă când vrei să verifici ce-i în spatele lui.

O luă înapoi spre camera ei, cu mine în urma sa.

– Mama prietenei mele a făcut asta cu tipul cu care trebuia să se mărite. A descoperit că el avea trei copii despre care nu suflase nici un cuvânt. Îmi rânji peste umăr şi adăugă: Sunt aproape convinsă că Simon n-are copii, dar nu se ştie niciodată.

În timp ce ne ocupam cu golitul sertarelor ei, m-am gândit dacă n-ar fi bine să las povestea să continue aşa. Însă nu voiam să creadă că eram genul de fată care, de cum ajunge într-un loc nou, imediat începe să pună ochii pe băieţi. Dacă nu eram încă pregătită să le spun

---

[1] Lanţ de moteluri ieftine din SUA şi Canada.

surorilor despre Derek, trebuia totuşi să spun cuiva. În felul acesta, aş fi avut un susţinător pentru varianta mea, dacă mai târziu aş fi avut nevoie.

– Nu e vorba despre Simon, i-am spus când ne-am întors în camera ei, după ce terminasem cu hainele. Ci despre Derek.

Ea tocmai se pregătea să dea jos o fotografie de pe perete şi o scăpă din mâini, înjurând, în timp ce eu salvam fotografia prinzând-o în cădere.

– Derek? Îţi place...

– Doamne, nu. Vreau să spun că pe Derek îl verific eu – şi nu în felul *acela*.

Ea răsuflă uşurată şi se sprijini de perete.

– Slavă Domnului. Ştiu unele fete care se dau în vânt după brute, dar e pur şi simplu dezgustător.

Roşi când luă fotografia de la mine şi se întinse după alta.

– N-ar fi trebuit să spun asta. Nu e vina lui, toată asta...

Nu găsea cuvântul.

– Trânta cu pubertatea.

Un rânjet.

– Exact. Ar trebui să-mi pară rău pentru tip, dar e greu când atitudinea lui e la fel de urâtă cum îi e şi faţa. Se opri, cu fotografia în mână, şi se uită peste umăr la mine. Asta este? A... făcut ceva?

– De ce? Are antecedente în asta?

– Depinde ce se înţelege prin *asta*. Purtare grosolană, da. Un ticălos, da. Ne ignoră, mai puţin atunci când nu are de ales şi, crede-mă, nu se plânge nimeni. Deci ce-a făcut?

Mi-am cumpănit cuvintele. Nu voiam ca ea să insiste să mă duc să vorbesc cu surorile, aşa că am trecut sub tăcere partea cu aruncatul-cât-colo şi nu i-am spus decât că mă urmărise, apărând pe neaşteptate când eram singură.

– A, te place.

Îmi întinse să țin una dintre fotografii.

– Nu, nu e asta.

– Î-hm. Ei, bine, poate că ai vrea tu să nu fi fost asta, dar eu sunt sigură că așa sună. Poate că tu ești genul lui de fată. La școala mea, e un tip care-mi place mie, din echipa de baschet. E chiar mai înalt decât Derek, dar întotdeauna se simte atras de fete minione, ca tine.

Am mai luat o fotografie de la ea.

– Nu e vorba de asta. Sunt absolut sigură.

Deschise gura și am simțit un val de exasperare. De ce de fiecare dată când o fată spune că un băiat o sâcâie, e concediată cu *o, el doar te place*, de parcă asta face lucrurile okay.

Văzându-mi expresia, Rae își închise brusc gura și mai dădu o fotografie jos.

Am spus:

– Mă sperie de moarte și vreau să văd ce scrie în fișa lui. Dacă există vreun motiv să fiu îngrozită. Dacă are, știi tu, o problemă.

– Asta-i o mutare isteață. Și îmi pare rău. Dacă te sperie, treaba e serioasă. Nu glumesc. O să vedem la noapte cum stau lucrurile.

cincisprezece

Culcarea la Sanatoriul Lyle era la nouă, iar stingerea luminilor și regula de a nu vorbi intrau în vigoare o oră mai târziu, când surorile se retrăgeau.

La etaj, pe fiecare aripă, era câte un dormitor pentru sora desemnată responsabilă. Liz spusese că nu există nici o ușă care să lege aripa băieților de cea a fetelor, dar, potrivit lui Rae, exista una între camerele

surorilor, care le îngăduia accesul rapid la întregul etaj, în caz de urgență.

Așadar, deși Rae a jurat că doamna Talbot adormea iute și avea un somn greu, trebuia să ținem seama și de domnișoara Van Dop. O descindere făcută devreme ar fi fost prea riscantă. Rae a fixat alarma ceasului său sport de mână la 2.30 și ne-am culcat.

La 2.30, casa era nemișcată și cufundată în liniște. Prea nemișcată și prea cufundată în liniște. Fiecare scârțâit al dușumelei răsuna ca o împușcătură. Iar în casa veche, mai toate scândurile dușumelei scârțâiau.

Rae m-a urmat până în bucătărie, unde am luat două cutii de suc din frigider și le-am pus pe blatul bufetului. Apoi am deschis ușa cămării, am aprins lumina și ne-am întors pe hol, lăsând ușa pe jumătate deschisă.

Biroul lui dr. Gill era în capătul de vest, lângă scara băieților. Rae verificase încuietoarea cu o săptămână înainte. Era doar o yală de interior obișnuită, nu mai complicată decât genul pe care o poți descuia cu o monedă. Sau cel puțin așa zicea ea. Eu nu avusesem niciodată vreun motiv să sparg vreo încuietoare de casă – probabil pentru că nu aveam frați sau surori. Prin urmare, am privit-o și mi-am luat notițe în minte. Făcea și asta parte din dobândirea experienței de viață.

Rae o urmărise o dată pe dr. Gill când îi scosese fișa, la una din ședințele de terapie, așa că știa unde le ține. Biroul avea o imprimantă multifuncțională, care făcea lucrurile mai ușoare. Eu am stat de pază. Singura poticneală a fost când ea a copiat paginile, *zip-zapul* capului de scanner fiind destul de zgomotos ca să-mi întindă nervii la maximum. Dar fișele trebuie să fi fost scurte, pentru că în momentul în care m-am uitat în birou, ea terminase de făcut copiile și le punea înapoi în dosar.

Îmi întinse două foi, împăturite pe jumătate, apoi puse dosarul înapoi în sertar. Ne-am retras din birou. Când încuia din nou yala, inconfundabilul scârțâit al dușumelei ne-a înghețat pe amândouă. Un lung moment de liniște s-a scurs. Apoi un nou scârțâit. Cineva cobora pe scara băieților.

Am șters-o, lipăind în picioarele goale pe hol. Ajungând la ușa întredeschisă a bucătăriei, ne-am repezit înăuntru și apoi în cămara deschisă.

– Hai, i-am suflat eu. Ia odată ceva de pe raft.

– Nu găsesc batoanele crocante de orez. Știu că mai erau câteva, săptămâna trecută.

– Băieții probabil...

M-am oprit, apoi am sâsâit.

– Vine cineva. Lumina!

A stins întrerupătorul în exact același timp ce eu am tras ușa, lăsând-o doar puțin crăpată. Când m-am uitat prin deschizătură, Derek se oprise dincoace de ușa bucătăriei. Nu aprinse becul, ci se uită în jur, iar razele lunii care pătrundeau pe fereastră îi luminau slab fața. Își plimbă privirea prin bucătărie, apoi și-o pironi pe ușa cămării.

Am deschis-o și am ieșit.

– Grisine? l-am întrebat, ridicând o cutie.

Se uită la mine și, pentru o fracțiune de secundă, am retrăit scena din pivniță, când zburasem prin aer. Zâmbetul mi se șterse și i-am îndesat cutia în mâini.

– Ne luam ceva de ronțăit, zise Rae.

El continua să mă privească, mijindu-și ochii.

– Iau eu sucul, zise Rae, strecurându-se printre noi.

Derek se uită la cutiile pe care le lăsaserăm pe blatul bufetului. Dovada că nu făceam decât să prădăm cămara. Fusese ideea mea și credeam că e deosebit de deșteaptă, dar când privirea lui s-a întors către mine, mi s-a ridicat părul pe ceafă, căci am înțeles că nu-l dusesem.

Am făcut un pas înainte. Pentru o secundă, n-a făcut nici o mişcare, iar tot ce puteam auzi era respiraţia lui, şi-i simţeam clar forţa trupului uriaş, conturat în faţa mea.

El făcu un pas în lături.

În timp ce treceam pe lângă el, luă o pungă de grisine din cutie şi mi-o întinse.

– Ai uitat astea.

– Da. Mersi.

Am luat-o şi-am fugit pe hol, cu Rae după mine. Derek ne-a urmat, dar a luat-o în partea cealaltă, către aripa băieţilor. Când am cotit ca să urc scările, am aruncat o privire în lungul holului. El se oprise în dreptul biroului lui dr. Gill şi se uita lung la uşă.

Am stat în pat, cu lumina stinsă, vreun sfert de oră, un timp destul de lung pentru ca Derek fie să le spună surorilor despre noi, fie să se ducă înapoi la culcare. Îmi treceam încontinuu degetele peste foile pe care le vârâsem sub elasticul pantalonilor de pijama. În cele din urmă, Rae se furişă până la patul meu, cu lanterna în mână.

– A fost cât pe-aci, zise ea.

– Crezi c-o să ne pârască surorilor?

– Nah. Şi el venise tot după ceva de mâncare. N-o să îndrăznească să ciripească.

Deci absolut întâmplător Derek coborâse după ceva de mâncare tocmai când spărgeam noi biroul lui dr. Gill? Uram coincidenţele, dar cu siguranţă imprimanta nu făcuse atâta zgomot cât s-o audă el de la etaj.

Am scos hârtiile şi le-am netezit pe cuvertură.

– Asta-i a lui Derek, şopti Rae, când lumină pagina cu lanterna.

Am scos a doua pagină şi-am ridicat-o.

– O vrei pe-a lui Simon?

Ea clătină din cap.

– Asta e a doua pagină a fişei lui Derek. Nu era nici una pentru Simon.

– N-ai putut s-o găseşti?

– Nu, nu *exista* nici una. Compartimentele din sertar sunt marcate cu numele noastre, apoi sunt marcate din nou fişele din dosare. Nu exista nici un compartiment pentru Simon.

– Asta-i...

– Ciudat, ştiu. Poate că o ţin în altă parte pe-a lui. Oricum, tu o voiai pe-a lui Derek, deci mi-am zis că n-avea rost să pierd vremea căutând-o pe-a lui Simon. Acum hai să vedem de ce se află Frankenstein aici. Puse fasciculul de lumină în capul paginii. Derek Souza. Data naşterii, bla-bla-bla. Mută lumina la secţiunea următoare. Îhm. A fost adus la Sanatoriul Lyle de o agenţie pentru protecţia copilului. Nici o menţiune despre tatăl ăla de care vorbesc ei mereu. Dacă e implicată protecţia copilului, atunci poţi să pariezi că nu e nici pe departe un tată model. A, uite-aici. Diagnostic... tulburare de personalitate antisocială. Rae pufni în râs. Zău? Spune-mi ceva ce nu ştiu. Chiar e o boală? Să fii mitocan? Ce fel de medicamente se dau pentru asta?

– Oricare ar fi, n-au efect.

Ea rânji.

– Asta-i clar. Nu-i de mirare că stă aici de atâta vreme...

Se auzi aprinzându-se lumina de pe hol. Rae plonjă spre patul ei, lăsând lanterna în urmă. Am stins-o şi am auzit uşa de la baie închizându-se. Când am făcut un gest să-i arunc lanterna, ea clătină din cap, apoi se aplecă şi şopti:

– Termină de citit. Dacă găseşti ceva interesant, îmi spui dimineaţă.

Oricine era cea din baie – Tori sau doamna Talbot – păru să stea o veşnicie. Până să fie trasă apa la toaletă, Rae adormise. Am mai aşteptat câteva minute, apoi am aprins iarăşi lanterna şi am citit.

Cu fiecare propoziţie, ghemul de spaimă din stomacul meu creştea. Tulburarea de personalitate antisocială nu avea nici o legătură cu comportamentul grosolan. Însemna cineva care arăta o totală desconsideraţie pentru ceilalţi, căruia îi lipsea capacitatea de empatie – să se pună în locul altuia. Tulburarea era caracterizată de un temperament violent şi accese de furie, care îl făceau şi mai rău. Dacă nu înţelegeai că îi faci rău cuiva, ce te putea face să te opreşti?

Am trecut la pagina cealaltă, notată „fundal".

Efectuarea unei verificări standard a fundalului în cazul DS s-a dovedit dificilă. Nu s-a găsit nici un certificat de naştere sau alt act de identificare. Se poate să existe, dar lipsa unei informaţii concrete despre primii lui ani de viaţă face imposibilă căutarea obişnuită. Potrivit spuselor lui DS şi ale fratelui său prin adopţie, SB, Derek a venit să locuiască împreună cu ei pe la vârsta de aproximativ cinci ani. DS nu-şi aminteşte – sau refuză să vorbească – detalii din viaţa lui de mai-nainte, deşi răspunsurile lui sugerează că probabil a fost crescut într-un aşezământ instituţional.

Tatăl lui Simon, Christopher Bae, se pare că a luat de facto custodia lui DS, fără nici o înregistrare a unei adopţii oficiale sau a unui acord de adopţie. Băieţii au fost înscrişi la şcoală ca „Simon Kim" şi „Derek Brown". Motivul numelor false nu se cunoaşte.

Documentele şcolare sugerează că problemele comportamentale ale lui DS au debutat în clasa a şaptea. Nu a fost niciodată un copil prietenos sau vesel, şi a devenit din ce în ce mai posac, izolarea sa fiind

punctată de accese de mânie nejustificată, adesea culminând cu izbucniri violente.

Izbucniri violente...

Vânătăile de pe brațele mele zvâcneau și, fără să-mi dau seama, mi le-am masat, tresărind de durere.

Nici un incident n-a fost documentat cum trebuie, făcând imposibil un studiu metodic complet al progresului afecțiunii. DS pare să fi evitat exmatricularea sau alte măsuri disciplinare drastice, până în momentul unei altercații, descrise de martori ca „o bătaie normală din curtea școlii". DS i-a atacat violent pe trei tineri în ceea ce polițiștii suspectează a fi fost o mânie alimentată chimic. O revărsare de adrenalină ar putea explica, de asemenea, manifestarea forței extraordinare observate de martori. Până la intervenția autorităților, unul dintre tineri a suferit fracturi ale coloanei. Medicii specialiști se tem că nu va mai putea merge niciodată.

Pagina scrisă la un singur rând cu detalii despre „fundal" continua, dar cuvintele mi s-au șters din fața ochilor și tot ce mai puteam vedea era podeaua peste care am trecut în viteză când Derek mă aruncase prin spălătorie.

Forța extraordinară...

Izbucniri violente...

Nu va mai putea merge niciodată...

O expediaseră pe Liz pentru că aruncase creioane și borcănașe de gel de păr, și îl păstrau pe Derek? Un tip imens, cu antecedente de furie violentă? Cu o tulburare mintală care însemna că nu-i păsa pe cine rănea și cât de rău?

De ce nu mă prevenise și pe mine nimeni?

De ce nu era închis?

Am vârât paginile sub saltea. Nu mai aveam nevoie să citesc și restul. Știam ce trebuia să scrie. Că i se dăduseră medicamente. Că fusese reabilitat. Că era cooperant și nu arătase nici un semn de violență cât timp stătuse la Sanatoriul Lyle. Că situația lui era sub control.

Mi-am luminat cu lanterna brațul. Urmele de degete deveniseră vineții.

șaisprezece

De fiecare dată când adormeam, mă pomeneam captivă în acel loc ciudat dintre somn și veghe, în care mintea mea cernea amintirile de peste zi, încurcându-le și deformându-le. Eram din nou în pivniță, Derek prinzându-mă de braț și aruncându-mă în capătul celălalt al camerei. Apoi mă trezeam într-un spital, cu doamna Talbot la căpătâiul patului, spunându-mi că n-am să mai merg niciodată.

Când s-au auzit în ușă ciocăniturile de deșteptare, mi-am îngropat capul sub pernă.

– Chloe? Doamna Talbot deschise ușa. Astăzi trebuie să te îmbraci înainte de a coborî.

Mi s-a strâns stomacul. Cu Liz și Peter plecați, oare deciseseră că ar trebui să luăm micul dejun toți odată? Nu puteam da ochii cu Derek. Pur și simplu nu puteam.

– La opt, sosește mătușa ta să te ia la un mic dejun. Trebuie să fii gata când vine ea.

Am dat drumul pernei din strânsoarea mea mortală și m-am ridicat.

– Ești supărată pe mine, nu-i așa, Chloe?

M-am oprit din învârtitul ouălor jumări din farfuria mea și-am ridicat privirea. Fața mătușii Lauren era

umbrită de îngrijorare. O semilună întunecată sub fiecare ochi arăta că nu dormise destul. Nu remarcasem cearcănele astea mai devreme, ascunse sub fard, până ce nu ajunseseră în lumina neoanelor de la Denny's.

– Supărată de ce? am întrebat.

Un râs scurt.

– Păi, nu știu. Poate pentru că te-am aruncat într-un sanatoriu cu străinii și am dispărut.

Am lăsat furculița jos.

– Nu m-ai „aruncat" tu. Școala a stăruit să mă internez acolo, iar sanatoriul a stăruit ca tu și tata să stați deoparte până mă acomodez. Nu sunt copil mic. Înțeleg ce se petrece.

Ea răsuflă, destul de zgomotos cât să se audă pe deasupra tumultului din restaurantul aglomerat.

– Am o problemă, am continuat. Trebuie să învăț cum s-o stăpânesc, iar asta nu mai e vina ta sau a tatei.

Se apleacă spre mine.

– Dar nu e nici a ta. Ai înțeles și asta, nu? Este o condiție medicală. N-ai făcut nimic s-o provoci.

– Știu.

Am ronțăit puțin din pâinea mea prăjită.

– Ai o atitudine foarte matură în privința asta, Chloe. Sunt mândră de tine.

Am dat din cap și am continuat să ronțăi. Semințele din gemul de zmeură îmi trosneau între dinți.

– O, și am ceva pentru tine.

Căută în poșetă și scoase o pungă de sandviciuri. Înăuntru era lănțișorul meu cu rubin.

– Au sunat surorile de la sanatoriu și mi-au spus că îi simți lipsa. Tatăl tău a uitat să-l ia de la spital, când ai plecat tu.

L-am luat, pipăind pandantivul familiar prin plasticul pungii, apoi i l-am dat înapoi.

– Va trebui să mi-l ţii tu. Nu am voie să port bijuterii la sanatoriu.

– Nu-ţi face griji, am vorbit deja cu surorile. Le-am spus că este important pentru tine şi au fost de acord să te lase să-l ţii.

– Mersi.

– Să ai grijă să-l porţi, totuşi. Ca să nu ne trezim iar că lipseşte.

Am scos lănţişorul din pungă şi mi l-am pus la gât. Ştiam că era o superstiţie prostească, dar chiar mă făcea să mă simt mai bine. În siguranţă, cred. O amintire de la mama şi ceva ce purtasem atâţia ani încât fusese tare ciudat să nu-l mai am.

– Nu pot să cred că tatăl tău l-a lăsat la spital, zise ea, clătinând din cap. Dumnezeu ştie când şi-ar fi adus aminte, mai ales acum, că şi-a luat din nou zborul în străinătate.

Da, tata plecase. M-a sunat pe telefonul mobil al mătuşii Lauren ca să-mi explice că a trebuit să plece la Shanghai, noaptea trecută, într-o călătorie de afaceri urgentă. Ea era furioasă pe el, dar nu vedeam ce mai conta, de vreme ce eu locuiam la sanatoriu. El aranjase deja să-şi ia o lună de concediu când aveam să ies şi preferam să-l ştiu cu mine atunci.

Mătuşa mi-a vorbit despre planul ei de a face „o călătorie, noi, fetele, la New York" când aveam să fiu externată. Nu avusesem inima să-i spun că mai degrabă aş fi stat pur şi simplu acasă, să-l văd pe tata, să-mi văd prietenii. Întoarcerea la viaţa normală avea să fie cea mai potrivită sărbătorire post-Sanatoriul Lyle pe care mi-o puteam imagina.

Viaţa mea normală...

M-am gândit la stafii. Oare avea să mai fie vreodată normală viaţa mea? Aveam să mai fiu *eu* vreodată normală?

Privirea mi-a alunecat peste peisajul fețelor din jur. Era careva de aici o stafie? Cum aş putea şti?

De pildă, tipul ăla în negru care purta un tricou heavy metal şi arăta ca şi când tocmai ieşise din televizor, de la *I Love '80s*, de pe VH1? Sau femeia aia bătrână, cu păr lung şi cărunt şi tricou vopsit? Sau chiar tipul ăla în costum care aștepta lângă ușă? Cel puțin până nu se ciocnea cineva de ei, de unde era să ştiu eu dacă nu erau stafii, aşteptând de la mine să le observ?

Mi-am plecat privirea spre sucul meu de portocale.

O, uite o idee, Chloe. Să-ți petreci restul vieții evitând să priveşti pe cineva în ochi.

– Şi, cum te-ai adaptat? Cum te înțelegi cu ceilalți copii?

Cuvintele ei au fost ca o palmă, aducându-mi aminte că aveam probleme mai mari decât stafiile.

Ea zâmbea, întrebarea fiind mai mult o glumă. Evident, trebuia să mă înțeleg bine cu ceilalți copii. Poate că n-oi fi fost eu cea mai prietenoasă fată, dar puteai fi sigur că nici n-aveam să fac valuri sau să dau bătăi de cap. Când mi-am ridicat privirea, zâmbetul îi dispăruse.

– Chloe?

– Hmm?

– E vreo problemă cu ceilalți copii?

– N-nu. Totul e b-b-b...

Mi-am auzit dinții clănțănind când mi s-au încleştat fălcile. Pentru oricine mă cunoştea bine, bâlbâiala mea era un stresometru. N-avea nici un rost să spun că totul era bine, dacă nu puteam nici măcar să rostesc minciuna.

– Ce s-a întâmplat?

Apucă în mâini cuțitul şi furculița, de parcă ar fi fost gata să le folosească împotriva oricui era responsabil.

– Nu-i nim...

– Nu-mi spune mie că nu-i nimic. Când te-am întrebat despre ceilalţi copii, te-ai schimbat la faţă de parcă ţi s-a făcut rău.

– De la ouă. Am pus prea mult sos iute peste ele. Ceilalţi copii sunt OK.

Ochii ei îi sfredeliră pe ai mei şi am ştiut că nu scăpasem cu asta.

– Am probleme cu unul singur, dar nu-i mare lucru. Nu te poţi înţelege bine cu toată lumea, nu?

– Cine e?

Făcu semn chelnerului care încercase să se apropie cu cafeaua, refuzându-l.

– Nu-ţi rostogoli ochii la mine, Chloe. Te afli în sanatoriul ăla să te odihneşti, iar dacă te supără cineva...

– Pot să mă descurc.

Îşi slăbi strânsoarea ucigătoare de pe tacâmuri, le puse jos şi netezi şervetul de pânză din faţa ei.

– Nu-i vorba de asta, scumpo. Deocamdată, ai destule cu care să-ţi baţi capul. Spune-mi cine e băiatul ăsta şi-o să am eu grijă să nu te mai supere de acum încolo.

– El n-o...

– Deci este un băiat. Care dintre ei? Sunt trei... nu, doar doi au mai rămas. Solidul, nu-i aşa? L-am văzut în dimineaţa asta. Am încercat să mă prezint, dar a plecat fără să-mi dea atenţie. Darren, Damian...

M-am oprit înainte s-o corectez. Deja mă păcălise şi aflase că persecutorul meu era un băiat. Chiar îmi doream ca, măcar de data asta, să-mi asculte problemele, poate şi să-mi dea un sfat, dar nu să sară imediat ca să rezolve ea totul.

– Derek, zise ea. Aşa îl cheamă. Când m-a ignorat, azi-dimineaţă, doamna Talbot a spus că aşa era el. Grosolan. Am ghicit?

— El doar... nu e foarte prietenos. Dar asta e-n regulă. Cum am mai spus, nu te poţi înţelege bine cu toată lumea, iar ceilalţi copii par de treabă. Una dintre fete e cumva arogantă, cum era colega mea de cameră din tabăra de anul trecut. O mai ţii minte? Cea care...

— Ce ţi-a făcut Derek ăsta, Chloe? zise ea, refuzând să se lase abătută de la subiect. S-a dat la tine?

— N-nu, b-bineînţeles că n-nu.

— Chloe.

Vocea ei se ascuţi, bâlbâiala mea dându-mă de gol.

— Ăsta nu e un lucru pe care să-l ţii ascuns. Dacă a făcut ceva necuvenit, îţi jur că...

— N-a fost aşa. Vorbea. Am încercat să plec, iar el m-a înşfăcat de braţ...

— Te-a *înşfăcat*?

— Pentru, să zicem, o secundă. Doar m-a speriat. Am reacţionat eu exagerat.

Se apleacă înainte:

— Ba n-ai reacţionat exagerat. Ori de câte ori cineva pune o mână nedorită pe tine este dreptul tău să obiectezi, şi să te plângi şi...

Şi-a ţinut-o aşa tot restul micului dejun. O predică despre „atingerea necuvenită", de parcă aveam cinci ani. Nu ştiam de ce era atât de pornită. Nici măcar nu-i arătasem vânătăile. Totuşi, cu cât încercam să protestez, cu atât mai furioasă devenea şi-am început să mă gândesc că poate tevatura asta nu era, de fapt, pentru că mă supăra un băiat sau pentru că mă înşfăcase de braţ. Ea era furioasă pe tata fiindcă plecase, şi pe şcoala mea pentru că mă silise să mă duc la sanatoriul ăsta, şi, pentru că nu se putea duce la ei să-i atace, găsise pe cineva pe care *putea* să-l atace, o problemă pe care o *putea* rezolva pentru mine.

• • •

– Te rog, nu, am zis eu, pe când mai trăgeam de timp în mașină, în alee. N-a făcut nimic. Te rog. E destul de greu și-așa...

– Tocmai de aceea n-am de gând să-ți fac experiența asta și mai grea, Chloe. Nu caut scandal; eu caut să liniștesc apele. Zâmbi. Medicină preventivă.

Mă strânse încurajator de genunchi. Când eu mi-am întors ochii, uitându-mă pe fereastră, ea a oftat și a oprit motorul.

– Îți promit că voi fi discretă. Am învățat cum să rezolv probleme ca aceasta în mod delicat, pentru că ultimul lucru de care are nevoie victima este să fie acuzată de trăncăneală.

– Nu sunt o vic...

– Băiatul ăsta, Derek, nu va ști niciodată cine s-a plâns. Nici măcar surorile nu vor ști că mi-ai suflat vreo vorbă. O să sădesc cu atenție îngrijorarea, pe baza observațiilor mele profesionale.

– Măcar mai dă-mi vreo două zile...

– Nu, Chloe, zise ea cu fermitate. O să stau de vorbă cu surorile și, dacă e necesar, cu directorii. Ar fi iresponsabil din partea mea dacă n-aș face-o.

M-am întors spre ea, deschizând gura să protestez, dar ea deja coborâse din mașină.

Când m-am întors, Tori își revenise. Revenise la ore și la atitudinea ei.

Dacă aș fi scris eu scenariul, aș fi fost tentată să optez pentru o schimbare radicală a caracterului. Tânăra își vede singura prietenă luată de lângă ea, în parte din pricina unei remarci zeflemitoare pe care o făcuse. Când colegii ei de sanatoriu se strâng în jurul ei, încercând s-o scoată din depresia ei cu sprijin și preocupare, ea își dă seama că nu și-a pierdut singura prietenă și jură să fie o persoană mai bună și mai blândă.

În viața reală, totuși, oamenii nu se schimbă peste noapte.

Tori a început prima oră informându-mă că stăteam pe locul lui Liz și că aș face mai bine să nu mă port ca și cum ea nu s-ar mai întoarce. După aceea, a venit după Rae și cu mine pe hol.

– Ai luat un mic dejun pe cinste cu mătușica ta? Părinții sunt prea ocupați pentru tine, bănuiesc?

– Sunt sigură că mama ar fi făcut-o. Dar e întrucâtva mai greu pentru ea, fiind moartă și așa mai departe.

O replică zdrobitoare. Tori nici n-a clipit.

– Și ce-ai făcut tu ca să meriți deja o ieșire, Chloe? Asta a fost răsplata ta pentru că i-ai ajutat să scape de Liz?

– Ea n-a..., începu Rae.

– De parcă tu ai fi mai brează, *Rachelle*. N-ai putut nici măcar să aștepți să se răcească patul lui Liz înainte să te instalezi cu noua ta amică. Deci, Chloe, care-i treaba cu tratamentul ăsta special?

– Nu e special, zise Rae. Pe tine te scoate tot timpul mama ta în oraș. În cazul lui Chloe, este probabil o răsplată pentru bună purtare. La tine, e doar pentru că mama ta face parte din consiliul de directori.

La vârsta noastră, „buna purtare" nu este deloc un obiectiv pentru care să te bați. Dar nările lui Tori fremătară, și fața i se schimonosi, de parcă Rae îi adresase cea mai gravă insultă cu putință.

– Zău? zise ea. Păi, pe părinții tăi nu-i prea vedem dând pe-aici, nu-i așa, Rachelle? De câte ori te-au vizitat sau te-au sunat de când ești aici? Ia să numărăm... a, da, zero.

Făcu un zero din degetul mare și arătător.

– Și asta n-are nimic de-a face cu reaua purtare. Pur și simplu nu le pasă.

Rae o împinse în perete. Tori scoase un țipăt să-ți spargă timpanele.

– M-a ars! strigă ea, ținându-se de umăr.

– Te-am *împins*!

Doamna Wang ieși în fugă din clasă, urmată de Simon și Derek, care rămăsese după ore să discute o temă.

– Rae m-a ars. Are chibrituri sau ceva de genul ăsta. Uite, uite...

Tori trăgea de gulerul tricoului ei.

– Lasă-ți hainele pe tine, Tori, zise Simon, ridicându-și mâinile la ochi. Te rog.

Derek scoase un mormăit gros care suna suspect de aproape de râs.

Rae își ridică mâinile.

– Nici un chibrit. Nici o brichetă. Nimic pe mânecă...

– Văd o foarte slabă urmă roșie, Tori, pentru c-ai fost împinsă, zise doamna Wang.

– Ba m-a ars! Am simțit eu! Ascunde din nou chibrituri. Căutați-o! *Faceți* ceva!

– Ce-ar fi să faci *tu* ceva, Tori? zise Simon, trecând pe lângă noi. Cum ar fi să ne lași în pace.

Ea se răsuci – nu spre el, ci spre Rae – repezindu-se la ea mai înainte să fie prinsă de doamna Wang. Surorile veniră în fugă.

Da, Tori revenise.

șaptesprezece

AM PETRECUT ACEA PRIMĂ ORĂ făcându-mi curaj pentru clipa în care domnișoara Van Dop sau dr. Gill avea să intre în clasă și să-l salte pe Derek la o „consfătuire". Ar fi trebuit să am încredere în mătușa mea. Când ne-am întors de la micul dejun din oraș, o luase

deoparte, în linişte, pe doamna Talbot, spunând că voia să vorbească doar despre progresele făcute de mine. N-a dat nimănui de bănuit. Şi nimeni n-a dat buzna ca să-l scoată târâş pe Derek din clasă.

Episodul cu Tori a fost singura ciocnire din altminteri liniştita dimineaţă. Derek a asistat la toate orele şi nu m-a băgat în seamă. Înainte de prânz, s-a dus la şedinţa cu dr. Gill. Când a ieşit de acolo, eu eram pe hol, aşteptând să intru la baie. Înăuntru era Simon, cum făcea întotdeauna înainte de masă. N-am mai cunoscut niciodată un băiat atât de conştiincios în ceea ce priveşte spălatul înainte de masă.

Mă gândeam dacă nu-i mai bine să trag o fugă până sus, la baia fetelor, când uşa lui dr. Gill se deschise, iar silueta întunecată a lui Derek o umplu. Am tras aer în piept. El a ieşit şi s-a uitat la mine. Inima îmi bătea cu atâta putere că eram sigură că el o putea auzi, la fel de sigură că el tocmai îşi primise porţia de reproşuri. Privirile ni se întâlniră. Dădu din cap, mormăi ceva care semăna cu „bună" şi se pregătea să treacă pe lângă mine, când uşa de la baie se deschise.

Simon ieşi, cu capul în pământ. Mă văzu şi îndesă ceva în buzunarul de la spate.

– Hopa. Cred că iar m-am lăfăit la baie, provocând cozi.

– Numai Chloe.

Derek deschise uşa pentru mine. Nu părea deloc furios. Ba chiar mai drăguţ ca de obicei. Mătuşa mea se părea c-o rezolvase minunat. Ar fi trebuit să am încredere că va reuşi.

Când am intrat, Simon i-a spus lui Derek:

– Hei, pe-aici către masa de prânz.

– Începe fără mine. Trebuie să iau ceva din camera noastră.

O pauză. Apoi:

— Stai puţin, şi paşii lui Simon îi urmară pe ai lui Derek pe scări.

După masa de prânz, a fost rândul meu să duc gunoiul. Experienţă de viaţă, îmi tot spuneam eu, în timp ce împingeam containerul spre şopron, dând la o parte muştele bâzâitoare venite să arunce o privire mai de aproape. Tot experienţă de viaţă. Nu poţi să ştii când aş fi avut nevoie de o scenă critică în care protagonistul duce gunoiul.

Râsul meu se împrăştie prin toată curtea. Soarele strălucea, încălzindu-mi faţa, copacii şi narcisele erau în floare, iar mirosul suav de iarbă proaspăt tunsă aproape acoperea putoarea gunoiului descompus.

Un bun început pentru după-amiaza mea. Mai bun decât mă aşteptasem...

M-am oprit. Acolo, în curtea din spatele curţii noastre, era o stafie. O fetiţă, nu mai mare de patru ani.

Trebuia să fie o stafie. Era singură în curte, jucându-se pe-afară, într-o rochiţă cu volane — ca un tort de nuntă, cu fundiţe şi panglici, cu şi mai multe panglici legate în buclele spiralate şi mai multe fundiţe pe pantofiorii de lac. Arăta ca Shirley Temple coborâtă de pe un afiş de film vechi.

Am aruncat pungile de gunoi în şopron, unde aveau să fie la adăpost de ratonii şi sconcşii prădători. Pungile bufneau când loveau podeaua de lemn, dar fata, la numai douăzeci de paşi distanţă, nu şi-a întors privirea. Am închis şopronul, am venit în spatele ei până la gard şi m-am lăsat pe vine, ca să fiu mai aproape de nivelul ei.

— Bună, i-am zis.

Se încruntă, de parcă se întreba cu cine vorbeam.

I-am zâmbit.

– Da, te pot vedea. Ai o rochiță drăguță. Am avut și eu una la fel, când eram de vârsta ta.

O ultimă privire șovăitoare peste umăr, apoi se dădu mai aproape.

– Mami mi-a cumpărat-o.

– Tot mami mi-o cumpărase și mie pe-a mea. Îți place?

Ea dădu veselă din cap, zâmbetul luminându-i ochii negri.

– Cred și eu. Eu o adoram pe-a mea. Ce...

– Amanda!

Fetița sări înapoi, aterizând în fund și scoțând un scâncet.

O femeie în pantaloni largi și haină de piele veni în fugă, cu niște chei zornăindu-i în mână, ușa pe care ieșise trântindu-se cu zgomot în urma ei.

– O, Amanda, ți-ai murdărit rochița cea frumoasă. Acum trebuie să-ți reprogramez întâlnirea cu fotograful pentru pozele speciale. Femeia se uită urât la mine, apoi își luă fetița în brațe și o porni către casă. Ți-am spus să nu te duci la gardul ăla, Amanda. Niciodată să nu vorbești cu copiii de acolo. *Niciodată*, auzi?

Nu vorbi cu copiii nebuni. Mă ardea limba să-i strig că nu eram nebuni. Îi confundasem copila cu o stafie, atâta tot.

M-am întrebat dacă existau cărți despre treburile astea. *Cincizeci de metode de a deosebi viii de morți înainte de a fi închis într-o cameră capitonată*. Da-da, sunt sigură că pe asta o găsesc la bibliotecă.

Nu se putea să fiu eu singura persoană din lume care să vadă stafii. Oare era o trăsătură moștenită, ca ochii albaștri? Sau era ceva ce contractasem, ca un virus?

Trebuiau să mai fie și alții. Cum să-i găsesc? Aș putea? Ar trebui?

Bufnetul unor paşi m-a anunţat că venea cineva. O persoană vie. Asta era o lecţie pe care o învăţasem deja: stafiile pot ţipa, plânge şi vorbi, dar nu fac nici un zgomot când se mişcă.

Eram încă în spatele şopronului, ascunsă vederii. Ca atunci când fusesem în pivniţă, numai că aici nu m-ar fi auzit nimeni dac-aş fi strigat după ajutor.

Am ţâşnit înainte abia când o umbră a apărut pe după colţul şopronului. Simon.

A venit aţă către mine, negru la faţă de mânie. M-am încordat, dar m-am ţinut tare.

– Ce-ai spus?

A rostit cuvintele rar, chibzuit, de parcă se lupta să-şi ţină vocea în frâu.

– Să spun?

– Surorilor. Despre fratele meu. L-ai acuzat de ceva.

– Eu nu le-am spus surorilor ni...

– Mătuşa ta, atunci. Bătea darabana în peretele şopronului. Ştii despre ce vorbesc. Tu i-ai spus ei, ea le-a spus surorilor, apoi dr. Gill l-a luat pe Derek la o întrevedere specială înainte de prânz şi l-a avertizat să nu te mai supere. Dacă o mai face, îl expediază.

– Ce?

– Un cuvânt de la tine şi a zburat. Transferat.

Pe gât, îi zvâcnea o venă.

– A fost *perfect* de când a ajuns aici. Acum, dintr-odată, după o problemă cu tine, e pus pe lista neagră. Dacă numai *se uită* la tine mai ciudat, a zburat de-aici.

– E-e-eu...

– S-a întâmplat ceva între voi doi, seara trecută, nu-i aşa? Derek a urcat în cameră absolut îngrozit. A spus că a stat de vorbă cu tine şi a dat-o-n bară. Asta-i tot ce mi-a spus mie.

Am cântărit în minte adevărul – că nu intenţionasem să-l vorbesc de rău pe Derek. Fusesem tăcută la

micul dejun, iar mătuşa mea îşi închipuise că eram supărată. Dar asta putea suna de parcă aş fi făcut pe bosumflata, vrând de fapt ca ea să mă tragă de limbă.

Iar atitudinea lui Simon mă călca pe nervi. Era pornit să mă acuze pe mine că am inventat ceva, luându-l pe nedrept ca ţintă pe bietul său frate, greşit înţeles.

– Era cald în restaurant, am zis eu. Şi de-aia mi-am suflecat mânecile.

– Ce?

Am ridicat-o pe stânga, arătându-i patru vânătăi, întunecate ca petele de cerneală. Simon păli.

– Mătuşa mea a vrut să ştie ce s-a întâmplat. Când n-am vrut să-i spun, m-a păcălit, şi m-a făcut să recunosc fără voie că a fost un băiat. Îl întâlnise pe Derek de dimineaţă, iar el fusese grosolan, aşa că ea a dedus că el trebuie să fi fost. Eu nu i-am confirmat nimic. Dacă el are necazuri, *nu* e vina mea. Aveam tot dreptul să-i spun cuiva şi n-am făcut-o.

– Bine, bine.

Îşi trecu palma peste gură, încă uitându-se la braţul meu.

– Deci te-a prins de braţ. Aşa arată. Da? Numai că a strâns mai tare decât a crezut.

– M-a aruncat cât colo prin cameră.

Simon făcu ochii mari, apoi îşi coborî pleoapele ca să-şi ascundă surpriza.

– Dar n-a vrut. Dac-ai fi văzut ce speriat era aseară, ai fi ştiut.

– Şi asta înseamnă că e în regulă? Dacă eu îmi pierd cumpătul şi te plesnesc, e în regulă, pentru că n-am vrut, n-am *plănuit* s-o fac.

– Nu înţelegi. El doar...

– Ea are dreptate.

Vocea lui Derek ajunse înaintea lui, de după colţ.

M-am tras înapoi. Fără voia mea. Când am făcut pasul, o umbră a trecut peste privirea lui Derek. Mustrare de conştiinţă? Vinovăţie? O alungă clipind.

Se opri în spatele umărului lui Simon, la cel puţin un metru jumătate distanţă de mine.

– Am vrut să stau de vorbă cu tine, seara trecută. Când ai încercat să pleci, te-am tras înapoi şi...

Lăsă fraza în aer, abătându-şi privirea într-o parte.

– M-ai aruncat în capătul celălalt al camerei.

– N-am... Da, ai dreptate. Cum spuneam. N-am nici o scuză. Simon? Să mergem.

Simon clătină din cap.

– Ea nu înţelege. Vezi tu, Chloe, nu este vina lui Derek. El este foarte puternic şi...

– Şi tu nu purtai şiragul tău de kriptonită[1], zise Derek.

Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

– Da, sunt uriaş. Am crescut repede. Poate că nu-mi cunosc încă puterea.

– Dar nu asta-i..., începu Simon.

– N-am nici o scuză, cum ai spus tu. Vrei să stau departe de tine? Dorinţa îţi va fi îndeplinită.

– Derek, spune-i...

– Las-o baltă, OK? N-o interesează. A dat de înţeles asta foarte, foarte clar. Acum hai să mergem, până nu mă prinde careva lângă ea şi sunt făcut iarăşi cu ou şi oţet.

– Chloe! răsună vocea doamnei Talbot prin toată curtea.

– Sincronizare perfectă, murmură Derek. Probabil are PES[2].

---

[1] Element chimic ficţional, în formă solidă sau lichidă, care are un efect nociv asupra lui Superman.

[2] Percepţie extrasenzorială – percepţie sau comunicare pe alte căi decât cele ale simţurilor.

– O secundă! am strigat eu, făcând un pas în lateral, ca să mă poată vedea.

– Du-te, zise Derek, când ușa din spate se trânti, închizându-se. Doar nu vrei să întârzii să-ți iei medicamentele.

L-am fulgerat cu privirea și apoi m-am întors cu spatele, ocolindu-i într-un cerc larg, dând s-o iau spre ușă. Simon murmură ceva cu voce joasă, ca pentru Derek.

În calea mea se ridică fum. M-am tras înapoi, împleticindu-mă. Plutea deasupra solului, ca un petic de ceață.

– Simon! șuieră Derek.

M-am întors, arătând către ceață.

– Ce-i asta?

– Ce anume?

Derek îmi urmări degetul.

– Hm. Trebuie să fie o stafie. Nu, stai, tu nu vezi stafii. Tu halucinezi. Atunci cred că-i o halucinație.

– Asta nu e...

– Nu e nimic, Chloe. Își vârî adânc mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie. Doar imaginația ta, ca toate celelalte. Acum dă fuga și ia-ți medicamentele și fii o fată cuminte. Nu-ți face griji, de acum înainte o să mă țin departe de tine. Se pare că am făcut o greșeală. O *mare* greșeală.

Voia să spună că m-a judecat greșit. Că nu meritam interesul lui. Mi-am strâns pumnii.

– Ia seama, Chloe. N-o să vrei să mă lovești. Că apoi o să am *eu* de vorbit de rău despre *tine*.

Simon făcu un pas în față.

– Termină, Derek. N-a vorbit de rău...

– Știe și el asta, l-am întrerupt eu, susținându-i privirea lui Derek. Mă ispitește. E un ticălos și o brută și oricare ar fi „secretele" cu care mă îmbie, n-are decât să le păstreze. Are dreptate: nu mă interesează.

M-am răsucit pe călcâie, m-am dus hotărâtă la container și am apucat de mâner.

– Uite, îmi zise Simon, o să consider că...

– A priceput.

M-am întors și am văzut mâna lui Derek pe umărul lui Simon.

Simon își eliberă umărul din strânsoare.

– Chloe...

Am împins containerul înapoi spre casă.

optsprezece

CÂND AM INTRAT PE UȘA DIN SPATE, aproape c-am doborât-o pe Tori.

– Te-ai distrat cărând gunoiul? mă întrebă ea.

Am aruncat o privire printre faldurile perdelei și l-am văzut pe Simon lângă șopron. Aș fi putut spune că mă ajutase sau, mai bine chiar, să-i atrag atenția că era și Derek acolo, dacă se uita mai bine.

Dar nu prea vedeam ce rost are.

Derek mă acuza că-l vârâsem în bucluc. Simon mă acuza că-l vârâsem pe Derek în bucluc.

Dacă mă mai acuza și Tori că-i vânez pe ascuns non-prietenul, asta e. Nu puteam să-mi adun atâta energie cât să-mi pese.

Toată după-amiaza Rae a fost tăcută. Părea s-o fi dărâmat comentariile lui Tori despre faptul că părinții ei n-o vizitau. La pauză, am primit învoire să mergem sus, înainte de ore, și să mutăm restul fotografiilor ei în camera noastră.

– Mersi că m-ajuți, zise ea. Știu, nu trebuie să-mi iau toate lucrurile imediat, dar dacă las una din astea,

Tori e în stare s-o arunce și să spună că i se păruse că n-o mai voiam eu.

M-am uitat la fotografia de deasupra, una cu o fetiță blondă de vreo trei ani și un băiețel ceva mai mare, care arăta a indian nord-american.

– Drăguți. Prieteni? Copii cărora le erai tu bonă?

– Nu, fratele și sora mea mai mici.

Sunt sigură că m-am roșit la față și-am îngăimat o scuză.

Rae râse.

– Nu-i nevoie să-ți ceri iertare. Eu sunt adoptată. Mama era din Jamaica. Sau așa mi s-a spus. Era doar o copilă când m-a născut, așa că a trebuit să renunțe la mine. Aici – îmi arătă fotografia unui cuplu alb pe plajă – sunt mama și tata. Iar aici – îmi arătă o fată hispanică luptându-se să ia un aparat foto de la un Donald Duck – este sora mea, Jess. Are doisprezece ani. Aici – făcu semn cu mâna către un băiat cu fața solemnă și părul roșu – este fratele meu, Mike. Are opt ani. O familie multiculturală, după cum poți să-ți dai seama.

– Cinci copii? Uau.

– Jess și cu mine suntem adoptate. Ceilalți sunt frați de lapte. Mamei îi plac copiii. Făcu o pauză. Cel puțin în teorie.

Am mers în camera mea. Ea a luat teancul de fotografii de la mine și le-a aranjat pe noua ei comodă.

Apoi și-a dat Nintendo DS-ul deoparte, bătând ușurel cu degetele în plasticul zgâriat.

– Știi cum fac unii copii când își iau un nou flecuștet? Săptămâni, ba chiar luni de-a rândul ăla e cel mai tare, mai bun și mai interesant naiba-știe-ce pe care l-au avut vreodată și nu se pot opri să nu vorbească despre el. Îl cară peste tot după ei. Apoi, într-o bună zi, sunt cu toții hipnotizați de un nou gadget. Nu-i nimic în neregulă cu cel vechi, dar nu mai e mișto și nou. Ei,

cam aşa e şi mama. Rae se întoarse şi se duse spre pat. Numai că la ea capriciile nu-s gadgeturile. Sunt copiii.

– Oh.

– Când sunt mici, sunt nemaipomeniţi. Când s-au făcut mai mărişori... nu prea mai sunt. Rae se aşeză pe pat şi clătină din cap. Mda, probabil sunt prea dură cu ea. Ştii cum e. Când eşti mic, mama ta e formidabilă şi nu poate greşi cu nimic, dar când mai creşti... Se opri şi roşi. Nu, cred că tu n-ai de unde să ştii cum e, nu-i aşa? Scuze.

– Nici o problemă.

M-am aşezat pe patul meu.

– Tatăl tău s-a recăsătorit?

Am clătinat din cap.

– Şi cine are grijă de tine?

Când ne îndreptam către camera de studiu, i-am povestit despre mătuşa Lauren şi nesfârşita succesiune de menajere, făcând-o să râdă cu descrierile mele, şi-am uitat de orice altceva... cel puţin, pentru o vreme.

În după-amiaza aceea, în timpul şedinţei mele cu dr. Gill, am pus în scenă un rol de Oscar. Am admis că, aşa cum bănuise ea, *crezusem* că s-ar putea să văd fantome. Acum, după ce îi auzisem diagnosticul şi lăsasem medicamentele să-şi facă efectul, înţelegeam că halucinasem. Eram schizofrenică. Aveam nevoie de ajutor.

A înghiţit tot ce i-am servit eu.

Tot ce mai trebuia să fac era să joc în continuare acest rol încă vreo săptămână şi aveam să fiu liberă.

Când orele s-au sfârşit, Rae şi cu mine ne-am făcut temele împreună, în camera cu televizorul. Simon a trecut prin faţa uşii de vreo câteva ori şi am crezut că poate voia să-mi vorbească, dar când am scos capul pe uşă, dispăruse la etaj.

În timp ce lucram, m-am gândit la peticul acela de fum din curte. Dacă nu l-ar fi văzut şi Derek, l-aş fi confundat cu o stafie.

De ce îi spusese lui Simon să tacă? Oare Simon îmi „stârnea" cumva halucinaţiile? Un soi de efecte speciale?

Sigur, asta explica stafiile pe care le văzusem la şcoală – proiecţii holografice create de un tip pe care nu-l întâlnisem niciodată. Corect.

Dar se întâmpla ceva.

Sau, cel puţin, asta voia Derek să mă facă să cred.

Refuzând să explice, şi făcând atâta caz cu refuzul ăsta, Derek voia să mă aducă exact în starea în care mă aflam acum – muncindu-mi creierii şi întrebându-mă ce anume nu îmi spunea. Voia să mă duc eu la el, să mă milogesc pentru nişte răspunsuri, astfel încât el să mă mai poată tachina şi ţine în şah un timp.

Era cu neputinţă ca Simon sau Derek să fi creat stafiile de la şcoală, dar ceaţa aceea ar putea fi un simplu efect de emitere. Poate că Derek o făcuse. De aceea protestase Simon, iar Derek îi închisese gura.

Oare lui Simon îi era frică de fratele său? Pretindea că-l apără şi se purtau ca foarte buni amici, dar ce altceva putea face? Era legat de Derek până avea să se întoarcă tatăl lui.

Unde era tatăl lui?

De ce îi înscrisese pe Simon şi pe Derek cu nume false la şcoală?

Şi, până la urmă, de ce se afla Simon aici, dacă nici măcar n-avea fişă?

Prea multe întrebări. Trebuia să încep să găsesc răspunsuri.

Strângeam masa după cină, când doamna Talbot a intrat în sufragerie cu un bărbat pe care l-a prezentat ca

dr. Davidoff, președintele consiliului director al Sanatoriului Lyle. Cu doar un cerc subțire de păr și un nas uriaș, ascuțit, era atât de înalt, încât părea permanent aplecat ca să audă mai bine. Cu părul și nasul acelea, semăna în mod nefericit cu un vultur pleșuv, cu capul vârât între umeri și ochii vii în spatele ochelarilor.

– Ea trebuie să fie micuța Chloe Saunders.

Se lumină la față cu falsa încântare a unui tip de vârstă mijlocie care nu are copii și nici prin gând nu-i trece că unei fete de cincisprezece ani s-ar putea să nu-i placă să fie numită „micuța" Chloe Saunders.

Mă bătu ușurel cu palma pe spate, într-un gest stângaci.

– Îmi place părul tău, Chloe. Foarte mișto.

A rostit „mișto" cum rosteam eu câte un cuvânt în spaniolă de a cărui pronunție nu eram sigură. În spatele lui, Rae își rostogoli ochii în cap, apoi îl ocoli și veni în față.

– Salut, dr. D.

– Rachelle. O, scuze, *Rae*, nu-i așa? Te ții departe de necazuri?

Rae îi fulgeră un zâmbet însuflețit, unul fabricat la comandă pentru adulții pe lângă care trebuia să facă frumos.

– Întotdeauna, dr. D.

– Așa te vreau. Acum, Chloe, dr. Gill îmi spune că astăzi ai avut o certă viziune a realității. Este foarte mulțumită de progresele tale, de cât de repede te-ai integrat în rutina terapeutică și ți-ai acceptat diagnosticul.

Am încercat să nu mă agit. El era bine intenționat, dar să fii un pacient ascultător nu era un lucru pentru care să vreau să primesc felicitări în public. Mai ales când Derek se oprise din mâncat și se uita atent.

Acum fugi și ia-ți medicamentele și fii o fată cuminte.

Dr. Davidoff continuă:

– În mod normal, nu mă întâlnesc cu tinerii noştri până ce nu împlinesc cel puţin o săptămână de şedere aici, dar de vreme ce tu evoluezi rapid, Chloe, n-aş vrea să te ţin eu pe loc. Sunt sigur că abia aştepţi să te întorci la prietenii tăi şi la şcoală cât mai curând cu putinţă.

– Da, domnule.

Am imitat zâmbetul însufleţit al lui Rae, ignorând privirea grea a lui Derek.

– Atunci vino să stăm de vorbă în biroul lui dr. Gill.

Îşi puse mâna pe umărul meu, ca să mă conducă afară.

Tori făcu un pas în faţa noastră.

– Bună, dr. Davidoff. Medicamentul cel nou pe care mi l-ai prescris e minunat. Chiar mă simt în formă.

– Asta-i bine, Victoria.

A bătut-o uşurel şi absent pe braţ, apoi am ieşit.

Şedinţa a fost asemănătoare cu cea dintâi pe care o avusesem cu dr. Gill, trecând în revistă „fundalul". Cine era Chloe Saunders? Ce i se întâmplase? Ce părere avea despre asta?

Sunt sigură că putea afla toate acestea din notiţele lui dr. Gill, iar ea rămăsese peste program, astăzi, ca să fie de faţă, dar era ca într-un film poliţist, în care detectivul interoga suspectul, punându-i aceleaşi întrebări ca şi ultimul agent. Nu informaţia e importantă, ci cum anume o spun. Care e reacţia mea emoţională? Ce detalii suplimentare adaug de data asta? Ce omit?

Cu toată falsa lui cumsecădenie, dr. Davidoff era supervizorul lui dr. Gill, ceea ce însemna că se afla aici ca să-i verifice munca.

Dr. Gill stătea ţeapănă şi încordată, aplecându-se în faţă, mijind ochii la mine în timp ce încerca să capteze fiecare cuvânt, fiecare gest, ca un elev care se teme să

nu scape un punct esențial la examen. Dr. Davidoff nu se grăbi, cerând o cafea pentru el și o cutie de suc pentru mine, relaxându-se în fotoliul lui dr. Gill, purtând o conversație ușoară cu mine înainte să începem.

Când m-a întrebat dacă am mai avut vreo halucinație de când mă aflam aici, am spus da, văzusem o mână fără corp în a doua dimineață și auzisem o voce, puțin mai târziu în aceeași zi. N-am pomenit și de ziua de ieri, dar am spus, sincer, că totul fusese bine astăzi.

Am navigat printre întrebările ședinței fără nici o poticnire. La sfârșit, mi-a spus că o duceam „bine, chiar bine", m-a bătut ușurel cu mâna pe spate și m-a condus la ușă.

Trecând prin dreptul camerei media, am aruncat o privire înăuntru. Derek era la computer, cu spatele la mine, jucând ceea ce părea un joc de strategie. Simon de asemenea era prins într-un joc, pe Nintendo DS-ul lui, trântit într-o rână pe fotoliul extensibil, cu picioarele atârnându-i peste brațul acestuia.

Mă observă și își îndreptă poziția, cu gura întredeschisă, de parcă voia să strige după mine.

– Dacă te duci după ceva de mâncare, adu-mi și mie o cola, zise Derek, cu ochii fixați pe monitor. Tu știi unde le ascund ele.

Simon stătu puțin, plimbându-și privirea de la fratele lui la mine. Derek îi oferea pretextul ideal pentru a se strecura afară și a vorbi cu mine, dar încă șovăia, de parcă mirosea o înscenare sau un test. Era cu neputință ca Derek să știe că eram acolo, în spatele lui. Totuși Simon se tolăni la loc în fotoliu.

– Dacă vrei o cola, ia-ți-o singur.

– Nu ți-am *cerut* să mi-o aduci. Am spus *dacă* te duci.

– Nu mă duc.

– Atunci spune așa. Ce-i cu tine în seara asta?
Mi-am văzut de drum, pe hol.

Am găsit-o pe Rae în sufragerie, făcându-și temele, cu caietele și cărțile întinse pe masă.

– Ai un DS, nu-i așa? am întrebat.

– Da. Însă n-am decât Mario Kart-uri[1] pe el. Vrei să ți-l dau și ție?

– Te rog.

– E pe comoda mea.

Am trecut din nou prin dreptul ușii de la camera media. Băieții erau tot acolo, arătând ca și cum nu se clintiseră de când îi văzusem ultima oară. Din nou Simon și-a ridicat privirile. Am fluturat DS-ul lui Rae și i-am făcut semn. A rânjit și mi-a răspuns cu un discret deget mare în sus.

Acum trebuia să-mi găsesc un loc în perimetrul acoperit... aveam un DS acasă și știam că ar trebui să mă pot conecta cu un altul pe o rază de 5 metri. Camera media era la mijloc între holul de la intrare și sala de studiu, amândouă prea depărtate ca să mă pot conecta. Dar era, de asemenea, imediat sub baie. Prin urmare, am urcat, am deschis PictoChat-ul și m-am rugat să pot intra în legătură cu Simon.

Am putut.

Am folosit stylus-ul ca să-mi scriu mesajul: *vrei sa vb?*

El desenă o bifă, apoi scrise *D* urmat de un desen care, după o clipă, mi-am dat seama că e un ochi. Da, voia să vorbim, dar Derek stătea cu ochii pe el.

Înainte de a-i putea răspunde, îmi trimise altul. *D 8* – o cutie cu „săpun" scris în ea, înconjurată de

[1] Joc video de curse de carturi create de Nintendo.

balonaşe. Mi-a luat câteva clipe, dar în cele din urmă l-am descifrat: „Derek face duş pe la opt."

Îl şterse şi scrise un *8* urmat de *curte*. Să ne întâlnim afară la opt.

I-am trimis înapoi o bifă.

nouăsprezece

La ora 7.50 o ajutam pe Rae să golească maşina de spălat vase. L-am auzit pe Simon întrebând din hol dacă putea să iasă în curte şi să dea de vreo câteva ori cu mingea de baschet la coş, cât făcea Derek duş. Doamna Talbot îl avertiză că se făcea întuneric şi nu putea să stea prea mult pe afară, dar dezactivă alarma şi-l lăsă să se ducă. Odată ce-am golit maşina de spălat vase, i-am spus lui Rae că mă întorc ceva mai târziu şi apoi m-am furişat afară, după el.

Aşa cum ne prevenise doamna Talbot, deja se însera. Copaci uriaşi mărgineau grădina lungă, îndesind mai tare umbra. Terenul de baschet, betonat şi îngrădit cu plasă de sârmă, se afla dincolo de conul de lumină al becului de la poartă şi nu puteam vedea decât fulgerările albe ale tricoului lui Simon, dar auzeam *buf-buf-buf*-ul mingii bătute. Am ocolit perimetrul.

Nu m-a văzut, ci a continuat să bată mingea, cu ochii fixaţi asupra ei, cu faţa serioasă.

Ţinându-mă în umbră, m-am apropiat şi am aşteptat. Când în sfârşit m-a văzut, a sărit de parcă l-aş fi speriat, apoi mi-a făcut semn către un loc şi mai întunecos, de pe partea cealaltă a gardului de plasă.

– E totul în regulă? am întrebat. Păreai... ocupat.

– Mă gândeam. Își plimbă privirea în lungul liniei gardului. Abia aștept să scap de aici. Ca toți ceilalți, bănuiesc, dar...

– Rae zice că te afli aici de o bună bucată de vreme.

– S-ar putea spune și-așa.

Un nor îi întunecă ochii, de parcă își prospecta viitorul și nu vedea nici un semn de eliberare. Cel puțin, eu aveam un loc în care să mă duc. Ei fuseseră la casa de copii. Unde aveau să se ducă de aici?

Lovi tare în minge și încropi un zâmbet.

– Pierdere de vreme, nu asta fac? Am doar vreo zece minute până mă descoperă Derek. Mai întâi, vreau să spun că-mi cer iertare.

– De ce? N-ai făcut nimic.

– Pentru Derek.

– Este fratele tău, nu responsabilitatea ta. N-ai cum să controlezi ce face el. Am dat din cap către casă. De ce nu vrei să ne vadă vorbind? S-ar înfuria?

– N-ar fi fericit, dar... Îmi surprinse expresia și izbucni într-un hohot de râs spart. Vrei să spui dacă mă tem c-o să mă bată de-o să-mi sune apa-n cap? Nicicum. Derek nu-i nici pe departe genul ăla. Dacă se înfurie, se poartă cu mine la fel cum se poartă cu toți ceilalți – mă ignoră. Nu-i periculos, dar, nu, nu vreau să-l calc pe bătătură, dacă pot evita asta. Doar că... Bătu mingea, cu privirea fixată asupra ei. După o clipă, se opri și-o roti între mâini. Apoi continuă: Este deja enervat că i-am luat apărarea – nu poate suferi chestia asta – și-acum dacă vorbesc cu tine, încercând să lămuresc lucrurile, când el nu vrea să fie lămurite... Învârti mingea în vârful degetului. Vezi tu, Derek nu este chiar un tip sociabil.

Am încercat să nu par foarte șocată.

– Când a ajuns la concluzia că s-ar putea ca tu să vezi într-adevăr stafii, ar fi trebuit să-i spun: *Sigur,*

frate, lasă-mă să vorbesc eu cu ea. Aş fi tratat problema... ei bine, diferit. Derek nu ştie când să se retragă. Pentru el, e la fel de simplu ca s-aduni doi şi cu doi. Dacă nu poţi să-ţi dai seama singur şi nu asculţi când îţi spune el răspunsul, te pisează până te trezeşti.

– Şi să fugi ţipând, şi tot nu scapi.

Râse.

– Hei, dacă Derek ar continua să vină spre mine, şi eu aş ţipa. Iar tu n-ai fugit nicăieri azi. L-ai înfruntat, ceea ce, crede-mă, e o noutate pentru el. Rânji. Un punct în plus pentru tine. Asta-i exact ce trebuie să faci. Să nu dai bir cu fugiţii în faţa lui.

Mai aruncă o dată la coş. De data asta, mingea căzu frumos prin inel.

– Deci Derek crede că sunt... necromantă?

– Vezi stafii, da? Un tip mort care vorbeşte cu tine, care te urmăreşte, îţi cere ajutorul?

– De unde...?

M-am oprit brusc. Inima îmi bătea cu putere, respiram greu şi repede. Tocmai o convinsesem pe dr. Gill că îmi acceptasem diagnosticul. Oricât mi-ar fi plăcut să am încredere în Simon, nu îndrăzneam.

– De unde ştiu? Pentru că asta fac stafiile cu necromanţii. Tu eşti singura persoană care le poate auzi, iar ei au întotdeauna ceva de spus. De aceea au rămas să bântuie pe aici, în limb, sau cum se cheamă. Ridică din umeri şi aruncă la coş. Nu-mi sunt foarte clare detaliile. N-am întâlnit niciodată vreun necromant. Ştiu doar ce mi s-a spus.

Am inspirat şi am expirat, înainte de a spune, pe un ton cât am putut de firesc:

– Pare logic. Asta te aştepţi să facă stafiile cu oamenii care cred că pot vorbi cu morţii. Mediumurile, spiritualiştii, paranormalii şi ce-or mai fi.

El clătină din cap.

— Da, mediumurile, spiritualiştii şi paranormalii *sunt* oameni care *cred* că pot vorbi cu morţii. Dar necromanţii *pot*. E ereditar. Îmi zâmbi. Ca părul blond. Poţi să-l acoperi cu şuviţe roşii, dar dedesubt e tot blond. Şi poţi ignora stafiile, dar ele tot vin. Pentru că ştiu că tu le poţi vedea.

— Nu înţeleg.

El aruncă mingea în sus şi o prinse în palma deschisă. Apoi murmură ceva. Era cât pe-aci să spun că n-am auzit, când mingea s-a ridicat. Levitând.

M-am holbat la ea.

— Da, ştiu, chestia asta e aproape la fel de nefolositoare ca şi peticul de ceaţă, zise el, cu privirea fixată pe mingea în levitaţie, de parcă se concentra. Acum, dacă aş putea s-o ridic la mai mult de câţiva centimetri, poate până la inelul coşului, şi s-o vâr înăuntru de fiecare dată, ăsta ar fi un truc. Dar nu sunt Harry Potter şi magia adevărată nu mai funcţionează în zilele noastre.

— Asta-i... magie? am întrebat.

Mingea căzu în palma lui.

— Nu mă crezi, nu?

— Nu, eu...

Mă întrerupse râzând.

— Crezi că e un soi de păcăleală sau de efect special. Ei bine, fata filmelor, mişcă-ţi fundu' încoace şi testează-mă.

— Eu...

— Vino aici – şi-mi arătă locul de lângă el – ca să vezi dacă găseşti sforile.

M-am dat mai aproape. El rosti câteva cuvinte, mai tare acum, ca să le pot auzi. Nu erau într-o limbă cunoscută.

Cum mingea nu se clinti, trase o înjurătură.

— Am spus cumva că nu sunt Harry Potter? Hai să încercăm din nou.

Repetă cuvintele, mai rar, cu privirea pironită asupra mingii. Aceasta se ridică doar vreo cinci centimetri.

– Acum verifică dacă sunt sfori sau sârme sau ce crezi tu că o ține sus.

Am șovăit, dar m-a tot îndemnat și m-a tachinat până când m-am apropiat mai mult și am împuns cu degetul între mâna lui și minge. Fiindcă n-am dat peste nimic, mi-am vârât toate degetele, apoi le-am fluturat. Pumnul lui Simon se închise, apucându-mi mâna, și am țipat, iar mingea s-a dus, sărind, pe terenul de beton.

– Scuze, zise el, rânjind, cu degetele încă strângându-mi mâna. Nu m-am putut abține.

– Da... mă sperii ușor, cum ți-a spus probabil și fratele tău. Deci cum ai... M-am uitat la minge, care ajunsese pe iarbă. Uau.

Rânjetul i se lăbărță.

– Acum mă crezi?

Mă uitam la minge și mă chinuiam să găsesc o altă explicație. Nu-mi veni în minte nimic.

– Poți să mă înveți cum se face asta? am zis eu, în cele din urmă.

– Nțț! Cum nici tu nu mă poți învăța să văd stafii. Ori o ai, ori...

– Joci baschet pe întuneric, Simon? întrebă o voce din capătul celălalt al curții. Ar fi trebuit să mă chemi pe mine. Știi că sunt întotdeauna gata pentru un...

Tori se opri scurt, dând abia acum cu ochii de mine. Privirea i se îndreptă spre mâna mea, încă într-a lui.

– ...unu-la-unu, sfârși ea.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui. Ea continua să se uite.

– Bună, Tori, zise Simon, recuperând mingea. Care-i treaba?

– Te-am văzut jucând și m-am gândit că poate ți-ar prinde bine un partener.

Privirea i se întoarse spre mine, cu o expresie imposibil de descifrat.

– Bănuiesc că nu.

– Ar trebui să mă duc înăuntru, am zis eu. Mersi pentru ponturi, Simon.

– Nu, stai așa. Făcu un pas după mine, apoi se uită la Tori. Ăăă, da. Ești bine-venită. Și s-a întunecat, nu-i așa? Trebuie să se fi făcut ora gustării de seară...

Se grăbi să intre în casă.

Am stat în pat, din nou fără să pot dormi. De data asta, totuși, nu mă ținea trează vreun coșmar, ci gândurile care mi se învălmășeau în cap, atât de ascuțite și de insistente, încât, pe la miezul nopții, mă gândeam serios să fac un raid la bucătărie – ca să pun mâna pe tubul de Tylenol de rezervă, pe care-l văzusem acolo.

Eram necromantă.

Să am o etichetă ar fi trebuit să vină ca o ușurare, dar nu eram sigură că asta era mai bună decât *schizofrenică*. Cel puțin, schizofrenia era o condiție cunoscută și acceptată. Puteam să vorbesc cu lumea despre ea, să primesc ajutor ca s-o stăpânesc, să-mi iau medicamentele și să fac simptomele să dispară.

Aceleași medicamente ar fi acoperit probabil și simptomele de necromanție, dar, așa cum spusese Simon, ar fi fost ca vopsitul părului – dedesubt aș fi fost la fel, adevărata mea natură ar fi pândit momentul să apară la suprafață de îndată ce medicamentelor le-ar fi trecut efectul.

Necromanție.

De unde venise asta? De la mama? Dacă da, cum de nu știa și mătușa Lauren despre ea? De la tata? Poate că nu reușise să-și facă atâta curaj cât să mă avertizeze și de aceea păruse atât de vinovat la spital, atât de dornic să mă facă fericită și să mă simt bine. Sau poate că nici

unul dintre părinți și nici mătușa Lauren nu știuseră de așa ceva. S-ar fi putut să fie o genă regresivă, una care sărise peste generații.

Simon era norocos. Tatăl lui trebuie să-i fi spus despre magie, să-i fi arătat cum s-o folosească. Invidia mea se evaporă. Norocos? Era închis într-un sanatoriu. Magia lui nu părea să-i aducă nimic bun aici.

Magie. Cuvântul îmi veni atât de firesc de parcă deja aș fi acceptat-o. O acceptasem? *Ar fi trebuit?*

Mi-am petrecut zile la rând negând că văzusem stafii, iar acum, dintr-odată, nu aveam nici o problemă să cred în magie? Ar fi trebuit să-i cer mai multe demonstrații. Să găsesc explicații alternative. Dar mai făcusem asta și cu mine, iar acum, după ce-mi dădusem seama că într-adevăr văd morți, era aproape o alinare să accept că nu eram singura de aici cu puteri ciudate.

Și cum rămânea cu Derek? Simon spusese că Derek era nefiresc de puternic. Era și asta magie? Simțisem pe pielea mea puterea aceea. Îi citisem fișa și știam că și autoritățile se împotmoliseră când căutaseră o cauză.

Oricât de bizar ar fi sunat, explicația care părea cea mai logică era cea mai greu de crezut. Exista o categorie de oameni cu puteri pe care le găsești doar în legende și în filme. Iar noi făceam parte din acea categorie.

Mai că n-am râs. Era ceva parcă desprins dintr-o carte de benzi desenate. Copii cu puteri supranaturale, ca supereroii. Supereroi? Exact. Pe de altă parte, nu credeam că văzutul stafiilor și mingile de baschet care levitau aveau să ne ajute să salvăm lumea de vreun rău prea curând.

Dacă și Simon și Derek aveau puteri, oare de aceea ajunseseră împreună, ca frați prin adopție? Ce le spusese tatăl lor? Dispariția lui să fi avut vreo legătură cu faptul că era magic? De aceea fuseseră înscriși băieții la

școală cu nume false și se tot mutaseră dintr-un loc într-altul? Asta era ceea ce trebuiau să facă persoanele ca noi? Să se ascundă?

Întrebările curgeau cu toptanul în capul meu, nici una nelăsându-se dată deoparte fără un răspuns... răspunsuri pe care nu le puteam găsi la ora două noaptea. Săreau de colo-colo, ca mingea lui Simon. După o vreme, juram că le pot și vedea – mingi portocalii, sărind prin țeasta mea înainte și înapoi, înainte și înapoi, până ce am adormit.

O voce a pătruns prin pătura grea a somnului și am sărit în capul oaselor, luptându-mă să mă trezesc.

Am tras aer în piept și am cercetat camera, ciulindu-mi urechile și străduindu-mă să văd. Totul era încremenit și tăcut. Am aruncat o privire spre Rae. Dormea buștean.

Un vis. Am dat să mă întind la loc.

– Trezește-te.

Șoapta pluti prin ușa deschisă pe jumătate. Am rămas întinsă, împotrivindu-mă nevoii de a-mi trage pătura peste cap.

Parcă ziceai că n-ai să mai fii lașă de-acum încolo, nu? Ăsta e planul, da? Să nu ignori vocile, ci să găsești răspunsuri, să preiei controlul.

Am respirat adânc. Apoi m-am strecurat jos din pat și m-am dus la ușă.

Holul era pustiu. Puteam auzi doar tic-tacul pendulei de la parter. Când mă întorceam, o formă palidă s-a întrezărit pentru o clipă aproape de o ușă închisă, la capătul holului. O debara, presupusesem mai devreme. Care era treaba cu stafiile și debaralele în casa asta?

M-am strecurat pe hol până acolo și am deschis încet ușa. Niște scări întunecoase care duceau în sus.

Podul.

Î-hm, era la fel de rău ca și-o pivniță, poate chiar mai rău. Nu se putea să urmăresc vreo fantomă acolo, sus.

Bună scuză.

Nu e o...

Nu vrei să vorbești cu ele. Nu chiar. Nu vrei să știi adevărul.

Splendid. Nu fusese de ajuns că avusesem de-a face cu tachinările și batjocura lui Derek, dar acum și propria mea voce interioară începuse să sune ca el.

Am tras adânc aer în piept și am pășit înăuntru.

douăzeci

MI-AM TRECUT MÂNA PE LÂNGĂ PERETE, căutând un întrerupător, apoi m-am oprit. Chiar era o idee bună? Cu bafta mea, Tori s-ar fi putut duce la baie, ar fi văzut podul luminat și ar fi venit să cerceteze... și m-ar fi găsit aici, sus, vorbind singură.

Am lăsat lumina stinsă.

Cu o mână pe balustradă, cu cealaltă plimbând-o de-a lungul peretelui opus, am urcat scările, către beznă.

Mâna mi-a alunecat la capătul balustradei și m-am aplecat în față. Ajunsesem în vârf. O dâră de lumină a lunii pătrundea pe fereastra podului, dar chiar și după ce m-am oprit să-mi las ochii să se obișnuiască, tot nu puteam zări decât forme vagi.

Am pășit cu mâinile întinse, pe bâjbâite. M-am ciocnit de ceva care a ridicat un nor de praf. Mi-am dus mâinile la nas ca să-mi înăbuș un strănut.

– Fato...

Am încremenit. Era stafia din pivniță, cea care tot insistase să-i descui ușa. Am tras adânc aer în piept.

Oricine o fi fost, nu-mi putea face nici un rău. Chiar şi paznicul acela, oricât de mult ar fi încercat, nu-mi putea face mai mult decât să mă sperie.

Eu aveam puterea aici. Eu eram necromanta.

– Cine eşti? am întrebat.

– ...contact... să trec prin...

– Nu te înţeleg.

– ...blocat...

Ceva îl bloca să intre în contact? Rămăşiţele de medicamente din organismul meu?

– ...pivniţă... încearcă...

– Să încerc uşa aia din nou? Las-o baltă. Fără pivniţe. Fără poduri. Dacă vrei să-mi vorbeşti, fă-o la nivelul pământului. Ai priceput?

– ...nu pot... blocat...

– Da, eşti blocat. Cred că e din cauza medicamentelor mele, dar ar trebui să fie mai bine mâine. Vorbeşte cu mine în camera mea. Când sunt singură. Bine?

Tăcere. Am repetat, dar n-a răspuns. Am stat acolo, tremurând, cel puţin cinci minute înainte de a mai încerca pentru ultima oară. Fiindcă tot n-a răspuns, m-am întors către scări.

– Chloe?

M-am răsucit atât de repede că m-am ciocnit de ceva la nivelul genunchiului, un obiect de lemn care mi-a scrijelit picioarele goale şi de care mâinile mi s-au lovit cu o bufnitură, ridicând un nor de praf. Am strănutat.

– Doamne-ajută!

Un chicotit.

– Ştii de ce zicem aşa?

A început să-mi vuiască sângele în urechi când am recunoscut vocea. Puteam s-o desluşesc pe Liz, la câţiva paşi distanţă, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte cu Minnie Mouse.

– Pentru că atunci când strănutăm, sufletul ne iese pe nas şi dacă nu spune nimeni „Doamne-ajută", îl poate înhăţa diavolul.

Alt chicotit.

– Cel puţin aşa spunea mereu doica mea. Drăguţ, nu? Se uită în jur, încreţindu-şi nasul. Ăsta-i podul? Ce facem aici sus?

– Eu-eu-eu-eu...

– Respiră adânc. Asta întotdeauna îl ajuta pe fratele meu.

O altă privire în jur.

– Cum am ajuns aici? O, aşa-i. Şedinţa de spiritism. O să facem o şedinţă.

– Şedinţă? am şovăit eu. Nu-ţi aduci aminte?

– Ce să-mi aduc aminte? Se încruntă. Te simţi bine, Chloe?

Nu, de bună seamă că nu.

– Tu... n-are importanţă. Eu... eu tocmai vorbeam cu un bărbat. Poţi să-l vezi? E aici?

– Mmm, nu. Nu suntem decât noi două.

Se mai uită o dată în jur.

– Vezi stafii?

– S-stafii?

– Chloe?

Vocea asta era ascuţită şi, când m-am întors, am văzut-o pe doamna Talbot, orbecăind către mine. M-am întors iar către Liz. Nu mai era nimeni acolo.

– Chloe, ce faci aici?

– Eu-eu-eu-eu... mi s-a părut că aud... un şoarece. Sau un şobolan. Ceva se mişca pe-aici.

– Şi stăteai de vorbă cu el?

– N-nu, eu-eu...

Tori intră pe uşa podului.

– O, sunt foarte sigură că te-am auzit spunând *stafii*. Și în mod cert vorbeai cu cineva. Se pare că nu ești atât de vindecată pe cât ai spus că ești.

Doamna Talbot îmi aduse o pastilă de dormit și așteptă până am înghițit-o. Tot timpul ăsta nu mi-a adresat nici un cuvânt, dar când i-am ascultat pașii tocănind de două ori pe scări în jos, am știut că va avea de spus o mulțime de lucruri și lui dr. Gill, și lui dr. Davidoff.

O zbârcisem.

Lacrimile îmi usturau ochii. Le-am șters mânioasă.

– Tu chiar poți vedea stafii, nu-i așa? șopti Rae.

N-am zis nimic.

– Am auzit ce s-a întâmplat. N-ai de gând să recunoști asta nici măcar față de mine, acum, nu-i așa?

– Vreau să ies de aici.

– Știre de ultimă oră. *Toți* vrem.

Glasul i se înăspri puțin.

– Este bine să-i mințim pe *ei*. Dar eu mi-am dat seama că vedeai stafii chiar mai înainte de tine. Cine ți-a dat ideea să cauți informații despre tipul ăla pe care l-ai văzut la școală? Ai căutat, nu-i așa? Numai că n-ai catadicsit să-mi spui și mie.

– Asta nu-i...

Se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la mine. Știam că s-ar cuveni să spun ceva, dar nu știam ce.

Când mi-am închis ochii, am văzut-o iar pe Liz și mi s-a strâns ghem stomacul.

Chiar o văzusem? Și îi vorbisem? Mă căzneam să găsesc o altă explicație. Nu putea fi o stafie, pentru că o văzusem și o auzisem foarte clar – nu ca pe stafia care mă chemase acolo, sus. Și nu putea fi moartă. Surorile îmi promiseseră că vom putea vorbi la telefon cu ea.

Când vom putea vorbi cu ea?

M-am străduit să mă ridic, simţind dintr-odată nevoia să ştiu. Dar eram atât de obosită că nu puteam gândi limpede şi am rămas aşa, ridicată în coate, în timp ce somniferul îşi făcea efectul.

Ceva despre Liz. Voiam să verific...

Capul îmi căzu înapoi pe pernă.

douăzeci şi unu

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, când am fost chemată la o întâlnire cu doctorii, am făcut tot ce-am putut să dreg ce-am stricat. Am susţinut că într-adevăr trecusem de faza văd-oameni-morţi şi îmi acceptasem condiţia, dar mă trezisem auzind o voce, noaptea, chemându-mă în pod. Fusesem buimacă, beată de somn, *visând* că văd stafii, dar nevăzându-le de fapt.

Dr. Gill şi dr. Davidoff n-au apreciat întru totul deosebirea.

Apoi a sosit mătuşa Lauren. Era de parcă aveam unsprezece ani şi fusesem prinsă iscodind notele la test, instigată de noii mei colegi de clasă, pe care încercasem să-i impresionez. Să fiu dusă pe sus la biroul directorului fusese destul de rău. Dar dezamăgirea de pe faţa mătuşii Lauren mă duruse mai tare decât oricare altă pedeapsă.

În ziua aceea, am văzut aceeaşi dezamăgire şi nu m-a durut mai puţin.

În cele din urmă, am reuşit să-i conving pe toţi că avusesem o mică recidivă, dar fusese mai degrabă ca Ionică strigând lupul. Când aveam să spun din nou că mă făcusem mai bine, lor le va trebuit mult mai mult ca să mă creadă. Nu se mai întrevedea o externare în viitorul apropiat.

– Va trebui să-ţi cerem nişte probe de urină, săptămâna viitoare, zise dr. Gill.

– O, asta-i ridicol, spuse mătuşa Lauren. De unde ştim că nu a avut o criză de somnambulism şi nu a visat? Nu-şi poate controla visele.

– Visele sunt oglinda sufletului, replică dr. Gill.

– Äia erau ochii, i-o reteză mătuşa Lauren.

– Oricine are experienţă în psihiatrie vă va spune acelaşi lucru despre vise, reluă dr. Gill, cu voce egală, dar din priviri spunând că era sătulă de părinţi şi tutori care-i contestau diagnosticele şi îşi apărau copiii. Chiar dacă numai visează că vede stafii, acest lucru sugerează că, în subconştient, Chloe nu şi-a acceptat condiţia. Trebuie s-o monitorizăm cu probe de urină.

– N-nu înţeleg, am zis eu. De ce avem nevoie de probe de urină?

– Ca să ne asigurăm că primeşti doza corectă de medicamente în funcţie de mărimea corpului tău, de nivelul de activitate, de mâncarea pe care ţi-o dăm, şi alţi factori. E un echilibru delicat.

– Doar nu credeţi că..., începu mătuşa Lauren.

Dr. Davidoff îşi drese glasul. Mătuşa Lauren îşi strânse buzele într-o linie subţire şi începu să-şi culeagă scame de pe fusta ei de lână. Rareori ceda în faţa vreunui argument, dar doctorii aceştia ţineau în mână cheia viitorului meu.

Deja ştiam ce urma să spună. Probele de urină nu erau ca să-mi verifice doza. Voiau să fie siguri că îmi luam medicamentele.

De vreme ce lipsisem de la orele de dimineaţă, doamna Talbot m-a desemnat să fac de serviciu la masa de prânz. Puneam masa, pierdută în gândurile mele, când o voce spuse:

– Sunt în spatele tău.

M-am răsucit și l-am văzut pe Derek.

– N-am nici o șansă, zise el. Ești la fel de sperioasă ca un pisoi.

– Deci te-ai gândit că dacă te furișezi și te anunți, asta o să mă sperie mai puțin decât dacă mă bați pe umăr?

– Nu m-am furișat... Clătină din cap, luă două chifle din coșul de pâine și le rearanjă pe celelalte ca să nu se vadă furtișagul. Voiam doar să spun că, dacă tu și Simon vreți să vorbiți, nu e nevoie s-o faceți pe la spatele meu. Cel puțin, dacă nu vă place așa.

– Noi doar...

– Știu ce ați făcut. Simon mi-a spus deja. Vrei răspunsuri. Am tot încercat să ți le dau, tot timpul ăsta. Nu trebuia decât să întrebi.

– Dar ai spus...

– În seara asta. Opt. Camera noastră. Spune-i doamnei Talbot că vii la mine pentru meditații la matematică.

– Sectorul vostru e teritoriu interzis. O să mă lase să urc în cameră, singură, cu un băiat?

– Spune-i doar că e pentru matematică. N-o să-i dea de bănuit.

Pentru că el avea probleme cu matematica, mi-am zis.

– O să fie... OK? Tu și cu mine n-ar trebui să...

– Spune-i că va fi și Simon de față. Și vorbește cu Talbot, nu cu Van Dop.

douăzeci și doi

RAE ȘI CU MINE N-AM VORBIT prea mult toată ziua. Nu era bosumflată; Rae nu era genul. A stat lângă mine, la ore, și mi-a pus întrebări, dar fără sporovăieli,

chicoteli sau tras chiulul. Astăzi eram colege de clasă, nu prietene.

Înainte de cină, când de regulă ieşeam pe afară sau ne făceam temele împreună, ea şi-a luat cărţile, s-a dus în sufragerie şi a închis uşa.

După cină, am urmat-o în bucătărie cu farfuriile mele murdare.

– E rândul meu să spăl rufe, am zis. Ai un minut ca să-mi arăţi cum să folosesc maşina? Coborând vocea, am adăugat: Şi mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine.

Ea ridică din umeri.

– Sigur.

– Îmi pare rău că nu ţi-am spus şi ţie, am început eu, în timp ce ea îmi arăta cum se aleg programele la maşina de spălat. Am... am viaţă grea cu treaba asta.

– De ce? Poţi să vorbeşti cu morţii. Nu-i mişto?

Nu era mişto deloc – era îngrozitor. Dar nu voiam să par că mă smiorcăi. Sau poate că nu voiam să par fricoasă.

Am descărcat în maşină prima tură de rufe şi-am adăugat detergent.

– Hopa, hopa! O să umpli camera asta cu un covor de spumă.

Luă cutia de la mine şi adună o parte din detergentul din maşină.

– Dacă poţi dovedi că vezi stafii, de ce nu le-o spui?

O întrebare foarte logică, dar numai la gândul acesta, un instinct cu rădăcini adânci a ţipat în mine: *Să nu spui! Să nu spui niciodată!*

– Eu-eu nu vreau să spun nimănui adevărul. Nu încă. Nu aici.

Încuviinţă din cap şi lăsă cutia deoparte.

– Gill este o conţopistă cu imaginaţia unei piuneze. Te va ţine închisă aici până ce vei înceta cu „aberaţia

asta cu stafiile". Mai bine să păstrezi chestiile fantomatice pentru atunci când vei fi afară.

Am sortat un coş de lenjerie în tăcere, apoi am spus:

– Motivul pentru care ţi-am cerut să vorbim aici, jos, este că, ei bine, aici e o stafie.

Se uită în jur, înfăşurându-şi un tricou în jurul mâinii ca un boxer care se bandaja pentru un meci.

– Nu în clipa asta. Vreau să spun, *a fost* o stafie aici. Aceeaşi pe care am auzit-o, noaptea trecută, în pod.

Înainte să apară Liz. Toată ziua mă străduisem să nu mă gândesc la Liz. Dacă eu o vedeam pe ea, asta nu însemna că...

De ce n-o întrebasem pe doamna Talbot când puteam să vorbesc cu Liz? Mi-era frică să aud răspunsul?

– ...zis el?

M-am smuls din gânduri şi m-am întors către Rae.

– Hmm?

– Ce ţi-a zis stafia?

– Greu de spus. Se tot întrerupea. Cred că din cauza medicamentelor. Dar a zis că voia să deschid uşa aia.

I-am făcut semn către ea. Şi-a întors capul atât de repede, că a tresărit şi şi-a frecat gâtul.

– Uşa aia?

Ochii îi scăpărau.

– Uşa *încuiată* a pivniţei?

– Da, *cliché*, ştiu. Buuu, nu intra pe uşa încuiată, fetiţo.

Rae deja se îndrepta cu paşi hotărâţi către uşă.

Am spus:

– Credeam că poate, am putea, ştii tu, să verificăm. De pildă, s-o deschidem.

– Pfui, *bineînţeles*. Eu aş fi făcut-o de acum câteva zile. Zgâlţâi clanţa. Cum poţi trăi cu suspansul?

– Ca să-ţi spun de la bun început, sunt aproape sigură că nu e nimic acolo.

— Atunci de ce e încuiată?

— Pentru că e pentru depozitat lucruri în care nu vor să ne băgăm noi nasul. Mobilă de grădină. Așternuturi de iarnă. Ornamente de Crăciun.

— Cadavrele copiilor din Sanatoriul Lyle care nu s-au mai întors niciodată acasă...

Rânji, dar eu am înghețat, gândindu-mă la Liz.

— Drace, am *glumit*. Ce figură ești!

— Nu, am văzut prea multe filme.

— Asta, bașca. Se duse în spatele rafturilor de lenjerie și scormoni printr-o cutie. O altă porcărie de încuietoare, pe care ar desface-o și-un copil de șase ani cu un card de credit.

— Puțini copii de șase ani au carduri de credit.

— Pariez că Tori a avut. Pentru de-ăștia este făcut sanatoriul de aici. Ridică un burete, clătină din cap și îl lăsă la loc în cutie. Copiii bogați care folosesc cardul de credit doar pentru a-și cumpăra o pereche nouă de ghete Timb. Își pun încuietori ieftine la uși, știind că voi, restul, veți apăsa pe clanță, veți zice „ăăă, e-ncuiat" și veți pleca.

— Asta-i...

Mă opri cu o privire.

— Nedrept? Păi, e exact ce-ai făcut tu, fato. Flutură o bucățică tare de carton, o etichetă ruptă de pe o bluză nouă. Nu e perfectă, murmură ea, strecurând-o între ușă și canat. Dar o să... — agită cartonașul și înjură. Sau poate... — îl trase repede în jos, cu un sunet de sfâșiere, ca de rupere în două — n-o să meargă.

Mai multe înjurături, unele chiar ingenioase.

— A rămas o bucată prinsă... Ia, lasă-mă pe mine.

Am apucat colțul cu unghiile, ceea ce ar fi fost mult mai simplu dac-aș fi avut vreunele. Când mă trezisem la spital, unghiile îmi fuseseră pilite până la carne, de parcă se temuseră să nu mă sinucid zgâriindu-mă. Am

izbutit să prind cartonaşul, l-am tras... şi-am mai rupt o bucăţică, lăsând restul blocat acolo unde nici o unghie, oricât de lungă, n-ar mai fi putut ajunge.

– N-ai senzaţia că e cineva care nu vrea să intrăm acolo? zise Rae.

Am încercat să râd, dar încă de când spusese „cadavre" aveam un gust acru în gură.

– O să avem nevoie de cheie, declară ea, ridicându-se. S-ar putea să fie pe acelaşi inel cu aceea pentru şopron, în bucătărie.

– O aduc eu.

Când m-am strecurat în bucătărie, Derek umbla cu mâinile prin coşul de fructe. Uşa nu făcuse nici un zgomot când se deschisese, iar el era cu spatele la mine. Ocazia perfectă pentru a i-o plăti. Am făcut trei paşi, încet, fără zgomot, către el, abia îndrăznind să respir...

– Cheia pe care o vrei nu e pe inelul ăla, zise el, fără să se uite spre mine.

Am încremenit. El a scos un măr, a muşcat o dată, apoi s-a dus la frigider, a întins mâna în spatele lui şi a scos un set de chei magnetice.

– Încearcă-le pe-astea. Mi le-a pus în palmă şi a trecut pe lângă mine, spre uşa bucătăriei, adăugând: Habar n-am ce faceţi voi acolo, jos, dar data viitoare când vreţi să deschideţi în secret o uşă încuiată, nu mai buşiţi în ea destul de tare cât să dărâmaţi toată casa.

* * *

Când am dus cheile jos, nu i-am spus lui Rae că Derek ştia ce voiam noi să facem. Ar fi putut hotărî să renunţăm la plan. Oricum, Derek n-avea obiceiul să trăncănească. Sau aşa speram.

Pe când Rae încerca, una câte una, cheile, mi-am frecat ceafa, strâmbându-mă din pricina zvâcnetului care mă ameninţa cu o durere de cap. Chiar eram atât

de nerăbdătoare să știu ce se afla dincolo de ușă? Mi-am rotit umerii, încercând să mă scutur.

– Am găsit-o, șopti ea.

Deschise larg ușa, dând la iveală...

O debara goală. Rae păși înăuntru. Am urmat-o. Ne aflam într-un spațiu atât de îngust că abia încăpeam.

– OK, zise Rae. Asta-i ciudat. Cine construiește o debara, nu pune nimic în ea, și-apoi o încuie? Trebuie să fie o chichiță. Ciocăni cu pumnul în perete. Au! E beton. Beton vopsit. Mi-am zdrelit nodurile pumnilor. Atinse și pereții alăturați. Nu pricep. Unde-i restul pivniței?

Mi-am frecat tâmplele, care acum zvâcneau tare.

– E doar o jumătate de pivniță. Mătușa mea locuia într-o casă victoriană veche, înainte să se sature de renovări și să se mute într-un apartament. Spunea adesea că, atunci când casa ei fusese construită, nu avea pivniță deloc, ci doar un spațiu de intervenții, cât să te târăști pe burtă sub casă. Apoi cineva a săpat o încăpere pentru spălătorie. Tot timpul avea mari probleme cu inundațiile și chestii de-astea. Poate că de aceea e și asta goală și încuiată. Deci n-o folosește nimeni.

– Bine, și-atunci ce vrea stafia ta să vezi aici? Spațiu de depozitare omis?

– Ți-am mai spus că probabil nu e nimic.

Cuvintele mi-au ieșit mai răstite decât voisem. Mi-am rotit umerii și mi-am frecat din nou ceafa.

– Care-i problema?

Rae își lăsă mâna pe brațul meu.

– Doamne, fato, ai pielea de găină peste tot.

– Doar un fior.

– Poate-i prea rece pentru tine aici.

Am dat din cap, dar nu simțeam frig. Doar... neliniște. Ca o pisică adulmecând primejdia, cu blana zbârlită.

– E o stafie aici, nu-i așa? zise ea, privind în jur. Încearcă să intri în contact.

– Cum?

Îmi aruncă o privire.

– Începe cu „bună".

Am făcut-o.

– Mai mult, zise Rae. Continuă să vorbești.

– Bună! E cineva aici?

Ea-și dădu ochii peste cap. N-am luat-o în seamă. Mă simțeam destul de prost fără să-mi mai critice și conversația.

– Dacă e cineva aici, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine.

– Închide ochii, zise Rae. Concentrează-te!

Ceva îmi spunea că trebuia să fie mult mai complicat decât „închide ochii, concentrează-te și vorbește cu ei". Dar n-aveam o idee mai bună. Așa că am încercat.

– Nimic, am zis, după o clipă.

Când mi-am deschis ochii, o siluetă fulgeră prin fața lor, atât de repede, că a fost mai mult un tremur al aerului. M-am întors pe călcâie, încercând s-o urmez, dar dispăruse.

– Ce? făcu Rae. Ce-ai văzut?

Mi-am închis ochii și m-am străduit să derulez banda din nou, din memorie. După o clipă, a venit. Am văzut un bărbat îmbrăcat într-un costum cenușiu, proaspăt bărbierit, purtând o pălărie și ochelari cu ramă de baga, cineva trecut de cincizeci de ani.

I-am spus și ei ce văzusem.

– Dar a fost doar o străfulgerare. De la medicamente. A trebuit să le iau astăzi și se pare că... blochează transmisiunea. Primesc doar flash-uri.

M-am întors încet, cu ochii mijiți, încercând să mă concentrez cât puteam de tare, pândind și cel mai mic joc de lumină. Când m-am rotit, am dat cu cotul de ușă, trântind-o de perete, și ușa a scos un ciudat dangăt metalic.

Dând-o pe Rae la o parte, am împins ușa ca să mă uit în spatele ei. Se înghesui și ea să arunce o privire.

— Se pare că am omis ceva, hm? zise ea, rânjind.

Debaraua era atât de îngustă, încât, deschizând ușa, acopereai cu totul peretele din stânga. Acum, uitându-mă îndărătul ei, am văzut că acolo era o scară de metal prinsă de perete. Urcai câteva trepte și ajungeai la o ușă mică de lemn, la jumătatea peretelui, vopseaua ei cenușie camuflând-o în betonul din jur. Am urcat pe scară. Ușa era închisă doar cu un zăvor. Am împins o dată mai tare și ușa s-a căscat în beznă.

Un iz de mucegai s-a revărsat dinăuntru.

Miros de mort în putrefacție.

Cum să nu. De parcă știam eu cum miroseau morții. Singurul cadavru pe care-l văzusem vreodată fusese al mamei mele. Ea nu mirosise a moartă. Ea mirosise ca mami. Mi-am alungat amintirea.

— Cred că e un spațiu de intervenții, am zis eu. Ca la vechea casă a mătușii mele. Stai să arunc o privire.

— Hei! mă trase ea de poala tricoului. Nu te grăbi. Pare groaznic de întuneric acolo... prea beznă pentru cineva care doarme cu obloanele deschise.

Mi-am plimbat mâna pe podea. O crustă de murdărie umedă. Am pipăit în lungul peretelui.

— Un spațiu de intervenții murdar, am zis eu. Cu nici un întrerupător de lumină. O să avem nevoie de o lanternă. Am văzut una...

— Știu. E rândul meu s-o aduc.

douăzeci și trei

CÂND RAE A VENIT ÎNAPOI, și-a deschis larg brațele goale și a spus:

– OK, ghici unde-am ascuns-o!

Se întoarse în fața mea, dar n-am putut vedea nici o umflătură destul de mare cât să ascundă o lanternă. Cu un rânjet, ea vârî mâna sub tricou, la mijlocul sutienului, și scoase lanterna, cu un gest de scamator.

Am râs.

– Șănțulețul e minunat, zise ea. Ca un buzunar secret.

Îmi trânti lanterna în palmă. Am aprins-o și am luminat spațiul de intervenții. Podeaua murdară se întindea prin beznă cât bătea lanterna. Am mișcat fasciculul în stânga și în dreapta. Lumina s-a împiedicat de ceva în stânga mea. O cutie de metal.

– E o cutie, am zis. Dar nu pot ajunge la ea de aici.

Am urcat și cele două trepte rămase și m-am strecurat înăuntru. Trăsnea a murdărie și a aer stătut, de parcă nu mai intrase nimeni pe aici de ani buni.

Tavanul era foarte jos, obligându-mă să merg cocoșată. Am mișcat de cutie. Era de metal, gri-închis, cu genul de capac care se ridica precum la cutiile de cadouri.

– E încuiată? șopti Rae.

Se urcase și ea pe scară și se uita.

Am plimbat lumina în jurul capacului. Nici un semn de încuietoare.

– Atunci, deschide-o, zise ea.

Îngenunchind, am strâns lanterna între genunchi. Am pipăit pe sub marginea capacului.

– Hai odată, hai odată, zise Rae.

Nu i-am dat atenție. Locul acesta era ceea ce voise stafia să văd. De-asta eram sigură. Iar cutia asta era singurul lucru pe care-l putusem zări în spațiul gol și întunecat.

Mai văzusem cutii ca asta în filme, iar ceea ce se afla înăuntru nu era niciodată de bine. De regulă, erau implicate bucăți de corp omenesc.

Dar trebuia să știu. Capacul începu să iasă, apoi se opri. L-am zgâlțâit. O latură se ridică, dar cealaltă rezista. Mi-am strecurat degetele prin despicătură, încercând să aflu ce îl ținea. Era o bucată de hârtie.

Am tras și hârtia s-a rupt, lăsându-mă cu doar un colț. Era scris ceva de mână pe ea, însă numai fragmente de cuvinte. Am găsit și partea de hârtie încă lipită de cutie și am tras, în timp ce țineam ridicat capacul cu mâna cealaltă. O smucitură puternică și hârtia a ieșit... la fel și capacul, zburând în sus și aterizându-mi în poală. Mai înainte să mă pot gândi dacă voiam sau nu să mă uit, *mă uitam*, holbându-mă drept în cutie.

– Documente? întrebă Rae.

– Par să fie... fișe.

Am scos un dosar pe care era scris 2002 și am tras un snop de hârtii. Am citit-o pe prima.

– Taxe de proprietate. Am frunzărit celelalte pagini. Sunt doar înregistrări, am spus, chestii din alea pe care trebuie să le păstrezi. Le-au pus într-o cutie rezistentă la foc și au depozitat-o aici. Ușa era probabil încuiată tocmai ca să nu dăm noi târcoale pe aici și să le șterpelim.

– Sau nu despre asta îți spunea stafia. Asta înseamnă că trebuie să mai fie și altceva acolo.

Am petrecut zece minute târându-mă prin jur și negăsind altceva decât o cârtiță moartă, care puțea atât de rău c-am fost cât pe-aci să vărs.

– Hai să mergem, am zis eu, stând pe vine, cu brațele încrucișate. Nu-i nimic aici și-am înghețat.

Rae îmi vârî lumina în ochi. I-am dat peste mână.

– Nu-i nevoie să devii arțăgoasă, zise Rae. Voiam doar să-ți spun că nu e frig.

I-am luat mâna și i-am lipit-o de brațul meu.

– Mi-e *frig*. Asta e pielea de găină, da? Simţi?

– N-am spus că nu ţi-ar fi...

– Am plecat. Rămâi tu, dacă vrei.

Am început să mă târăsc spre ieşire. Când Rae m-a apucat de picior, am smucit tare, aproape răsturnând-o.

– Ce-i cu tine? zise ea.

Mi-am frecat braţele. Încordarea îmi făcea nervii să zbârnâie. Mă durea falca şi mi-am dat seama că strângeam din dinţi.

– Pur şi simplu... mi-a fost bine înainte, dar acum... Vreau doar să ies.

Rae veni până lângă mine.

– Mai şi nădușești. Năduşeală şi pielea de găină. Şi ochii îţi lucesc de parcă ai avea febră.

– Poate că am. N-am putea să...?

– E ceva aici, nu-i aşa?

– Nu, eu... M-am oprit şi m-am uitat în jur. Poate. Nu ştiu. Doar că... trebuie să plec.

– OK. Îmi dădu mie lanterna. Tu prima.

În clipa în care am strâns lanterna în palmă, lumina a început să scadă. În câteva secunde, mai era doar un slab licăr gălbui.

– Spune-mi că astea-s bateriile care se termină, şopti Rae.

I-am dat repede lanterna înapoi. Lumina a reînviat, dar numai pentru o secundă. Apoi s-a stins de tot, aruncându-ne în beznă. Rae slobozi o înjurătură. Un sfârâit. O lumină pâlpâi. Faţa lui Rae străluci în spatele flăcării chibritului.

– Ştiam că o să prindă bine chestiile astea într-o bună zi, spuse ea. Acum...

Se opri, cu ochii ţintă la flacără. Se uita la ea ca un copil fermecat de un foc de tabără.

– Rae! am zis eu.

– Oh... ăăă... pardon.

Scutură energic din cap.

Eram aproape la uşă când am auzit zgomotul îndepărtat al uşii subsolului deschizându-se.

– Chibritul! am şoptit.

– Aşa-i.

Îl stinse. Nu agitând mâna sau suflând, ci strângând flacăra în căuşul palmelor. Apoi aruncă băţul ars şi cutia de chibrituri peste umăr.

– Fetelor? strigă doamna Talbot din capul scării. V-aţi terminat temele?

Temele. Simon şi Derek. M-am uitat la ceas. Era 7.58.

M-am târât afară din spaţiul de intervenţii.

douăzeci şi patru

Ştiam că Rae era dezamăgită de ceea ce găsiserăm – sau nu. Simţeam un soi de vinovăţie ciudată, ca un interpret care nu reuşise să distreze publicul. Dar ea nu s-a îndoit nici o clipă că văzusem o stafie sau că stafia îmi spusese să deschid uşa aceea, iar pentru asta îi eram recunoscătoare.

Am pus cheia la loc, m-am spălat şi apoi am căutat-o pe doamna Talbot, ca să-i spun că mă voi duce la etaj, pentru meditaţia cu Derek la matematică, şi că va fi şi Simon de faţă. Ea a şovăit, dar numai o clipă, apoi mi-a dat voie.

Mi-am luat din cameră cartea de matematică proaspăt sosită şi m-am dus în aripa băieţilor. Uşa era deschisă. Simon stătea trântit pe pat, citind o revistă de benzi desenate. Derek era aplecat peste biroul prea mic, făcându-şi temele.

Camera lor era imaginea în oglindă a camerei noastre, situată, nu în față, ci în capătul celălalt al casei. Pereții lui Simon erau acoperiți cu ceea ce păreau a fi pagini rupte din reviste de benzi desenate, dar când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că erau desene făcute de mână. Unele erau alb-negru, dar cele mai multe erau colorate și totul, de la personajele schițate până la tablourile pe toată pagina, realizat într-un stil care nu era chiar manga, nici chiar bandă desenată. Nu o dată Simon avusese necazuri pentru că mâzgălea în timpul orelor. Acum puteam vedea la ce lucrase.

Pereții lui Derek erau goi. Cărțile stăteau în teanc pe comoda lui, iar revistele, deschise pe pat. Înghesuită în colțul îndepărtat al biroului era un soi de invenție, plină de sârme și scripeți. Un proiect școlar, am bănuit, dar dacă trebuia să construiesc și eu ceva la fel de complicat, anul următor, eram terminată.

Am ciocănit în tocul ușii.

– Hei!

Simon închise brusc revista și se ridică.

– Tocmai îi spuneam lui Derek că ar trebui să coborâm, ca să fim siguri că surorile nu ți-au tras un perdaf. N-au zis nimic, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

Derek și-a așezat cartea de matematică pe noptieră, ca suport, și caietul deasupra.

– Eu o să fiu la duș. Începeți fără mine.

– N-or să audă surorile apa curgând?

Ridică din umeri și își dădu părul pe spate, lins și lipit de cap acum, luciul întunecat al grăsimii sclipind sub becuri.

– Spune-le că eram deja acolo. O să dureze doar câteva minute.

O luă către ușă, ocolindu-mă într-un cerc cât putu de larg, ceea ce mă făcu să mă întreb cât de multă

nevoie avea de duşul ăla. N-aveam de gând să adulmec şi să aflu.

Dacă el făcea duş noaptea, asta însemna, probabil, că avea o problemă. Kari spunea că ea întotdeauna făcea baie seara, dar fusese nevoită să treacă la duşul de dimineaţă, fiindcă altminteri părul ei ar fi fost soios până la cină. N-aş fi îndrăznit să-i vând pontul lui Derek, dar când trecea prin faţa mea, nu m-am putut abţine de la un inocent:

– De ce nu faci duş dimineaţa?

– Fac, murmură el, ieşind.

Simon îşi dădu deoparte revista de benzi desenate.

– Hai înăuntru. Nu muşc.

Se lăsă pe spate în mijlocul patului. Arcurile scânciră, apoi el bătu cu palma într-un loc, la margine.

– Aş spune că asta e prima oară când am o fată în patul meu... dacă nu m-aş teme că ar suna complet idiot.

M-am întins ca să pun cărţile pe noptieră, ascunzându-mi roşeaţa din obraji. Când mi-am deschis cartea, ca să pară că lucram din ea, am dat jos caietul lui Derek. Am aruncat o privire pe copertă şi apoi încă una, mai atentă.

Algebră şi trigonometrie pentru colegiu.

Am răsfoit paginile.

– Dacă tu poţi pricepe ceva din alea, eşti cu mult înaintea mea, zise Simon.

– Am crezut că Derek e în clasa a zecea.

– Da, dar nu la algebră. Sau geometrie. Sau chimie, sau fizică, sau biologie, deşi e numai într-a douăsprezecea la ştiinţe.

Numai într-a douăsprezecea...?

Când spusese că nimeni nu va zice nimic dacă lucram la matematică împreună, nu voise să spună că *el* ar avea nevoie de ajutor. Splendid. Nu era destul că Derek credea că sunt o blondă ţicnită, care sare la cel

mai mic zgomot, se pare că-şi imagina că nu eram nici prea deşteaptă.

Am pus caietul înapoi pe masa lui Derek.

– Tori... nu ţi-a făcut necazuri sau mai ştiu eu ce, nu-i aşa? întrebă el. În legătură cu ziua de ieri.

Am clătinat din cap.

El răsuflă uşurat şi îşi încrucişă mâinile sub cap.

– Bine. Nu ştiu care e problema ei. I-am arătat clar că nu mă interesează. La început, am încercat să mă port cu mănuşi în privinţa asta, refuzând-o subtil. Când n-a vrut să priceapă nici o aluzie, i-am spus că nu mă interesa. Acum, sunt de-a dreptul grosolan cu ea şi ea tot nu renunţă.

M-am întors ca să-l văd mai bine.

– Bănuiesc că e nasol – să fie o persoană care te place într-adevăr şi tu să nu fii atras de acea persoană.

Râse.

– Singura persoană pe care Tori o place într-adevăr e Tori. Eu sunt doar un suplinitor, până va putea să se întoarcă la căpitanul ei de fotbal. Fetele ca Tori au nevoie de un tip – orice tip –, iar aici, eu sunt singura ei opţiune. Peter era mult prea mic, iar Derek... Derek nu e genul ei. Crede-mă, dacă mai vine vreun băiat aici, o să uite de existenţa mea.

– Mie nu mi se pare aşa. Cred că s-ar putea ca într-adevăr...

– Mă laşi?! Ţi se pare că arăt ca o ispită pentru o divă? Se răsuci într-o rână, sprijinindu-şi capul cu mâna. Da, sigur, când Derek şi cu mine începem anul la o şcoală nouă, primesc ceva atenţie de la fetele de gaşcă. De genul – îşi piţigăi vocea într-un falsetto – „Hei, Simon, mă întrebam aşa, ştii, dacă n-ai putea, ştii, să mă ajuţi cu temele, după şcoală? Că e, de pildă, mate şi, ştii, tu eşti chinez, nu-i aşa? Pariez că eşti atââât de bun la asta"... Îşi rostogoli ochii în cap. Unu, tatăl meu

e coreean și mama a fost suedeză. Doi, sunt absolut bâtă la mate. Și nu-mi plac ceasurile cu cuc, nici schiul și nici specialitățile de ciocolată.

Am izbucnit în râs.

– Cred că astea-s elvețiene.

– Hm. Și-atunci ce e suedez?

– Ăăă, nu știu. Perișoarele?

– Păi, astea s-ar putea să-mi placă. Dar probabil nu cele suedeze.

– Și-atunci ce-ți place?

– La școală? Istoria. Nu râde. Și nu stau rău nici la engleză. Scriu niște haikuuri grozave, care, apropo, sunt japoneze.

– Știam asta.

Privirea mi s-a îndreptat spre desenele de pe pereți.

– Trebuie să fii as la desen, totuși. Astea sunt formidabile.

Ochii i se luminară, căpătând sclipiri de ambră în irisurile căprui-închis.

– Nu știu dacă sunt *formidabile*, dar mersi. De fapt, nu sunt as la desen. Anul trecut, abia am trecut clasa. Am scos-o din răbdări pe profă, pentru că tot desenam comicsuri de-ale mele. Îmi făceam temele, dar numai deprindeam tehnicile și le foloseam apoi la compozițiile mele. Ea a considerat că fac pe deșteptu'.

– Nu-i corect.

– Păi, după ce am continuat să-mi exersez mâna cu subiectele mele chiar și după primele două avertismente, probabil că *am făcut* pe deșteptu'. Sau eram doar catâr. Oricum, pe ansamblu, nu sunt așa un geniu la școală – un elev de o temeinică notă 5. Derek e geniul. Eu excelez la sport. Sunt bun la cross-enduro, la garduri, la baschet, la fotbal...

– O, și eu am jucat fotbal. M-am oprit, apoi am continuat: Adică, mai demult. Mult mai demult. Cam pe

vremea când toți alergam după minge ca un roi de bondari.

– Mi-aduc aminte de zilele alea. Trebuie să-ți dau câteva lecții de reîmprospătare a memoriei, ca să putem încropi o echipă. Clubul de fotbal al Sanatoriului Lyle.

– Un club foarte mic.

– Nu, unul foarte *exclusivist*.

M-am lăsat și eu pe spate, sprijinită în coate, pe pat. Ultima oară când vorbisem între patru ochi, așa, cu un tip a fost... ei bine, cam pe vremea când am încetat să mă gândesc la ei ca la „alți copii" și am început să mă gândesc la ei ca la „băieți".

– Apropo de cluburi exclusiviste, am zis eu, sper că m-ai chemat aici gândindu-te să-mi răspunzi la câteva întrebări.

– Tovărășia mea nu-i destul? Își ridică sprâncenele într-o prefăcută indignare, dată de gol de strălucirea din ochi. OK, ai avut destulă răbdare. Ce vrei să știi?

– Totul.

Am rânjit unul la altul.

– OK, tu ești o necromantă și eu sunt un magician. Tu vorbești cu morții și eu fac magie.

– De-aceea te afli aici? Ai făcut ceva?

– Nuu. Se opri puțin și o umbră îi trecu peste față. Adică, într-un fel, dar nu magie. S-a întâmplat ceva. Cu Der...

Se opri brusc. Din fișa lui Derek, eu aflasem de ce era *el* aici, deși n-aveam de gând să recunosc.

– Oricum, s-a întâmplat ceva și atunci tatăl meu a dispărut și e o poveste foarte lungă, dar versiunea prescurtată este că suntem închiși aici până își dă seama cineva ce să facă mai departe cu noi.

Și până când Derek „se vindeca", am gândit eu. De aceea Simon n-avea nici fișă, nici nu urma vreo terapie. Nu se afla aici pentru nici o problemă. Când tatăl

lor îi părăsise, autoritățile trebuie să-l fi adus pe Derek aici și să fi decis să-l lase pe Simon cu el.

– Deci ce altceva mai e aici? Ce alte tipuri de...

M-am chinuit să găsesc un cuvânt potrivit.

– Supranaturali. Diversele tipuri se numesc specii. Nu sunt foarte multe. Capetele de afiș ar fi necromanții, magicienii, vrăjitoarele – astea sunt fetele care fac magie. Seamănă, dar sunt dintr-o specie diferită, și nu la fel de puternice ca magicienii, sau cel puțin așa spune toată lumea. Ce mai e? Semidemonii, dar nu mă întreba de ei, fiindcă nu știu aproape nimic. Derek știe mai multe. O, și șamanii. Sunt buni vindecători și se pot proiecta astral.

– Astral...?

– Își părăsesc corpurile. Se mișcă prin lume ca stafiile. E mișto ca să trișezi la examene sau ca să te furișezi în vestiarul fetelor... pentru tipii care fac chestii de genul ăsta...

– Î-hm. Ai spus că Derek știe mai multe despre semidemoni. Asta e el?

Aruncă o privire spre hol, întorcând capul de parcă voia să fie sigur că mai auzea încă apa curgând.

– Tu ai scos asta de la mine, bine?

– Hm?

Se întoarse pe o parte, apropiindu-se destul cât să-mi atingă piciorul. Își coborî vocea.

– Despre Derek. Ce e el. Dacă te întreabă, zici că tu m-ai descusut.

M-am ridicat, lăsând să mi se vadă plictiseala.

– Deci Derek nu vrea ca eu să știu ce e el? Același tip care îmi aruncă *necromant* în față și îmi cere să-mi accept condiția? Dacă el nu vrea...

– Ba vrea. O s-o facă. Numai că... e complicat. Dacă nu-l întrebi, n-o să-ți spună. Dar dacă întrebi...

Își ridică ochii spre mine, rugându-mă să-i fac viața ușoară.

Am oftat.

– Bine, o să întreb. Ce e Derek? Unul dintre semidemonii ăia?

– Nu. Adevărul e că nu există un nume pentru ce e el. Cred că poți să-i spui genă supraumană, dar sună foarte banal.

– Î-hm.

– Tocmai de aceea ei n-o numesc așa. Tipii ca Derek au... supradotare fizică, am putea spune. Forță deosebită, cum ai văzut. Și simțuri mult mai ascuțite. Chestii de-astea.

M-am uitat spre cartea de mate.

– Mai deștepți?

– Nee, numai Derek e așa. Sau așa spune tata.

– Tatăl tău e și el... magician, prin urmare, bănuiesc. Deci mai cunoaște și alții... ca noi?

– Mda. Supranaturalii au un soi de comunitate. Poate *rețea* e mai potrivit. Îi cunoști și pe alții cu care să poți vorbi, afli lucruri pe care nu le poți afla din lumea obișnuită, și altele. Tata era foarte implicat în treaba asta. Dar acum, nu prea mai e. S-au întâmplat... chestii. Rămase tăcut pentru o clipă, trăgând de o ață ieșită din cuvertura de pe pat, apoi o lăsă și se răsturnă din nou pe spate. O să discutăm despre asta mai târziu. O poveste nesfârșită. Răspunsul pe scurt este, da, tata a fost la un moment dat implicat în rețeaua supranaturalilor. A lucrat pentru o companie de cercetare, cu doctori și savanți supranaturali care încercau să facă lucrurile mai ușoare pentru ceilalți supranaturali. Tata e avocat, dar aveau nevoie și de oameni din aceștia. Oricum, așa ne-am ales cu Derek.

– *V-ați ales* cu Derek?

Simon făcu o mutră lungă.

– N-am zis bine. Sună de parcă tata a adus acasă un cățel părăsit. Dar cam așa a fost. Vezi tu, indivizi ca Derek sunt destul de rari. Toți suntem rari, dar el e chiar foarte, foarte rar. Tipii ăștia, cei pentru care lucra tata, ei l-au crescut. A fost orfan sau abandonat sau ceva de genul ăsta când era foarte mic, iar ei au vrut să fie siguri că nu va sfârși în vreun orfelinat public, că ar fi ieșit prost când ar fi împlinit, să zicem, doisprezece ani și ar fi început să arunce oamenii prin cameră. Numai că la compania tatei nu aveau mijloacele necesare creșterii unui copil. Derek nu povestește prea multe despre cum a dus-o acolo, dar cred că a fost ca la spital. Tatei nu i-a plăcut asta, așa că l-au lăsat să-l ia pe Derek acasă. A fost... ciudat. De parcă nu mai fusese niciodată pe afară până atunci. Chestii ca școala sau mallul sau chiar o autostradă îl îngrozeau. Nu era obișnuit cu lumea și tot zgomotul ăla...

Încremeni, cu capul întors spre hol. Țevile au scos un *clanc* și apa s-a închis.

– Mai târziu, spuse el din buze.

– Abia a ieșit. Nu poate auzi...

– Ba da, poate.

Mi-am amintit ce spusese Simon despre „simțurile ascuțite" ale lui Derek. Acum înțelegeam de ce Derek părea întotdeauna în stare să audă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le poată auzi. Mi-am notat în minte să am mai multă grijă.

Mi-am dres glasul, reglându-l la tonalitatea normală.

– Bun, deci avem magicieni, vrăjitoare, semidemoni, necromanți, șamani și celelalte specii rare, ca Derek. Și gata, da? N-am să dau peste vreun vârcolac sau vampir, nu-i așa?

Izbucni în râs.

– Ar fi mișto.

Mişto, poate, dar eu, una, preferam să lăsăm vârcolacii şi vampirii la Hollywood. Puteam crede în magie şi în stafii, ba chiar şi în călătoria spiritului, dar transformarea într-un animal şi suptul sângelui însemna să mergi prea departe cu credinţa, şi nu eram dispusă.

Îmi stăteau pe limbă zeci de întrebări. Unde era tatăl lor? Ce se mai ştia de oamenii pentru care lucrase tatăl lui? De ce îi părăsise? Ce se întâmplase cu mama lui Simon? Dar Simon spusese că o să ajungem la asta „mai târziu". Să cer să aflu povestea lor personală acum ar fi fost indiscreţie.

– Deci suntem trei speciali? Într-un singur loc? Asta trebuie să însemne ceva.

– Derek crede că, din cauză că unele puteri supranaturale – ca a ta sau ca a lui – nu pot fi explicate, oamenii obişnuiţi le trec la boli mintale. Unii copii din sanatorii s-ar putea să fie supranaturali. Cei mai mulţi, nu. Va trebui să stai de vorbă cu el despre asta. Explică mai bine lucrurile.

– Bine, să ne întoarcem la mine, atunci. Ce vor stafiile astea?

El dădu din umeri.

– Ajutor, bănuiesc.

– Cu ce? De ce eu?

– Pentru că tu le poţi auzi, răspunse Derek, intrând în cameră şi ştergându-se pe cap cu prosopul. N-are nici un rost să vorbeşti cuiva care nu te poate auzi.

– Păi, de bună seamă.

– N-aş fi vrut s-o spun.

M-am uitat urât la el, dar el era cu spatele, împăturindu-şi frumos prosopul şi atârnându-l pe speteaza scaunului său de la birou.

Continuă:

– Câţi necromanţi crezi că umblă liberi prin lume?

– De unde să ştiu eu?

– Păi, dacă răspunsul ar fi fost „o grămadă", nu crezi c-ai fi auzit despre ei?

– Ia-o încet, frate, murmură Simon.

– Vorbim despre câteva sute în toată țara. Derek își trecu un pieptene prin păr. Ai întâlnit vreodată un albinos?

– Nu.

– Statistic vorbind, ai de trei ori mai multe șanse să dai peste un albinos decât peste un necromant. Așadar, închipuie-ți că ești o stafie. Dacă vezi un necro, e ca și când ai fi naufragiat pe o insulă pustie și zărești deodată un avion deasupra. O să încerci să-i atragi atenția? Bineînțeles. Cât despre ce vor ele... Întoarse scaunul invers și-l încălecă. Cine știe? Dacă ai fi o stafie și ai da peste o persoană vie care te poate auzi, sunt sigur că ai vrea *ceva* de la ea. Ca să știi ce vor, va trebui să le întrebi.

– Ușor de spus, am murmurat.

Le-am povestit despre stafia din pivniță.

– Ar mai putea fi ceva acolo. Ceva ce n-ai găsit. Ceva important pentru el. Își scărpină alene obrazul, tresări de durere și-și trase mâna. Poate vreun document sau vreun obiect pe care i-ar plăcea să-l dai familiei lui.

– Sau indicii despre uciderea lui, zise Simon. Sau despre o comoară îngropată.

Derek îl pironi cu o privire serioasă, apoi clătină din cap.

– Te duci prea departe cu gândul... e probabil ceva stupid, ca o scrisoare pe care a uitat s-o dea soției lui. Fără semnificație.

Mie nu mi se părea stupid. Nici fără semnificație. Ba, chiar romantic. Stafia care așteaptă ani de-a rândul, dorindu-și să facă să-i parvină o scrisoare netrimisă soției sale, acum o femeie în vârstă, într-un azil de

bătrâni... Nu era genul meu de filme, dar nu l-aş fi numit stupid.

– Orice ar fi, am zis eu, chestiunea e discutabilă, pentru că atâta vreme cât sunt sub efectul pastilelor ăstora, nu pot stabili legătura ca să întreb.

Derek îşi şterse o picătură de sânge de pe obraz, unde îşi zgâriase un coş. Se strâmbă enervat, lăsând să-i scape asta în voce, când se răsti:

– Atunci trebuie să nu mai iei pastile.

– Mi-ar plăcea mie. Dacă aş putea. Însă după ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, de acum îmi iau probe de urină.

– Uh. Asta-i supărător, zise Simon, care se gândi puţin, apoi pocni din degete. Hei, am o idee. E cam scârboasă, dar dacă iei pastilele, le pisezi şi le amesteci pe urmă, ştii tu, în urină?

Derek se uită lung la el.

– Ce? făcu Simon.

– Tu chiar ai trecut examenul la chimie anul trecut, nu?

Simon îi arătă degetul.

– Bine, geniule, care-i ideea ta? spuse.

– O să mă gândesc. Trebuie să scăpăm de medicamentele alea. Deşi puţin îmi pasă mie ce vrea stafia aia, s-ar putea să fie folositoare. Atâta vreme cât avem un voluntar, Chloe ar trebui să profite de avantaj, ca să înveţe. Nu sunt semne c-o să plece de aici prea curând... cel puţin, dacă n-o expediază ei.

Simon îi aruncă o privire încruntată.

– Nu-i amuzant, frate.

Derek îşi greblă părul ud cu degetele.

– Nu încerc să fiu amuzant. Să vezi stafii nu-i uşor de ascuns. Nu-i ca făcutul vrăjilor. După întrevederea de azi cu dr. Davidoff şi Gill, am prins puţin din

discuţia lor de după aceea... Derek se uită la mine şi continuă: Treceam prin apropiere şi...

– Ştie despre auzul tău, frate.

Derek se strâmbă la Simon, care doar dădu din umeri şi zise.

– A dedus singură. Nu-i proastă. Aşadar, ai auzit...?

– Băieţi? Chloe? strigă doamna Talbot de pe scară. E vremea gustării de seară. Coborâţi.

Simon îi răspunse că venim.

– O secundă, am zis eu. I-ai auzit pe doctori vorbind. Despre?

– Despre tine. Şi dacă Sanatoriul Lyle este locul potrivit pentru tine.

douăzeci şi cinci

ÎNCERCA DEREK SĂ MĂ SPERIE? Cu câteva zile în urmă aş fi zis că da, fără şovăire. Dar acum ştiam că era absolut sincer. O auzise, prin urmare o transmitea, fără nici o tentativă de a atenua lovitura, pentru că nu-i trecea prin minte să facă aşa ceva.

Dar asta m-a făcut şi mai hotărâtă să primesc răspuns la cel puţin o întrebare, în momentul în care sora şi-a vârât capul pe uşă ca să anunţe stingerea.

– Doamnă Talbot?

– Da, draga mea? zise ea, iţindu-şi din nou capul.

– Acum putem s-o sunăm pe Liz? Mi-ar plăcea mult să stau de vorbă cu ea. Să-i explic despre ultima noapte când a fost aici.

– Nu e nimic de explicat, dragă. Liz e cea care se simte foarte prost din pricina celor întâmplate, fiindcă te-a speriat atât de tare. Sunt sigură că o poţi suna în weekend.

– În *weekendul* ăsta?

Se strecură în cameră, închizând ușa după ea.

– Ceilalți doctori mi-au spus că Liz are ceva probleme de adaptare.

Rae se ridică în pat:

– Ce-a pățit?

– Se numește stres posttraumatic. Ultima ei noapte aici a fost foarte grea pentru ea. Doctorii din noul ei spital nu vor să i se reamintească despre asta.

– Și dacă nu pomenesc nimic?

– Chiar și vorbind cu ea ar însemna o amintire, draga mea. Cam pe duminică, au zis ei că se va simți mai bine. Săptămâna viitoare, cel târziu.

Ghearele groazei începură să mă sufoce.

Nu acum, dragă.

Poate weekendul viitor.

Poate săptămâna viitoare.

Poate niciodată.

M-am uitat la Rae, dar mi-am imaginat-o în schimb pe Liz, stând cu picioarele atârnând la marginea patului, dând din degete în șosete, făcând să danseze girafele violet și oranj.

Moarta Liz.

Stafia Liz.

Era ridicol, bineînțeles. Chiar dacă puteam să-mi închipui un motiv pentru care Sanatoriul Lyle voia să ucidă copii, cum rămânea cu familiile lor? Nu erau copii ai străzii și fugiți de acasă. Părinții lor ar fi observat dacă ar fi dispărut. Ar fi observat și s-ar fi îngrijorat.

Ești sigură? Dar părinții lui Rae? Atât de grijulii, sunând mereu și venind tot timpul s-o viziteze? Dar tatăl lui Simon și Derek? Omul invizibil?

M-am întors pe o parte și mi-am adus perna în jurul urechilor, de parcă așa aș fi putut înăbuși glasul lăuntric.

Apoi mi-am amintit ce spusese Simon mai devreme. Proiecție astrală. Exista o specie de supranaturali care-și puteau părăsi corpurile și se teleportau. Oare necromanții puteau vedea și spiritele astea teleportate? Pariez că puteau – fiindcă spiritul era aceeași parte care părăsea trupul, fie prin moarte, fie în timpul proiecției astrale.

Deci asta era Liz. Ăăă... cum spusese că se numește? Șaman. Ea se proiecta astral aici, iar eu o vedeam. Asta explica de ce pe ea o puteam vedea și auzi, dar nu și pe stafii. Ar fi putut explica, de asemenea, și bântuirea. Liz făcea chestia cu proiectarea fără să-și dea seama și spiritul ei arunca lucrurile prin jur.

Ăsta trebuia să fie răspunsul. *Trebuia* să fie.

– Ține, șopti Derek, punându-mi în mână un borcan de conserve gol.

Mă trăsese la o parte, după ore, iar acum stăteam față-n față, la picioarele scării băieților.

– Du ăsta în camera ta și ascunde-l.

– E un... borcan.

Mormăi, exasperat că eram atât de grea de cap încât nu sesizam importanța crucială de a ascunde un borcan de conserve gol în camera mea.

– E pentru urina ta.

– Pentru ce?

Își dădu ochii peste cap, scoțând un soi de mârâit printre dinți, în timp ce se apleca să-mi spună la ureche:

– Urină. Pipi. Cum vrei tu s-o numești. Pentru probe.

Am ridicat borcanul la nivelul ochilor.

– Cred că or să-mi dea ceva mai mic.

De data asta mârâi clar. Aruncă iute o privire în jur. Apoi întinse mâna să mă ia de braț, dar se opri brusc și-mi făcu semn către scări. Le urcă, două trepte odată,

şi ajunse pe palier cât ai clipi, apoi se uită furios înapoi la mine, de parcă trăgeam de timp.

— Ţi-ai luat medicamentele azi, nu-i aşa? şopti el.

Am încuviinţat din cap.

— Atunci foloseşte borcanul ca s-o păstrezi.

— S-o păstrez...?

— Urina ta. Dacă le mai dai din cea de azi şi mâine, o să pară că îţi mai iei încă medicamentele.

— Vrei să... le dau câte o porţie? În recipiente pentru eşantioane?

— Ai o idee mai bună?

— Mm, nu, dar...

Am ridicat borcanul şi m-am holbat înăuntru.

— O, pentru Dumnezeu. Păstrează-ţi urina. Sau nu-ţi păstra urina. Ce mă interesează pe mine?

Simon scoase capul pe după colţ, cu sprâncenele ridicate.

— Mă pregăteam să întreb ce faceţi aici, dar auzind asta, cred că o să trec peste.

Derek mă uşui pe scări în jos. Am vârât borcanul în rucsăcelul meu. Chiar nu voiam să-l folosesc, dar dacă protestam la gândul stocării urinei, asta n-ar fi dovedit decât că eram fata ţăcănită la care se aştepta el.

douăzeci şi şase

AM FOLOSIT BORCANUL, oricât de scârboasă era şmecheria. Deja îmi dădusem „eşantionul" pentru ziua aceea, aşadar data următoare când m-a trecut, am făcut în baia de la etaj, în borcan, ascunzându-l între produsele de curăţenie de sub chiuvetă. Curăţatul băilor era una dintre sarcinile noastre gospodăreşti, de aceea

speram că asta însemna că surorile nu veneau niciodată să-şi bage nasul aici, dedesubt.

N-am lucrat prea mult la orele de şcoală în ziua aceea. Am încercat, dar doamna Wang nu era cooperantă. Era vineri şi ea întrezărea weekendul, aşadar s-a mulţumit doar să ne dea temele, după care s-a apucat să joace solitaire pe laptopul ei.

Rae a stat mai toată dimineaţa la terapie, întâi cu dr. Gill, apoi într-o şedinţă specială cu dr. Davidoff, în acelaşi timp ce Tori intra la şedinţa ei cu dr. Gill. Asta a însemnat că, în momentul în care doamna Wang ne-a dat liber mai devreme pentru masa de prânz, am fost lăsată să-mi petrec timpul cu Simon şi Derek, ceea ce era perfect, din punctul meu de vedere. Mai erau încă atât de multe lucruri pe care doream să le aflu. Să întreb nu era deloc uşor, mai ales când era vorba despre probleme ce nu puteau fi discutate în camera media.

Să ieşim afară ar fi fost alegerea cea mai indicată, dar domnişoara Van Dop lucra în grădină. Atunci, Simon se oferi să mă ajute să termin rufele. Derek a spus că se va furişa şi el la spălătorie mai târziu.

– Deci pe aici pândeşte stafia noastră rezidentă, zise Simon, dând roată spălătoriei.

– Cred că da, dar...

Ridică o mână, apoi se lăsă pe podea şi începu să sorteze rufele din ultimul coş.

– Nu-i nevoie să-mi spui că s-ar putea să nu fie vreo stafie pe aici, iar eu n-am să te oblig să intri în contact cu ea. Când o veni şi Derek, s-ar putea să-ţi ceară el. Dar nu-l lăsa să te împingă de la spate.

– Eu n-o împing la nimic, se auzi vocea lui Derek mai înainte să se ivească şi el, de după colţ. Dacă eu le spun unora să facă un lucru şi ei îl fac, continuă Derek, apărând, asta nu mai e treaba mea. Tot ce are de făcut ea este să spună nu. Doar e în stare să vorbească, nu?

Da, minunat. Tipul ăsta reuşea să mă facă să mă simt idioată chiar şi atunci când îmi spunea că nu trebuie să-l las să mă facă să mă simt idioată.

– Deci dacă se hotărăsc să te transfere, ce-ai de gând să faci?

Simon strânse ghem o bluză.

– Pentru Dumnezeu, Derek, n-or s-o...

– Se gândesc la asta. Şi ea are nevoie de un plan.

– Zău? Simon aruncă bluza în grămada rufelor colorate. Dar tu, frate? Dacă se decide că tu vei fi următorul transferat, ai un plan?

Schimbară o privire. Nu-i puteam vedea faţa lui Simon, dar expresia lui Derek era mustrătoare.

M-am ridicat şi am adunat o încărcătură pentru maşina de spălat.

– Dacă o fac, nu prea cred că am multe opţiuni. Nu prea pot refuza direct.

– Atunci te predai? Te duci unde te trimit, ca o fetiţă cuminte?

– Uşurel, frate.

Derek nu-i dădu atenţie, adună lenjeria pe care n-o putusem lua şi o aruncă în maşina de spălat, apropiindu-se astfel de mine.

– Nu vor să te lase să vorbeşti cu Liz, nu-i aşa?

– Cum... ce?

– I-a întrebat Tori, azi-dimineaţă. Am auzit eu. Talbot i-a spus nu şi a zis că ţi-a spus şi ţie acelaşi lucru când ai întrebat-o aseară.

Luă cutia de detergent din mâinile mele, ridică recipientul de măsurat de pe raft şi îl legănă prin faţa ochilor mei.

– Ăsta e de ajutor.

– Mi-au spus că o pot suna pe Liz în weekend.

– Totuşi, pare un pic ciudat. Abia ai cunoscut-o pe fată şi eşti prima care vrea s-o sune?

– Asta se numește a fi grijuliu față de ceilalți. Poate că n-ai auzit de-așa ceva?

Îmi dădu peste mâna de pe butoanele mașinii.

– Colorate, rece. Altfel te trezești că a ieșit vopseaua din ele. Îmi aruncă o privire. Vezi? Sunt grijuliu.

– Desigur, când sunt mai mult lucrurile *tale* înăuntru.

În spatele nostru, Simon pufni în râs.

– Cât despre Liz, am continuat, voiam doar să fiu sigură că e bine.

– De ce n-ar fi?

Avea să râdă de prostia mea, că mă gândisem că Liz era moartă, ucisă. Foarte ciudat, dar era exact ceea ce voiam să aud. Asigurarea că mintea mea era prea plină cu intrigi de filme.

Am povestit până la partea când mă trezisem, o văzusem pe Liz pe patul ei și stătuserăm de vorbă.

– Deci..., mă opri Derek. Liz s-a întors din marele dincolo ca să-ți arate șosetele ei foarte mișto?

Le-am povestit și despre „visul" ei și despre apariția din pod.

Până am terminat, Simon a stat nemișcat, uitându-se lung, cu o bluză atârnându-i în mâini.

– Asta pare clar o chestie de stafie.

– Doar pentru că e o stafie nu înseamnă c-a fost ucisă, zise Derek. S-ar putea să fi avut un accident complet fără legătură cu transferul, pe drumul spre spital. Iar ei n-au vrut să ne spună imediat, dacă așa s-a întâmplat.

– Sau poate că nu e moartă deloc, am zis eu. N-ar putea să facă o proiecție astrală? Șamanii asta fac, nu? Asta ar putea explica și cum mișca obiectele în jur. Nu era un spirit care o bântuia – ci spiritul *ei* sau cum naiba se petrece fenomenul. Tu ai zis că puterile se manifestă pe la pubertate, da? Și dacă nu știm ce suntem

când se manifestă, ăsta e exact locul unde sfârşim. Un sanatoriu pentru adolescenţi cu probleme ciudate.

Ridică din umeri. Dar nu m-a contrazis.

– A fi şaman ar putea explica ce făcea? Chestia cu aruncatul lucrurilor prin jur? Se poate să fi ieşit din trupul ei fără s-o ştie? am întrebat.

– Păi... nu ştiu.

Recunoaşterea veni greu, în pofida voinţei lui.

– O să mă mai gândesc.

Nu ajunseserăm bine la desert, când doamna Talbot reapăru.

– Ştiu că voi, copii, aveţi timp liber după masa de prânz şi nu-mi place deloc să vă anunţ schimbarea asta, dar o să vă rog să vi-l petreceţi în partea asta a casei, ca să le oferiţi Victoriei şi mamei sale un pic de intimitate. Vă rog să nu vă apropiaţi de sala de studiu decât la ora de începere a lecţiilor şi nu vă jucaţi în camera media. Puteţi să ieşiţi pe-afară sau să staţi în camera de zi.

Acuma, dacă săptămâna trecută mi-ar fi spus cineva să-i ofer puţină intimitate, aş fi făcut orice ca să stau deoparte. Era doar un gest de politeţe. Totuşi, după câteva zile la Sanatoriul Lyle, când cineva spunea „Nu te duce acolo", nu spuneam „bine", ci „de ce?"... şi m-am hotărât să aflu. În sanatoriul ăsta, cunoaşterea era putere, iar eu învăţam repede.

Întrebarea era cum să mă apropii de biroul lui dr. Gill îndeajuns ca să aud ce-şi spuneau Tori şi mama ei şi să aflu de ce trebuia să le oferim puţină intimitate pentru o discuţie prietenească mamă-fiică. Aş fi putut să-l rog pe băiatul cu auzul superascuţit, dar nu voiam să-i datorez lui Derek nici un favor.

Doamna Talbot a spus că fetele aveau voie în camerele lor, dar nu şi băieţii, pentru că ei, ca să se ducă în camerele lor, ar fi însemnat să treacă pe lângă biroul

lui dr. Gill. Asta mi-a dat o idee. Am urcat la etaj, m-am furişat în camera doamnei Talbot, am trecut pe uşa de legătură în camera alăturată, a domnişoarei Van Dop, şi apoi am străbătut holul băieţilor, până la scări.

Acţiunea mea îndrăzneaţă a fost răsplătită în clipa în care m-am ghemuit pe scări.

– Nu pot să cred că mi-ai făcut una ca asta, Tori. Ai idee în ce situaţie stingheritoare m-ai pus? Ai ascultat ce-au spus surorile despre Chloe Saunders când am fost aici, duminică, şi n-ai mai răbdat, te-ai dus imediat să le spui şi celorlalţi copii.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama despre ce vorbea mama lui Tori. Atât de multe se petrecuseră săptămâna asta! Deodată, mi-am amintit – Tori le spusese celorlalţi că eu vedeam stafii. Rae îmi şoptise că mama lui Tori avea unele legături cu Sanatoriul Lyle; aşadar, când venise să-i aducă bluza aceea nouă lui Tori, duminică, surorile probabil îi pomeniseră de fata cea nouă şi de „halucinaţiile" ei. Tori trăsese cu urechea.

– De parcă asta n-ar fi fost destul, ele îmi spun că te-ai mai şi îmbufnat din pricina transferului fetei ăleia.

– Liz, îi şopti Tori. O cheamă Liz.

– Ştiu cum o cheamă. Ce nu ştiu e de ce te-a întors pe dos în halul ăsta.

– În care hal?

– Să stai îmbufnată în camera ta. Să te cerţi cu Rachelle. Să te bucuri cu răutate de recidiva de ieri a fetei noi. Medicamentele tale nu-şi fac efectul, Victoria? Ţi-am mai spus, dacă noua reţetă nu te ajută, trebuie să mă anunţi...

– Dar mă *ajută*, mamă.

Vocea lui Tori era neclară, înfundată, ca şi când ar fi plâns.

– Le mai iei?

– Întotdeauna le iau. Ştii asta.

– Tot ce ştiu este că, dacă le-ai fi luat, ar fi trebuit să te faci mai bine, iar săptămâna asta îmi dovedeşte că nu.

– Dar n-are nici o legătură cu problema mea. E din cauza... din cauza fetei noi. Mă scoate din minţi. Micuţa mironosiţă[1]. Întotdeauna încercând să-mi ia faţa. Întotdeauna încercând să demonstreze că ea e mai bună. Schimbă tonul într-un amar falsetto: O, Chloe e aşa o fată bună. O, Chloe o să iasă de aici imediat. O, Chloe se străduieşte atât de mult. Reveni la vocea ei dintotdeauna: Eu mă străduiesc mult. Cu mult mai mult decât ea. Dar dr. Davidoff a şi venit s-o viziteze.

– Marcel vrea doar să vă motiveze pe voi, copiii.

– Eu *sunt* motivată. Crezi că-mi place să stau închisă aici, cu rataţii şi ciudaţii ăştia? Dar eu nu vreau doar să ies de aici – eu vreau să mă fac bine. Lui Chloe nu-i pasă de chestia asta. A minţit, spunând tuturor că nu crede că vede stafii. Chloe Saunders este o micuţă şi parşivă şarlă – înghiţi la ţanc ultima silabă, spunând în schimb – şarlatancă!

Niciodată nu-mi spusese cineva în felul ăsta, probabil nici pe la spate.

Dar eu *chiar* minţisem. Susţinusem un lucru, în timp ce credeam pe dos. Asta însemna parşivenie, nu?

– Înţeleg că nu-ţi place de fata asta...

---

[1] În original, Little Miss Goody Two-Shoes - eroina dintr-o poveste pentru copii (scrisă probabil de Oliver Goldsmith), în care e vorba despre o fetiţă atât de săracă, încât nu are decât un pantof, iar când primeşte o pereche, e atât de fericită că spune la toată lumea, ceea ce îi atrage şi porecla (*two-shoes*, doi pantofi), dar care, fiind foarte bună la suflet, foarte cuviincioasă, foarte optimistă, foarte drăguţă cu toţi, ajunge bogată, devenind o valoroasă autoare de poveşti pentru copii. Numele a căpătat şi o conotaţie negativă, desemnând pe cineva prea drăguţ ca să fie absolut sincer.

— O *urăsc*. Se vâră peste tot, a făcut ca prietena mea cea mai bună să fie dată afară, mi-o ia înainte în fața surorilor și a doctorilor, îmi fură prietenul... Se opri scurt și îngăimă: Oricum, a meritat-o.

— Ce-i povestea asta cu un prieten?

Cuvintele mamei sale au izbucnit tăioase, iritate.

— Nimic.

— Ești încurcată cu vreunul dintre băieții de aici, Tori?

— Nu, mamă. Nu sunt *încurcată* cu nimeni.

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta. Și suflă-ți nasul. Abia înțeleg ce spui prin smiorcăielile astea.

O pauză.

— Te mai întreb încă o dată. Ce-i povestea asta cu prietenul?

— Eu doar... Tori trase aer în piept destul de tare cât să aud și eu. Îmi place unul dintre băieții de aici, iar Chloe știe asta, așa că-l vânează doar ca să mi-l sufle mie.

Îl vânam?

— Care e băiatul ăsta?

Vocea mamei sale era atât de coborâtă, încât a trebuit să ciulesc urechea bine ca s-o aud.

— O, mamă, nu contează. Numai că...

— Nu mă lua pe mine cu „o, mamă". Cred că am dreptul să fiu îngrijorată...

Vocea ei coborî și mai mult.

— Nu-mi spune că e Simon, Tori. Să nu îndrăznești să-mi spui că e Simon. Te-am avertizat să stai departe de băiatul ăla...

— De ce? E în regulă. Nici măcar nu ia medicamente. Îmi place de el și... Au! Mamă! Ce faci?

— Îți atrag atenția. Ți-am spus să stai departe de el și am pretenția să fiu ascultată. Ai deja un prieten. Mai mult de unul, dacă țin eu minte bine. Băieți foarte drăguți, care așteaptă momentul când vei ieși de aici.

— Da, de parcă asta o să se întâmple prea curând.

— O să se întâmple când te hotărăşti tu să faci în aşa fel încât să se întâmple. Ai idee cât de stingheritor este pentru un membru al consiliului director să aibă propria fiică trimisă într-un loc ca ăsta? Ei, bine, dă-mi voie să-ţi spun, domnişoară Victoria, că asta e nimic în comparaţie cu umilinţa de-a o avea încă în locul ăsta după aproape două luni.

— Mi-ai mai spus asta. Şi mi-ai tot spus-o. Şi mi-ai tot spus-o.

— Nu destul de des, altminteri ai fi făcut ceva în sensul ăsta. Ca de pildă să încerci să te faci mai bine.

— Încerc.

Vocea lui Tori se ridică într-un strigăt de frustrare.

— E vina tatălui tău — te-a stricat răsfăţându-te atâta. Tu n-ai luptat niciodată pentru nimic în viaţa ta. N-ai ştiut niciodată cum e să n-ai de nici unele.

— Mamă, încerc...

— Habar n-ai ce înseamnă a încerca.

Veninul din glasul mamei sale mi-a dat fiori.

— Eşti răsfăţată şi leneşă şi egoistă şi nu-ţi pasă cât de mult mă răneşti, făcându-mă să par o mamă mizerabilă, stricându-mi reputaţia profesională...

Singurul răspuns al lui Tori a fost un val de plâns sfâşietor. Mi-am strâns genunchii la piept, frecându-mi braţele.

— Nu-ţi face tu griji pentru Chloe Saunders!

Vocea mamei sale coborî până la un şuierat.

— N-o să iasă de aici nici pe departe atât de repede precum crede. Tu fă-ţi griji pentru Victoria Enright şi pentru mine. Fă-mă să fiu mândră de tine, Tori. Asta-i tot ce-ţi cer.

— Dar încerc... Se opri. Am s-o fac.

— Uită de Chloe Saunders şi uită de Simon Bae. Nu merită ei atenţia ta.

– Dar Simon...

– Ai auzit ce-am spus? Nu vreau să te apropii de băiatul ăla. E o pacoste – și el, și fratele lui. Dacă aud despre voi doi și doar că ați fost văzuți împreună, singuri, a zburat. Îl transfer.

Experiență de viață. Pot vorbi despre ea, hotărâtă să-mi lărgesc orizontul, dar sunt încă limitată la experiențele din viața mea.

Cum poate înțelege cineva o experiență desfășurată complet în afara celei proprii? O poate vedea, o poate simți, își poate închipui cum ar fi fost s-o trăiască el însuși, dar asta nu se deosebește cu nimic de-a o vedea pe un ecran de cinematograf și de-a spune: „Slavă Domnului că nu mi se întâmplă mie."

După ce am ascultat-o pe mama lui Tori, am jurat că n-am s-o mai vorbesc de rău niciodată pe mătușa Lauren. Eram norocoasă să am un „părinte" a cărui singură mare greșeală era că ținea prea mult la mine. Chiar și când era dezamăgită de mine, tot ea îmi lua apărarea. Să mă acuze pe *mine* că o pun pe *ea* într-o situație stingheritoare nu i-ar fi trecut niciodată prin cap mătușii mele.

Să mă facă leneșă pentru că nu mă străduiesc destul de tare? Să mă amenințe că-l va face să dispară pe băiatul care-mi place?

M-am cutremurat.

Tori *chiar* încerca să se facă bine. Rae o numise regina medicamentelor. Acum pricepeam clar de ce. Eu doar îmi putusem imagina ce viață era aceea pentru Tori și nici măcar imaginația mea nu fusese destul de bogată cât să se întindă până acolo.

Cum putea un părinte să-și acuze copilul că nu-și învingea o boală mintală? Nu era același lucru cu a îndemna un elev să-și ia examenul. Era ca a-l învinovăți

pe unul cu tulburări de învățare pentru că nu lua numai 10. Oricare ar fi fost „condiția" lui Tori, era ca schizofrenia – nu din vina ei și mai presus de puterea ei de-a o controla.

Tori a sărit peste lecții în după-amiaza aceea, deloc surprinzător. Regula cu a nu sta în dormitor ziua aparent nu i se aplica și ei, poate din pricina condiției sale sau poate din pricina mamei sale. În pauza dintre două ore, m-am furișat pe scări până la ea. Era în dormitorul ei, suspinele abia fiindu-i înăbușite de ușa închisă.

Am stat pe hol, ascultându-i plânsul, dorindu-mi să fac ceva.

Într-un film, aș fi intrat la ea, aș fi alinat-o și poate chiar aș fi devenit prietena ei. Văzusem asta pe ecran de zeci de ori. Dar, repet, nu era același lucru cu experiența din viața reală, ceva ce nu putusem aprecia cu adevărat până ce nu m-am aflat acolo, dincolo de ușă.

Tori mă ura.

Gândul ăsta îmi strângea dureros stomacul. Nu mai fusesem niciodată urâtă de cineva până atunci. Eram genul de copil care, dacă i-ar fi întrebat cineva pe ceilalți ce părere aveau despre mine, ar fi răspuns: „Chloe? E OK, cred." Nu mă iubeau, nu mă urau, pur și simplu nu-și băteau prea mult capul cu mine nici într-un sens, nici în celălalt.

Dacă meritam sau nu ura lui Tori, asta era o altă mâncare de pește, dar nu-i puteam combate modul în care percepuse ea evenimentele. În ochii ei, eu dădusem buzna și îi luasem locul. Devenisem „pacientul bun", ceea ce ea avea o nevoie disperată să fie.

Dacă aș fi intrat la ea în cameră atunci, ea n-ar fi văzut o persoană pe care o plăcea. Ar fi văzut o învingătoare venită să se bucure de priveliștea nefericirii ei și m-ar fi urât și mai tare. Prin urmare, am lăsat-o așa, plângând în camera ei, singură.

• • •

Când pauza de după-amiază s-a terminat, doamna Talbot a anunțat că lecțiile pe ziua aceea se sfârșiseră. Aveam să mergem într-o rară excursie în lumea de afară. Nu ne duceam departe – doar până la o piscină acoperită publică, două străzi mai încolo, la o distanță ușor de străbătut cu piciorul.

O idee minunată. Dacă măcar aș fi avut un costum de baie.

Doamna Talbot se oferi s-o sune pe mătușa Lauren, dar nu voiam s-o deranjez pe mătușa mea pentru asta, mai ales după ce, ieri, fusese redusă la tăcere fără menajamente din pricina abaterii mele.

Nu eram, totuși, singura care nu se ducea. Derek trebuia să se prezinte la ședința de terapie cu dr. Gill. Asta mi s-a părut nedrept, dar când i-am spus-o lui Simon, el mi-a răspuns că Derek nu avea dreptul la nici o ieșire. Explicabil, cred eu, având în vedere pentru ce se afla aici. În ziua în care sosisem eu, când ei îi luaseră pe ceilalți la o masă de prânz până aveam să mă instalez eu, probabil că el fusese consemnat să stea în camera lui.

După plecarea celorlalți, am profitat de faptul că surorile nu erau de față și m-am dus în camera mea, ca să ascult niște muzică. După numai câteva minute, mi s-a părut că aud o bătaie scurtă în ușă. Mi-am scos o cască din ureche. Încă o bătaie. Eram foarte sigură că stafiile nu pot ciocăni, așa că i-am strigat să intre.

Ușa s-a deschis larg. Și-n prag stătea Tori, arătând... foarte diferită de Tori. Părul ei negru era ridicat în țepi, de parcă își trecuse mâinile prin el. Bluza îi era boțită, ieșită la spate din jeanși.

M-am ridicat.

– Credeam că te-ai dus la înot.

– Am crampe. Ai ceva împotrivă? Vorbea sacadat, cu un semiton mai jos de obişnuita sa aroganţă, dar forţat. Oricum, n-am venit să împrumut dermatograful tău. Nu că ai avea vreunul. Am venit doar să-ţi spun că-l poţi lua pe Simon. M-am hotărât... Îşi mută privirea într-o parte. Nu mă interesează. Nu e genul meu, oricum. Prea... tânăr. Strâmbă din buze. Imatur. Oricum, ia-l. E numai al tău.

Eram tentată să-i trântesc „Tii, mersi", dacă nu era evident cât de mult o durea renunţarea. Simon n-avusese dreptate. Tori chiar îl plăcea.

– Oricum – îşi drese glasul – am venit să-ţi declar armistiţiu.

– Armistiţiu?

Cu un gest nerăbdător, intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

– Râca asta stupidă dintre noi. Nu meriţi tu...

Cuvintele îi muriră, umerii îi căzură.

– Gata cu lupta. Îl vrei pe Simon? Ia-l. Crezi că vezi stafii? E problema ta. Tot ce vreau e să-i comunici lui dr. Gill că mi-am cerut iertare pentru că le-am spus tuturor că vedeai stafii în prima ta zi. Voiau să-mi dea drumul luni, dar acum nu-mi mai dau. Din vina ta.

– Eu n-am...

– N-am terminat.

O răbufnire a vechii ei atitudini le dădu cuvintelor iuţeala irascibilă.

– O să-i spui lui dr. Gill că mi-am cerut iertare şi că poate că i-ai dat tu o semnificaţie nemăsurată dezvăluirii ăsteia. Eu am crezut că era mişto că vezi stafii, iar tu ai înţeles greşit, dar că de atunci m-am purtat frumos cu tine totdeauna.

– Despre faptul că mi-l „dai" pe Simon... Eu nu...

– Ăsta-i punctul unu din înţelegere. Punctul doi? O să-ţi arăt ceva ce vrei să vezi.

— Ce anume?

— În... — făcu un semn scurt cu mâna — mizerabilul ăla de spațiu de intervenție. Coboram ca să văd când o să-mi aduci odată jeanșii spălați și v-am auzit, pe tine și pe Rae, căutând ceva.

Mi-am șters orice expresie de pe față.

— Nu știu despre ce...

— O, pune frână. Lasă-mă să ghicesc. Brady i-a spus lui Rae că era ceva acolo, înăuntru, nu-i așa?

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar am încuviințat din cap.

— E o casetă de bijuterii plină cu vechituri, spuse și buzele i se arcuiră cu dispreț. Brady mi-a arătat-o. A crezut că aș putea fi într-adevăr interesată de ea. Sunt un fel de antichități, a zis el. Scârbos. Tori se cutremură. Când n-am sărit cu „O, uau, e-așa de drăguț și de romantic. Pur și simplu ador mărgelele putrede și spațiile de intervenție jegoase", probabil că i-a spus lui Rae. Dacă vrei, îți pot arăta.

— Sigur, cred. Poate la noapte...

— Crezi că o să risc să intru într-un bucluc și mai mare? O să-ți arăt acum, când am timp să fac un duș după incursiune. Și să nu te gândești c-o s-o găsești și singură, pentru că n-ai s-o găsești.

Am șovăit.

Își strânse buzele.

— Prea bine. Nu vrei să mă ajuți? E absolut perfect.

Se îndreptă spre ușă.

Mi-am coborât picioarele peste marginea patului.

— Stai că vin.

douăzeci și șapte

AM URCAT PE SCARA DE FIER, am deschis ușița și am aruncat o privire înăuntru – în bezna totală. Mi-am scos capul și m-am uitat în jos, la Tori.

– Rae are o lanternă. Trebuie s-o luăm.

Un oftat exasperat.

– Unde e?

– Nu știu. Credeam că tu...

– De ce aș ști eu unde își țin ei lanternele? Crezi că eu umblu noaptea pe furiș? Citesc cărți porcoase pe sub pătură? Du-te... Se opri, arcuindu-și buzele într-un zâmbet batjocoritor. O, e adevărat. Ți-e frică de întuneric, nu?

– De unde-ai auzit tu...

Mă trase de cracul pantalonilor.

– Dă-te jos, micuțo. O iau eu înainte... și te apăr de toate stafiile rele.

– Nu, mă duc eu. Doar dă-mi o secundă să mi se obișnuiască ochii.

Unde era Rae cu chibriturile ei când aveai nevoie de ele? Stai. Chibrituri. Le aruncase aici, înăuntru. Am pipăit prin jur, dar pământul de pe jos, întunecat, camufla cutia.

– Alo? zise Tori. Deja ai încremenit de spaimă? Mișcă-te sau dă-te la o parte din calea mea.

Am pornit înainte.

– Ia-o la stânga, zise Tori, târându-se în urma mea. E cam pe la jumătatea distanței spre perete.

După vreo șase metri, ea a spus:

– Fă dreapta. Vezi stâlpul ăla?

Am mijit ochii cât am putut și am deslușit un stâlp de sprijin.

– E exact în spatele lui.

M-am târât spre stâlp și am început să pipăi în jurul bazei lui.

– *În spate*, nu *lângă*. Nu ești în stare de nimic? Ia, lasă-mă pe mine.

Se întinse după mine, mâna i se încleștă pe antebrațul meu, și mă smuci, dezechilibrându-mă.

– Hei! am zis. Asta...

– Doare?

Își înfipse degetele și mai adânc. Când am dat să-mi smulg mâna, m-a lovit cu genunchiul în burtă de m-am îndoit.

– Știi tu în ce belea m-ai vârât, Chloe? Vii aici, faci ca Liz să fie transferată, mi-l furi pe Simon, îmi spulberi șansele să ies. Ei bine, și tu ești la un pas să ieși. Un bilet pentru o călătorie numai dus către casa de nebuni. Ia să vedem cât de frică de întuneric îți e într-adevăr.

Ridică un paralelipiped neregulat. O cărămidă spartă? O îndreptă cu forță asupra mea. Durerea mi-a explodat în ceafă și am căzut cu capul înainte, simțind gustul pământului înainte să-mi pierd cunoștința.

De mai multe ori m-am trezit, amețită, o parte din mine țipând, din adâncuri, „Trebuie să te trezești!", înainte ca partea somnoroasă, năucă, să murmure „E de la pastile, iar", și să se rupă din nou filmul.

În cele din urmă, mi-am amintit că nu mai luam pastile și m-am trezit de-a binelea. În sunetul unei răsuflări greoaie. Am stat acolo, încă buimacă, cu inima bătându-mi cu putere, încercând să întreb „Cine-i acolo?" Dar buzele nu mi se mișcau.

M-am legănat nebunește de pe o parte pe alta, incapabilă să mă ridic, incapabilă să-mi mișc mâinile, abia putând respira. Atunci, în timp ce mă zbăteam să

trag aer în piept, mi-am dat seama de unde venea zgomotul respirației greoaie. De la mine.

M-am forțat să rămân nemișcată, să mă calmez. Ceva stătea strâns peste obrajii mei, trăgându-mă de piele când mi-i mișcam. Bandă adezivă. Aveam bandă adezivă peste gură.

Mâinile îmi erau legate la spate, iar picioarele... Am aruncat o privire în întuneric, încercând să-mi văd picioarele, dar cu ușa închisă, fără nici o geană de lumină, nu puteam vedea nimic. Când mi-am mișcat picioarele, am simțit că le ținea ceva lipite, deasupra gleznelor. Erau legate.

Javra aia nebună!

Nu credeam că voi ajunge să numesc așa pe cineva, dar cu Tori, nici un alt cuvânt nu se potrivea.

Nu doar că mă ademenise în spațiul de intervenție de sub casă și mă lovise în cap de leșinasem. Mă mai și legase și-mi pusese și căluș.

Era smintită. Absolut smintită.

Păi, ți-e clar, că doar de-aia e închisă în locul ăsta. Tulburată mintal. Citește eticheta, Chloe. Tu ești idioata care a uitat.

Acum eram prinsă aici, legată și cu gura astupată, în beznă, așteptând să mă găsească cineva.

Oare te mai găsește cineva?

Bineînțeles. Doar n-or să mă lase să putrezesc aici.

Ai fost probabil inconștientă câteva ore. Poate că au renunțat să te mai caute. Poate se gândesc că ai fugit.

Asta nu conta. După ce Tori se va sătura de distracție – și de răzbunare – va găsi o cale să-i spună cuiva unde eram.

Oare? E nebună, adu-ți aminte. Tot ce o interesează este să scape de tine. Poate că va hotărî că-i mai bine dacă nu vei fi găsită niciodată. Câteva zile fără apă...

Încetează cu asta.

Or să creadă că a intrat cineva prin efracție. Că a legat-o fedeleș pe biata Chloe și a lăsat-o în spațiul de intervenție. Asta va fi o poveste valabilă. Ultima poveste a lui Chloe.

Ridicol. Or să mă găsească. În cele din urmă. Dar n-aveam de gând să zac aici și să aștept să fiu salvată.

M-am răsucit pe spate și am încercat să mă folosesc de mâini ca să mă ridic. Văzând că n-am de ce mă sprijini, m-am întors pe-o parte și m-am zvârcolit și m-am zbătut până m-am ridicat în genunchi.

Așa. Cel puțin, puteam să mă târăsc un centimetru mai în față. Dacă izbuteam să ajung în capătul celălalt al spațiului de intervenție, aș fi putut să lovesc în ușă, atrăgând cuiva atenția. Urma să fie o înaintare înceată, dar...

– Chloe?

O voce de bărbat. Dr. Davidoff? Am încercat să răspund, dar n-am putut scoate decât un „mm-mm" înfundat.

– ...numele tău... Chloe...

Când vocea s-a apropiat și am recunoscut-o, mi s-a ridicat părul de pe brațe. Stafia din pivniță.

Mi-am făcut curaj și m-am uitat în jur, știind chiar în timp ce făceam asta că n-o să pot vedea nimic în bezna aia.

În întunericul ăsta total.

– ...liniștește-te... vin după tine...

M-am mișcat înainte și m-am ciocnit, cu nasul întâi, de un stâlp. Durerea mi-a explodat îndărătul ochilor și mi i-a umplut de lacrimi. Când mi-am aplecat capul, chircindu-mă, mi-am pocnit țeasta de stâlp și am căzut lată pe-o parte.

Ridică-te.

La ce bun? Abia mă mișc. Nu pot vedea încotro mă duc. E atât de întuneric.

Mi-am ridicat capul, dar, fireşte, n-am văzut nimic. Stafiile puteau fi de jur împrejurul meu, pretutindeni...

O, încetează cu asta! Sunt stafii. Nu-ţi pot face nimic. Nu pot „veni după tine".

– ...cheamă-i... *trebuie*...

Mi-am închis ochii şi m-am concentrat asupra respiraţiei. Nimic decât respiraţie, să nu mai aud vocea aceea.

– ...te *ajut*... ascultă... casa asta...

Oricât de îngrozită eram, în clipa în care am auzit cuvintele „casa asta", spuse cu atâta grabă stăruitoare, a trebuit să ascult.

– ...bine... linişteşte-te... concentrează-te...

M-am chinuit să mă desfac din legăturile mele, să mă ridic.

– Nu, linişteşte-te... vin după tine... profită de timp... intră în contact... eu nu pot... trebuie să afli... povestea lor... urgent...

M-am chinuit să înţeleg mai mult, m-am forţat să înţeleg. Să mă liniştesc sau să mă concentrez? Semăna cu ceea ce-mi sugerase Rae. Funcţionase când fusesem cu ea, cel puţin destul cât să pot zări o imagine de-o clipă.

Mi-am închis ochii.

– ...bine... linişteşte-te... cheamă...

Mi-am strâns ochii mai tare şi mi-am închipuit cum intru în contact cu el. Mi l-am imaginat. Am vizualizat cum îl extrag la vedere. M-am încordat până ce au început să-mi bubuie tâmplele.

– ...copilă... nu aşa...

Vocea lui se auzea mai tare. Mi-am strâns pumnii, dorindu-mi să trec prin barieră, să intru în contact cu morţii...

– Nu! zise stafia. Să nu...!

Capul mi-a ţâşnit în sus, ochii mi s-au deschis brusc în beznă.

Ești aici? Am gândit cuvintele, apoi am încercat să le rostesc, un „mm-mm" prin căluș.

Vreo două minute, am numărat secundele, în liniște deplină. Cam atâta fusese cu extrasul stafiei. Probabil o împinsesem mult prea departe ca să mai ajung la ea.

Cel puțin, interludiul îmi dăduse răgazul să mă calmez. Inima se oprise din răpăiala de iepure speriat și nici întunericul nu mai părea așa rău. Dacă m-aș fi putut duce, centimetru cu centimetru, până la ușă și să lovesc în ea...

Și în ce direcție e ușa?

Va trebui să aflu.

Am pornit către un fir subțire de lumină care probabil venea din jurul ușii. Pământul s-a cutremurat și-am căzut grămadă, în față.

Când m-am îndreptat, legăturile din jurul mâinilor mi s-au mișcat, lărgindu-se. Mi-am răsucit brațele, trăgând încheieturile în lături. Nodul făcut de Tori era prost strâns și aluneca.

Fetele bogate, am gândit eu. Așa ar fi zis Rae.

Mi-am eliberat mâinile. Când m-am întins pentru cele de la picioare, zgâlțâitura s-a produs din nou, mai puternică de data asta, și a trebuit să-mi adun puterile ca să nu cad iarăși.

Un cutremur?

Cu norocul meu chior, n-ar trebui să mă îndoiesc. Am așteptat să se oprească, apoi am început să bâjbâi pe lângă sfoara din jurul picioarelor. Era răsucită și înnodată în mai multe locuri, de parcă avusese noduri mai dinainte de a o găsi Tori. Să găsesc pe întuneric nodul care trebuia era...

Un *scrâșnet* mi-a întrerupt brusc gândul. Suna ca și când cineva pășea pe podeaua de pământ. Dar stafiile nu scoteau nici un zgomot când se mișcau. Am ascultat. S-a auzit din nou, un zgomot de mișcare, un soi de

pârâit, de parcă cineva cernea printre degete un pumn de țărână cu pietricele.

Am înghițit în sec și am continuat să caut nodul.

Și dacă e o persoană în carne și oase aici, jos, cu mine? Cineva care mi-ar putea face rău?

Un râcâit în spatele meu. Am sărit, scrântindu-mi șoldul. Călușul mi-a înăbușit țipătul și-am dat cu mâinile prin întuneric, cu inima bătându-mi atât de tare că puteam să jur c-o aud.

Buf-buf-buf.

Asta nu e bătaia inimii mele.

Zgomotul venea din stânga mea, prea ușor ca să fie de pași. Ca mâinile cuiva lovind pământul. Ca și când ar fi fost cineva care se târa către mine.

– Încetează cu asta!

Voisem doar să gândesc cuvintele, dar le-am auzit rupându-se din gâtul meu inflamat, înăbușite de căluș. Bufniturile s-au oprit. Un sunet gutural, ca un mârâit.

Dumnezeule, nu e cineva *aici, jos, e* ceva, *un animal.*

O cârtiță. Rae și cu mine văzuserăm ieri o cârtiță moartă.

O cârtiță? Care mârâie? Care bufnește destul de tare cât să se audă în toată camera?

Stai nemișcată. Dacă stai nemișcată, nu te pot găsi.

Ăia-s rechinii! Idioato, rechinii și dinozaurii nu te pot găsi dacă stai nemișcată. Ăsta nu e Jurassic Park*!*

Un râs isteric mi-a gâlgâit în gât. L-am înghițit, schimonosind sunetul într-un scâncet. Bufniturile au devenit mai puternice, mai apropiate, însoțite acum de un zgomot nou... Un... clincănit.

Clic-clac-clic-clac.

Ce era asta?

Ai de gând să stai aici și să afli?

Mi-am dus mâna la căluş, dar n-am putut prinde de nicăieri banda adezivă, aşa că am renunţat şi-am bâjbâit din nou după sfoara din jurul picioarelor, trecându-mi degetele atât de rapid de-a lungul ei că mi-a julit pielea. Pipăiam fiecare nod după capetele sforii şi, negăsind nici unul, căutam următorul...

Iată-l. Un capăt de sfoară.

Am moşmondit la nod, trăgând ba de bucăţica asta, ba de cealaltă, căutând-o pe aceea care, smulsă, ar fi dat la iveală celălalt capăt. Mi-am focalizat toată concentrarea asupra nodului, ca să nu mai aud zgomotele.

Încercam să-mi vâr degetele pe sub o porţiune de nod când ceva a zornăit chiar lângă mine. Un foşnet, apoi un *clic-clac*.

Un miros greu de mucegai mi-a umplut nările. Apoi nişte degete ca gheaţa mi-au atins uşor braţul gol.

Ceva în mine... a cedat. Un mic şuvoi umed mi s-a scurs pe picior, dar abia de l-am remarcat. Am stat acolo, încremenită, atât de nemişcată şi de încordată, că au început să mă doară fălcile.

Am identificat chestia care bufnea, foşnea şi clincănea şi se părea că îmi dă ocol. Un alt zgomot se porni. Un scâncet lung şi surd. Scâncetul meu. Am încercat să-l opresc, dar n-am reuşit, tot ce puteam face era să stau ghemuită acolo, într-atât de îngrozită, încât mintea nu-mi mai funcţiona deloc.

Atunci mă atinse din nou. Ceva lung, uscat, rece, ca nişte degete, mă gâdila pe la ceafă. Un zgomot de nedescris, între plesnet, pârâit şi foşnet, a făcut să mi se ridice fiecare firişor de păr. Zgomotul s-a repetat până când a devenit nu un zgomot, ci un cuvânt. Un oribil cuvânt stâlcit care nu putea veni dintr-un gâtlej omenesc, un singur cuvânt, repetat la nesfârşit.

– Ajutor. Ajutor. Ajutor.

M-am repezit înainte, ca să mă îndepărtez de acel ceva. Cu gleznele încă legate, am căzut de-a berbeleacul, cu fața în pământ, apoi m-am ridicat în patru labe, mișcându-mă cât de repede am putut spre ușa îndepărtată.

Un șuierat-bufnet-clinchet s-a auzit din partea cealaltă a mea.

Încă unul.

O, Doamne, ce erau astea? Câte erau?

Nu contează. Mergi!

M-am târât până la ușă. Am pipăit lemnul. Am împins. Nu s-a clintit.

Încuiată.

M-am dat înapoi și am lovit-o cu pumnii, țipând, izbindu-mă de ea și strigând după ajutor.

Degete reci s-au înfășurat în jurul gleznelor mele goale.

douăzeci și opt

Am atins cu mâna ceva ce zăcea în țărână. Cutia de chibrituri.

Am înșfăcat-o imediat și am bâjbâit până am deschis-o. Am scos un băț, apoi am întors cutia între degete, pipăind după fâșia de aprindere. Aici.

– Ajutor. Ajutor. Ajută-mă.

Am dat din picioarele mele legate, scuturându-le și lovind cu ele ca să scap de strânsoare, iar bățul de chibrit mi-a căzut. M-am oprit și mi-am trecut mâna prin țărână, căutându-l.

Ia altul!

Am luat. Am găsit din nou fâșia de aprindere. Am apucat bățul între degete și... mi-am dat seama că habar

n-aveam cum să-l aprind. De ce-aş fi ştiut? În tabără, numai supraveghetorii aprindeau focurile. Nu fumasem niciodată vreo ţigară. Nu împărtăşeam fascinaţia celorlalte fete pentru lumânări.

Trebuie să mai fi făcut asta vreodată.

Probabil, dar nu-mi aminteam.

Nu contează! Ai văzut în filme, nu-i aşa? Cât de greu poate fi?

Am apucat iar băţul între degete, l-am frecat de fâşie... şi l-am rupt la impact. Am scos altul. Câte erau oare? Nu prea multe – era aceeaşi cutie pe care o folosise Rae în prima mea zi, când o prinsesem aprinzând beţe de chibrit.

De data asta, am ţinut băţul de mai jos, de lângă măciulie. Am dat cu el peste fâşia de aprindere. Nimic. Am dat din nou şi măciulia băţului s-a aprins, arzându-mi buricele degetelor, dar nu i-am dat drumul. Flacăra ardea strălucitoare, dar răspândea foarte puţină lumină. Mi-am putut vedea mâna, dar dincolo de ea – beznă.

Nu, era ceva în dreapta, care se mişca pe pământ. Nu puteam desluşi decât o formă întunecată care se târa spre mine. Mare şi lungă. Ceva se întinse. Părea să fie un braţ, cu pete, cu mâna aproape albă şi degete luminoase pe fundalul pământului.

Mâinile se întindeau în faţă, se apucau de pământ, apoi trăgeau trupul după ele. Puteam zări haine, veşminte zdrenţuite. Mirosul de pământ şi de ceva umed mi-a umplut nările.

Am ridicat mai sus băţul de chibrit. Făptura aceea şi-a înălţat capul. Un craniu s-a holbat la mine, un craniu de care atârnau fâşii de carne înnegrită şi păr acoperit de o crustă de pământ. Găvane goale s-au întors în direcţia mea. Fălcile s-au deschis, dinţii au clănţănit

când a încercat să vorbească, dar a scos numai acel oribil geamăt gutural.

– Ajutor. Ajută-mă.

Am țipat pe sub căluș atât de tare c-am avut senzația c-o să-mi explodeze capul. Ce mai rămăsese în vezica mea s-a eliberat. Am scăpat bățul de chibrit. A sfârâit pe pământ, apoi s-a stins, dar nu mai înainte de a zări o mână întinzându-se spre piciorul meu și un al doilea cadavru rostogolindu-se lângă cel dintâi.

Pentru o secundă, am stat așa, aproape sufocându-mă de frică, țipetele mele fiind doar puțin mai tari decât niște horcăieli. Apoi mâna aceea s-a înfășurat în jurul piciorului meu, osul rece pătrunzând în carne, fâșii de haine zdrențuite trecându-mi peste piele. Chiar dacă nu puteam vedea, puteam vizualiza, iar imaginea aceea era destul cât să-mi oprească țipetele în gât și să mă zguduie înapoi la viață.

M-am smucit, eliberându-mă din strânsoare, dând din picioare, cutremurându-mă când piciorul meu a lovit în ceva și s-a auzit un trosnet uscat. În timp ce-mi croiam drum mai departe, am auzit pe cineva rostindu-mi numele, spunându-mi să mă opresc.

Am încercat să-mi scot călușul, dar degetele îmi tremurau atât de tare că tot n-am putut găsi nici un colț de care să trag de banda adezivă. Am renunțat, târându-mă cât am putut de repede, până când bufnetele, clănțăniturile și șuierăturile mânioase au rămas mai în urmă.

– Chloe! Stai.

O siluetă întunecată s-a ridicat în fața mea, luminată de o slabă rază de lumină.

– Sunt...

Am lovit cu picioarele cât de tare am putut. Un șuier ascuțit de durere și o înjurătură.

– Chloe!

Nişte degete s-au încleştat pe braţul meu. Am dat să lovesc cu pumnul celălalt. O altă mână mi-a prins şi-al doilea braţ şi m-a smucit, făcându-mă să-mi pierd echilibrul.

– Chloe, sunt eu, Derek.

Nu ştiu ce-am făcut în clipa următoare. Se poate să fi leşinat în braţele lui, dar dacă am făcut-o, prefer să nu-mi amintesc. Ceea ce îmi amintesc, însă, este că mi-a fost smuls căluşul de pe gură şi apoi am auzit din nou cumplitul *buf-buf* şi târâtul corpurilor acelora.

– Sunt-sunt-sunt...

– Morţi, ştiu. Probabil au fost îngropaţi aici, dedesubt. Şi din întâmplare tu i-ai readus la viaţă.

– Re-re-readus...

– Altă dată. În clipa asta, trebuie să...

Bufnetul a răsunat din nou şi i-am putut vedea – în mintea mea – împingându-şi trupurile inerte către mine. Foşnetul hainelor şi al cărnii lor uscate. Clămpănitul şi pocnetele oaselor lor. Spiritele lor prinse înăuntru. Captive în rămăşiţele lor pământeşti...

– Chloe, adună-te!

Derek m-a apucat de antebraţe, ţinându-mă dreaptă, trăgându-mă destul de aproape de el cât să-i văd fulgerările albe ale dinţilor când vorbea. Din spatele lui venea licărul acela slab pe care îl zărisem mai devreme. Uşa rămăsese deschisă, lăsând să pătrundă doar atâta lumină cât să desluşim siluetele.

– N-or să-ţi facă nici un rău. Nu sunt acei zombi mâncători de creier din filme, da? Sunt doar trupuri de morţi cu spiritele întoarse iarăşi în ele.

Doar trupuri de morţi? Cu spiritele întoarse iarăşi în ele? Trimisesem oamenii – sufletele – înapoi în corpurile lor? M-am gândit la cum trebuie să fi fost, să fii azvârlit înapoi în corpul tău descompus, prizonier acolo...

— T-t-trebuie să le trimit înapoi.

— Mda, cam asta ar fi ideea în mare.

Se simţea încordarea sub sarcasmul vorbelor lui; iar când am încetat să tremur, i-am putut simţi tensiunea circulând cu viteză prin el, vibrându-i în mâinile care-mi strângeau braţele, şi am înţeles că făcea eforturi să rămână calm. Mi-am trecut palmele peste ochi, duhoarea murdăriei invadându-mi nările.

— Bi-bine, deci cum fac să-i trimit înapoi?

Tăcere. Mi-am ridicat privirile.

— Derek?

— Păi... nu ştiu.

Îşi reveni, îşi dezmorţi umerii şi în glas i se întoarse bruscheţea.

— Tu i-ai invocat, Chloe. Indiferent cum ai făcut-o, acum desfă-o. Întoarce-o invers.

— N-am făc...

— Tu *încearcă*.

Mi-am închis ochii.

— Duceţi-vă înapoi. Înapoi la viaţa voastră de după moarte. Vă eliberez.

Am repetat cuvintele, concentrându-mă atât de intens că a-nceput să-mi şiroiască năduşeala pe faţă. Dar bufniturile continuau să vină. Mai aproape. Mai aproape.

Mi-am închis ochii şi mi-am imaginat un film în care juca o necromantă tânără şi fraieră, care trebuia să trimită spiritele înapoi în Lumea de Dincolo. M-am străduit să-mi imaginez trupurile morţilor. M-am văzut pe mine însămi vorbindu-le spiritelor, eliberându-le de legăturile lor pământeşti. Mi-am închipuit spiritele ridicându-se...

— Ajutor. Ajutor.

Mi s-a uscat gâtul. Glasul era chiar în spatele meu. Am deschis ochii.

Derek trânti o înjurătură și mâinile lui strânseră mai tare de antebrațele mele.

– Ține ochii închiși, Chloe. Adu-ți aminte că n-or să-ți facă nici un rău.

Vârful unui deget osos îmi atinse cotul. Am tresărit puternic.

– E-n regulă, Chloe. Sunt aici, lângă tine. Continuă.

În timp ce mă sileam să stau nemișcată, vârfurile degetelor mă împunseră în braț, apoi alunecară de-a lungul lui, mângâind, testând, pipăind, ca orbii cu elefantul[1]. Os râcâindu-mi pielea. Un freamăt clămpănitor, ca și cum cadavrul se dăduse mai aproape. Mirosul său...

Vizualizează.

Asta fac!

Nu așa!

Mi-am închis ochii – fără sens, de vreme ce nu vedeam nimic cu ei deschiși, dar mă făcea să mă simt mai bine. Degetele s-au strecurat și m-au înghiontit în spate, m-au tras de tricou, cadavrul emițând niște sunete, *gah-gah-gah*, de parcă încerca să vorbească.

---

[1] Aluzie la o bine-cunoscută poveste indiană (sufistă, jainistă, hindusă și budistă), în care niște orbi se hotărăsc să afle cum arată elefantul, dar fiecare cercetează câte o parte a animalului și apoi declară: cel care i-a pipăit capul, că arată ca un zid, cel care i-a pipăit trompa, că arată ca un șarpe, fildeșul – o suliță, piciorul – un copac, urechea – un evantai, iar coada – o frânghie; astfel, nu reușesc să cadă de acord și se ceartă aprig, deși nici unul nu l-a „văzut" și nu l-a cercetat în întregime. Morala este că ridicolul paște pe oricine se crede deținătorul singurului adevăr și intră în dispute cu alți „orbi" ca el, nici unul neacceptând posibilitatea unui adevăr „cuprinzător", care să le includă (fără să le excludă) și pe-ale celorlalți.

Am scrâşnit din dinţi şi mi l-am scos din minte. Destul de greu, ştiind că mă atingea, se împingea în coastele mele...

Destul!

M-am concentrat, în schimb, asupra respiraţiei lui Derek. Respiraţii rare, adânci, pe gură, chinuindu-se să rămână calm.

Respiraţii adânci. Respiraţii adânci. Găseşte un loc liniştit. Cadrul creativ.

Încet-încet, sunetele, atingerile şi mirosurile lumii reale s-au estompat. Am strâns mai tare din ochi şi mi-am dat frâu liber imaginaţiei. M-am concentrat asupra morţilor, închipuindu-mi că le smulg cu forţa spiritele dinăuntru, eliberându-le, ca pe nişte porumbei din colivie care-şi iau zborul spre lumina soarelui.

Am repetat secvenţa de imagini – eliberând spiritele, urându-le să le fie bine, cerându-mi iertare şi trimiţându-le pe drumul lor. Vag, am auzit vocea lui Derek spunându-mi că mă descurcam bine, dar mi se părea că pluteşte, ca în vis, la marginea conştiinţei. Lumea reală era acolo, unde eu îmi reparam greşeala, întorcând...

– Au plecat, Chloe, şopti el.

M-am oprit. Încă mai puteam simţi degetele osoase, acum pe piciorul meu, un trup sprijinindu-se de mine, dar care nu se mai mişca. Iar când m-am răsucit într-o parte, cadavrul a căzut, o cochilie goală, prăbuşindu-se la picioarele mele.

Derek a respirat o dată adânc şi prelung, trecându-şi mâna prin păr. După o clipă, m-a întrebat, de parcă abia atunci îi trecuse prin minte, dacă eram bine.

– O să supravieţuiesc.

O altă respiraţie adâncă, tremurătoare. Apoi se uită la cadavru.

– Cred că avem treabă.

douăzeci și nouă

PRIN „TREABĂ" ÎNȚELEGEA CURĂȚENIE. Respectiv reîngropatul morților. Tot ce voi spune despre asta este că m-am bucurat că, și cu ușa deschisă, era totuși prea întuneric ca să văd cadavrele alea foarte bine.

Gropile nu fuseseră adânci, un strat de numai câțiva centimetri de pământ peste morți, destul ca să-și facă loc cu mâinile prin el când spiritele le fuseseră aruncate înapoi în trupuri. Dar nu voiam să mă gândesc la asta.

Era limpede că morții fuseseră îngropați de multă vreme, probabil mai înainte ca Lyle să devină sanatoriu. Și că erau adulți. Deocamdată, asta era tot ce trebuia să știu.

În timp ce munceam, l-am întrebat pe Derek cum de mă găsise. A zis că, în momentul în care își dăduse seama că Tori nu plecase cu grupul, fusese convins că punea la cale ceva, așa că venise să vadă ce făceam eu. Cum dăduse de mine, mai exact, n-a spus, ci numai a ridicat din umeri și a mormăit ceva despre căutatul în „locurile unde era de așteptat să mă găsească" atunci când i s-a părut că dispărusem.

Întrebarea era acum ce să facem în privința lui Tori.

– Nimic, am zis eu, ștergându-mi mâinile tremurătoare după ce bătătorisem pământul peste al doilea mormânt.

– Hm?

Mi-a plăcut să-l mai aud și pe *el* exclamând asta – rolurile se inversaseră.

– O să mă port ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

Se gândi puțin, apoi încuviință din cap.

— Mda. Dacă o acuzi, lucrurile doar se vor înrăutăți mai tare. Mai bine s-o ignori și să speri că se va da bătută.

— *Mă rog* să se dea bătută, am murmurat, în timp ce mă târam spre ușă.

— Mai sunt haine curate aici, jos? întrebă Derek.

— O tranșă, în uscător. Atât. De ce...? A, așa e. Mai bine să nu urcăm la lumină plini de pământ. Am coborât scara de fier. Cele mai multe lucruri din uscător erau ale tale, așa că...

— Chloe? Derek?

Doamna Talbot era în mijlocul spălătoriei.

— Ce faceți voi doi? Derek, știi că n-ai voie să...

Privirea ei se plimbă pe hainele mele murdare.

— Dumnezeule mare, ce-ai pățit?

N-avea nici un rost să negăm că fuseserăm în spațiul de intervenție, de vreme ce ne prinsese ieșind din debara, eu plină de pământ. Mi-am lipit picioarele unul de altul, sperând să ascund astfel udătura. Lovitura din ceafă zvâcnea și făceam eforturi să vorbesc, rugându-mă ca Derek să intervină. N-a făcut-o. O salvare pe zi era probabil limita lui.

— Mă ocupam de rufe, iar D-Derek a venit în spălătorie, căutând...

Dr. Gill intră pe ușă. Privirea mi s-a îndreptat automat spre ea.

— Continuă, Chloe.

— Î-își voia tricoul. E-eu l-am întrebat despre soluțiile de scos petele, pentru că nu putusem găsi nici una, și am deschis debaraua să mă uit, dar Derek a zis că erau de obicei ți-ținute sub cheie. Am g-găsit scara și s-spațiul de intervenție și am fost curioși.

– O, sunt convinsă că aţi fost curioşi, zise dr. Gill, încrucişându-şi braţele. Copiii de vârsta voastră sunt foarte curioşi, nu-i aşa?

– Ăăă... c-cred că da. Am explorat...

– Sunt convinsă, mi-o reteză dr. Gill.

Mi-am dat seama ce se gândea că făcuserăm eu şi Derek.

Chiar în timp ce negam, am văzut că ea ne servea scuza perfectă. Dacă mi-aş fi plecat privirea cu sfiiciune şi aş fi zis „Ei, da, ne-aţi prins", şi-ar fi avut confirmarea, fără nici un motiv de-a mai intra în spaţiul de intervenţie şi de a descoperi cadavrele alea, îngropate la repezeală.

Dacă ar fi fost vorba de Simon, aş fi marşat într-o secundă. Dar Derek? Nu ştiam să mint într-atât de bine.

N-a contat. Cu cât mai tare negam eu, cu atât mai sigure erau ele că ne făcuserăm de cap. Dr. Gill deja ajunsese la o concluzie. Dacă găseşti doi adolescenţi, un băiat şi o fată, într-un loc întunecos, izolat, mai încape vreo îndoială cu ce anume s-au ocupat?

Până şi doamna Talbot părea convinsă, strâmbând din gură dezaprobator, în timp ce turuiam eu explicaţii.

Şi Derek? El n-a scos un cuvânt.

Odată ce ni s-a dat voie să plecăm, am dat fuga în cameră ca să-mi schimb jeanşii mai înainte să observe cineva urma de pipi. Când mi-am cercetat capul, aveam două cucuie, unul de la Tori şi unul de când mă lovisem de stâlp.

Din nou la parter, i l-am arătat pe cel mai mic lui dr. Gill, sperând că va fi în sprijinul poveştii mele, că exploraserăm – vedeţi, chiar m-am lovit la cap. Ea n-a aruncat decât o privire în treacăt, mi-a întins Tylenolul şi mi-a spus să mă duc să mă întind în camera cu televizorul. Mătuşa Lauren era pe drum.

– Nu ştiu ce să zic, Chloe.

Vocea mătuşii Lauren era aproape şoptită. Acestea au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus când a sosit la Sanatoriul Lyle. O auzisem, puţin mai devreme, certându-se cu dr. Gill şi cu surorile, voind să ştie pentru ce nu luaseră măsuri ca Derek să stea departe de mine, aşa cum îi promiseseră. Dar acum, cu mine, mânia aceea îi dispăruse.

Eram singure, în biroul lui dr. Gill. La fel cum fuseseră Tori şi mama ei. Deşi ştiam că întrevederea noastră n-avea să se termine cu ameninţări şi scatoalce, mi-am imaginat că voi rămâne cu nişte sentimente cu nimic mai bune decât cele cu care rămăsese Tori.

Mătuşa Lauren stătea băţoasă, cu mâinile strânse în poală şi degetele învârtind inelul ei cu smarald.

– Ştiu că ai cincisprezece ani. Chiar dacă n-ai avut întâlniri adevărate cu băieţii până acum, eşti curioasă. Într-un loc ca ăsta, izolată de prieteni şi de familie, trăind laolaltă cu băieţii, tentaţia de a experimenta...

– N-a fost aşa. N-a fost nici pe departe aşa. M-am răsucit, ca s-o privesc în faţă. Am găsit spaţiul de intervenţie şi Derek a vrut să vadă cum e, iar mie mi s-a părut o idee mişto.

– Aşa că te-ai dus cu el acolo? După ce ţi-a făcut ce ţi-a făcut? Rămase nemişcată, dezamăgirea din ochi preschimbându-i-se în oroare. O, Chloe, nu pot să cred... Ai impresia că hărţuirea şi agresiunea de zilele trecute însemnau că te place?

– Ce? Nu, fireşte că nu. Derek nu e... A fost o greşeală. Nu mi-a făcut într-adevăr rău şi nici n-avea vreo intenţie de aşa ceva. A fost o neînţelegere.

S-a întins spre mine şi m-a luat de mână.

– O, Chloe. Scumpa mea, nu. Nu se poate să te laşi păcălită aşa. Nu poţi să-i găseşti lui scuze.

– Scuze?

– Poate că ăsta e primul băiat care ți-a spus vreodată „Te plac" și știu că te simți bine, dar nu va fi singurul băiat care să te placă, draga mea Chloe. E doar primul care are tupeul s-o zică. E mai mare. A profitat de situație. La școală, îmi închipui că fetele nu s-ar uita a doua oară la el, dar ia uite-l aici, cu o fată frumoasă, tânără, impresionabilă, prinsă în cursă...

– Mătușă Lauren! Mi-am smuls mâna din strânsoarea ei. Doamne, nu e...

– Poți s-obții ceva mai bun, Chloe. Mult mai bun.

Din dezgustul afișat pe fața ei, am înțeles că nu vorbea despre cum se purtase Derek cu mine. Am simțit un ciudat val de indignare. În mod clar, nu puteam să susțin că îmi făcusem de cap cu el. Dar mă simțeam prost că așa se interpreta.

Cum arăta Derek nu era vina lui. Evident că era și el conștient de asta – și de reacția celorlalți – și cu siguranță nu făcea nimic să fie nesuferit. Un adult ar fi trebuit să-și dea seama. Mătușa Lauren ar fi trebuit să fie cea care să-mi țină discursul cu nu-poți-judeca-un-băiat-după-aspectul-fizic.

Orice intenție pe care o avusesem de a-i mărturisi adevărul mătușii Lauren se evaporase. Se uita la Derek și vedea un ciudat care îi atacase nepoata. Nimic din ceea ce aș fi putut spune n-ar fi convins-o de contrariul, pentru că el *părea* un ciudat. La fel cum nimic din ceea ce aș fi putut spune n-ar fi convins-o că vedeam într-adevăr stafii, pentru că eu *păream* o schizofrenică.

– N-ai de gând să spui nimic, Chloe?

– De ce? Mi-am auzit tonul înghețat din voce. Am încercat. Tu deja ți-ai format o părere.

Se foi în loc, trăgându-se până la marginea fotoliului, micșorând distanța dintre noi.

– Mi-ar plăcea să aud și varianta ta.

— Doar pentru că sunt în locul ăsta, doar pentru că sunt „bolnavă", nu înseamnă că sunt altfel decât eram acum o săptămână. Atunci, ai fi știut că e ceva în neregulă cu povestea asta. Mi-ai fi cerut explicații mai înainte de a mă acuza de ceva. Pe când acum... M-am ridicat în picioare. Acum sunt doar fata nebună.

— Chloe, eu nu cred...

— Știu foarte bine ce crezi tu, am spus și am ieșit.

Mătușa Lauren a încercat să vină după mine, dar n-am vrut s-o ascult. Eram prea furioasă. Prea adânc rănită. Să creadă că îmi făcusem de cap într-un spațiu de intervenție din pivniță cu primul băiat care-mi arăta o fărâmă de interes? Asta chiar mă durea.

Dumnezeu știe ce s-o fi gândit ea că făcuserăm. Eram foarte sigură că imaginația ei depășise faza candidă a primului sărut. Să creadă că eu sărisem de la „n-am avut niciodată vreo întâlnire" la „tăvălit prin țărână cu un străin"? Era jignitor. Nu, mai mult decât jignitor. Mă înfuria.

Oare mătușa Lauren mă cunoștea cât de cât? Că, dacă nici ea *nu*, atunci cine era să mă mai cunoască?

În momentul în care a fost clar că n-aveam să mă „calmez" și să vorbesc cu mătușa mea, a urmat a doua fază. Procesul. Am fost chemată înapoi în birou, cu Derek pe post de acuzat-complice, iar dr. Gill și dr. Davidoff pe post de judecător și de juriu. A fost un proces cu ușile închise. Nici măcar mătușii Lauren nu i s-a permis să asiste.

Nu m-am ostenit să mai motivez de ce ne duseserăm în spațiul de intervenție. Trecusem deja cu mult de etapa „O, Doamne, n-aș vrea să creadă cineva că sunt genul ăla de fată". Dacă ei credeau că Derek și cu mine ne tăvăliserăm prin țărână, asta însemna cel puțin că n-aveau să se mai ducă în spațiul de intervenții ca să

vadă urmele răscolirii... sau, dacă s-ar fi dus, și-ar fi închipuit că știu ei ce anume o provocase.

În pofida părerii mătușii Lauren, eram sigură că Derek era la fel de șocat de insinuare precum eram și eu. Când dr. Gill a încercat să obțină o mărturisire de la el, n-a făcut decât să ridice din umeri și să mormăie „nu contează", cu brațele încrucișate, cu trupul lui uriaș prăbușit în fotoliu și cu sfidarea întipărită pe obraz. Ca și mine, își dăduse seama că n-avea nici un rost să se apere, dar nici n-avea de gând să mărturisească.

– Asta nu e prima oară când voi doi aveți o... încurcătură, zise, în cele din urmă, dr. Gill. Și am senzația că nu va fi nici ultima. Trebuie să înăbușim asta din fașă și singura cale prin care o s-o facem este cu un transfer. Unul dintre voi va trebui să plece.

– Plec eu.

Am auzit vorbele și mi-a luat un moment până să-mi dau seama că veniseră de la mine.

Eram într-o ureche? Să mă ofer voluntar să fiu transferată când deja eram îngrozită de ceea ce presupunea un asemenea transfer?

Dar nu mi-am retras cuvintele. Dacă unul dintre noi urma să plece, eu trebuia să fiu aceea. Oricât de speriată eram de a fi expediată, nu i-aș fi despărțit pe Simon și Derek.

Totuși, mă așteptam ca Derek să intervină. Nu știu de ce – cu siguranță nu din cavalerism. Dar mi s-ar fi părut corect ca măcar să protesteze simbolic. Așa ar fi fost politicos... și bănuiesc că tocmai de aceea n-a scos un cuvânt.

– Nu pleacă nimeni nicăieri, zise domol dr. Davidoff. Deocamdată, vă dau amândurora un avertisment. Dar nu-mi oferiți alt motiv să redeschidem discuția. S-a înțeles?

Se înțelesese.

treizeci

CÂND DOCTORII NE-AU DAT DRUMUL, Derek şi cu mine am ieşit împreună pe hol. Am încercat să mai trag de timp, făcându-mi de lucru cu o pată imaginară de pe bluza mea şi acordându-i răgaz să o ia înainte, ca să evităm astfel orice moment stingheritor. El s-a postat în faţa mea, cu braţele încrucişate, bătând darabana pe bicepşi, nerăbdător.

Mi-am spus că el era cel care mă salvase. Ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare. Îi eram. Totuşi, chiar în clipa aceea... nu ştiu. Mă durea capul şi încă mai suferеam adânc din pricina respingerii mătuşii mele, iar când mă oferisem eu să fiu trimisă din sanatoriu şi el nu comentase, duruse şi asta. N-aş fi vrut. Dar duruse.

– Ce tot freci acolo? şopti el, în cele din urmă.

– O pată.

– Nu există nici o pată.

Mi-am îndreptat ţinuta, trăgând de bluză în jos şi potrivind-o.

– Asta pentru că am scos-o eu.

Am încercat să trec pe lângă el. Nu s-a clintit.

– Trebuie să vorbim, şopti el.

– Chiar crezi că e o idee bună?

– O să fie şi Simon de faţă, zise el. Cinci minute. Afară, în curte.

Chiar nu credeam că ar fi fost înţelept din partea mea să fiu văzută cu Derek pe-afară, nici dacă ar fi fost şi Simon de faţă. De aceea, cinci minute mai târziu, eram în camera media, stând pe canapea, cu căştile iPod-ului la urechi, încercând să mă pierd în muzica mea.

Când o umbră a trecut pe deasupra capului meu, am sărit în picioare.

Rae rămăsese pe loc, cu mâinile întinse:

– Uşurel, fato. Sunt eu.

Mi-am scos căştile.

Ea îşi puse hanoracul pe speteaza unui scaun.

– Deci, ce s-a întâmplat?

– Nu ce-şi închipuie toată lumea.

– Păi, fireşte.

Se instală la celălalt capăt al canapelei, cu picioarele adunate sub ea, cu o pernă în poală, căutând poziţia cea mai confortabilă, aşteptând povestea adevărată. Mă cunoştea de mai puţin de o săptămână, dar *ea* era convinsă că nu mă prostisem în spaţiul de intervenţie cu Derek.

– O să-ţi spun mai târziu, am murmurat, când o să fim la noi în cameră.

– Dar o să-mi spui, da?

Am încuviinţat din cap.

– Bine. Deci, cum a ieşit?

I-am povestit despre întâlnirea cu doctorii şi despre mătuşa Lauren.

– Una e când străinii cred că ai făcut lucruri pe care tu nu le-ai face – ei nu te cunosc –, dar când e vorba de cineva care ar trebui să te cunoască? Şi acel cineva crede că *ai făcut-o?*

– Da, am trecut şi eu prin asta. La şcoală, pentru orice greşeală, eram dusă pe sus la consilier, care îmi ţinea predici despre tentaţiile străzii şi despre importanţa de a rămâne în şcoală. Îmi venea să spun – pardon? Există ceva în dosarul meu care spune că am fost vreodată într-o gaşcă? Sau că eu nu cred că şcoala e importantă? Iau numai note de 8 şi 9 şi nu chiulesc niciodată – găsiţi-vă pe altcineva să-i ţineţi predici! Strânse perna la piept. Îmi ziceam că era mişto – că ei nu mă cunoşteau. Dar şi maică-mea îmi servea aceeaşi porcărie. De fiecare dată

când ajungeam să vorbim despre asta, îmi aducea aminte de prietena mea Trina. Că a fugit de-acasă la paisprezece ani, s-a încurcat cu o gaşcă şi a murit într-un schimb de focuri pe şosea. Alo? Şi ce legătură are asta cu mine? Dimpotrivă, era un motiv pentru care Trina şi cu mine nu mai fuseserăm prietene. Eu nu eram genul ăla.

– Ei ne doresc binele, bănuiesc. Dar doare.

– Partea cea mai proastă...

Privirea ei se ridică deasupra capului meu.

– Tu ce vrei?

Derek ocoli canapeaua până ajunse în faţa mea şi bătu cu degetul în ceasul de la mână.

– N-am spus cinci minute?

– Ba da, ai spus. Dar şi eu am spus că nu era o idee bună.

– Trebuie să stăm de vorbă cu tine.

Rae începu să se inflameze.

– Să le chem pe surori?

I-am făcut semn să stea liniştită şi m-am întors spre Derek:

– Nu.

Îşi îndesă mâinile în buzunarele jeanşilor, legănându-se pe călcâie, apoi spuse:

– Simon vrea să-ţi vorbească.

– Dar Simon n-are picioare? întrebă Rae. Şi gură? Ce eşti tu? Credinciosul lui Saint Bernard, târându-se de colo-colo, ducând mesajele stăpânului?

El se răsuci, cu spatele către Rae.

– Chloe?

Era o notă rugătoare în glasul lui care mi-a făcut hotărârea să se clatine.

– Chloe, te r...

Se opri la „r", prelungindu-l; şi, pentru o secundă, am crezut că va spune într-adevăr „te rog", iar dacă o făcea, aveam să cedez, în pofida reticenţelor mele de a

fi văzuți împreună. Dar după secunda aceea, el înghiți cuvântul și ieși cu pași mari din încăpere.

– Pa! strigă Rae după el. Întotdeauna e-o plăcere să stea omul de vorbă cu tine! Se întoarse către mine: O să-mi povestești ce înseamnă toate astea, da?

– Promit. Și, cum a fost la înot?

– Bine, cred. E plăcut să ieși de aici, dar nu foarte amuzant. Simon înoată fluture, eu abia înot câinește, așa că ne-am văzut fiecare de-ale lui. Nimic nou. Au totuși un tobogan mișto și...

Se uită din nou în spatele meu, prevenindu-mă cu o mișcare din cap.

– Salut! zise Simon.

Se cocoță pe brațul canapelei. M-am tras mai la o parte, ca să-i fac loc, dar în capătul celălalt stătea Rae, așa că n-am putut să mă duc prea departe, iar șoldul lui îmi atingea umărul.

– Eu..., am început.

– Nu vrei să vii pe-afară, termină el fraza pentru mine. Asta-i mișto. Ne putem ascunde amândoi de Derek aici, să vedem cât timp îi ia să ne găsească.

– Eu v-am lăsat..., începu Rae, ridicându-se de pe canapea.

– Nu, rămâi, zise Simon. N-am vrut să vă deranjez.

– Nu ne-ai deranjat. Aud însă cum mă strigă treburile gospodărești, așa că o iau din loc.

După ce Rae a plecat, m-am mutat în locul ei. Simon se lăsă de pe brațul canapelei lângă mine. Îi făcusem destul loc, dar el se dăduse aproape de mine, fără să mă atingă, dar aproape, iar eu mi-am fixat privirea la spațiul dintre noi, la acel centimetru de sofa liberă, uitându-mă acolo pentru că, ei, bine, nu știam ce altceva să fac, să spun.

Groaza prin care trecusem în spațiul de intervenție plutise deasupra capului meu, amortizată de șocul și de

confuzia şi de stresul de-a ţine piept doctorilor şi mătuşii Lauren, dar acum amortizarea asta începuse să slăbească, şi o simţeam apăsându-mă din nou, amintirea revenind.

– Mă simt oribil, zise el. Pentru Tori. Ştiam că era furioasă fiindcă ne văzuse împreună, aşa că am încercat s-o pun la punct, dar cred că n-am făcut decât să agravez situaţia.

– Nu e vina ta. Ea are probleme.

Un hohot de râs scurt, ironic.

– Da, e şi ăsta un mod de-a privi lucrurile. După câteva clipe, se uită la mine. Te simţi bine?

Am încuviinţat din cap.

Se apleca spre mine, cu umărul frecându-i-se de al meu, şi i-am simţit răsuflarea caldă la ureche.

– Să fi fost eu în locul tău, nu m-aş simţi bine deloc. Aş fi fost speriat de moarte.

Mi-am lăsat capul în jos şi o şuviţă de păr îmi căzu peste faţă. El întinse mâna liberă ca şi cum ar fi vrut s-o ridice înapoi, dar se opri. Îşi drese glasul, dar nu spuse nimic.

– A fost destul de interesant, am zis, după un moment.

– Cred şi eu. Genul de chestii care sunt cu adevărat mişto în filme, dar în viaţa reală...

Ochii ni se întâlniră.

– Nu prea, hm?

Am dat din cap:

– Nu prea.

Se răsuci, retrăgându-se în capătul canapelei.

– Deci, care e filmul tău cu zombi favorit?

Am pufnit în râs şi, odată cu hohotele, şi presiunea lăuntrică s-a mai destins. Mi-am simţit atenţia mutându-se, dirijându-mi gândurile într-un loc unde le puteam urmări şi înţelege. Încercasem să uit cele întâmplate, să trec cu orice preţ peste ele, să fiu tare, să fiu dură, să fiu ca Derek. Scoli morţii? Mare scofală. Îi

trimiţi înapoi, îngropi trupurile şi treci mai departe – următoarea problemă, vă rog!

Dar nu reuşisem. Continuam să-i tot văd, să-i miros, să le simt atingerea. Măruntaiele mi se tot răsculau, amintindu-mi oroarea, şi apoi gândindu-mă la ce le făcusem eu lor, la oroarea *lor*. Cea mai bună metodă pentru mine de a face faţă momentului era să mă distanţez cât de cât. Nu să uit, ci doar să îl dau puţin mai la o parte, în zona sigură a imaginilor de celuloid.

Aşadar, am vorbit despre filmele cu zombi, dezbătând şi comentând meritele filmelor pe care, potrivit recomandărilor oficiale, nici unul dintre noi n-ar fi trebuit să le vadă.

– A avut cele mai bune efecte speciale, zicea Simon, jos pălăria.

– Sigur, dacă faci să sară în aer îndeajuns de multe lucruri, poţi să ascunzi găurile din intrigă, destul de mari cât să încapă şi-un camion în ele.

– Intrigă? E un film cu zombi.

Acum se întinsese cât era de lung pe podea, unde se aruncase ca să-mi facă o demonstraţie de „scenă a morţii" cu un zombi grav dezarticulat. Eu stăteam tolănită pe sofa, uitându-mă în jos, la el.

– Lasă-mă să ghicesc, zise el. Tu o să scrii primul film de artă cu zombi din lume, care va avea premiera la Sundown.

– Sun*dance*[1]. Şi, nu, nu visez asta. Dacă voi avea vreodată de regizat un film de artă? M-am cutremurat. Poţi să mă împuşti pe loc.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe pronunţia asemănătoare a cuvintelor *sundown* (apus de soare) şi Sundance Film Festival, cel mai mare festival de film independent din SUA, care se desfăşoară în ianuarie, în Salt Lake City, în Ogden şi în staţiunea Sundance (Utah).

El rânji şi se ridică în capul oaselor.

– De-acord cu tine. Fără pelicule de artă pentru mine. Nu că o să ajung *eu* vreodată să scriu sau să regizez vreun film! Apropo, până la urmă, tu ce vrei să faci? Să scrii sau să regizezi?

– Amândouă, dacă pot. Scrierea de scenarii e locul unde se naşte povestea, dar dacă vrei să vezi povestea prinzând viaţă, trebuie s-o regizezi, pentru că la Hollywood, regizorul e rege. Scenariştii? Abia de sunt depistaţi de radar.

– Deci regizorul e în vârful piramidei.

– Nu, acolo e studioul. Regizorul e regele. Studioul e Dumnezeu. Şi ei vor doar ceva pe care să-l poată vinde, ceva care se potriveşte în cele patru mici cvadrante ale lor.

– Cvadrante?

– Cele patru grupe demografice principale. Băieţi şi fete, subîmpărţiţi în tineri şi vârstnici. Atinge toate patru grupele şi ai un blockbuster... şi un studio foarte fericit. Asta, totuşi, n-o să se întâmple cu un film cu zombi, oricât de mişto ar fi.

Se răsuci pe burtă.

– De unde ştii toate astea?

– Oi locui eu în Buffalo, dar sunt conectată la lume. Sunt abonată la *Variety*[1], sunt înscrisă la *Creative Screenwriting*[2], primesc porţia mea de ştiri din cercul industriei de film, urmăresc constant blogurile... Dacă vreau să fiu în domeniu, trebuie să cunosc domeniul ăsta. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

---

[1] *Daily Variety*, un ziar cu tematică din industria de entertainment.

[2] Sau *Creative Writing*, o disciplină ce tinde să devină de sine stătătoare în învăţământul american, care se ocupă de dezvoltarea abilităţilor de exprimare şi de compoziţie (imaginaţie şi stil) ale elevilor şi studenţilor.

– O, drace. Eu nici nu știu încă ce vreau să fiu.

– Te pot angaja să-mi faci toate efectele de ceață.

El râse, apoi se uită în spatele meu.

– Salut, frate. Ai luat destul aer?

– Voiam să vorbesc cu voi. Derek își roti privirea ca să mă cuprindă și pe mine. Cu amândoi.

– Atunci, trage-ți un scaun. Subiectul curent al conversației – filmele cu zombi. Simon îmi aruncă o privire. Suntem tot la filmele cu zombi?

– Cred că da.

– Filmele cu zombi? zise Derek, rar, de parcă nu auzise bine. Se întunecă la față și își coborî vocea: Voi doi ați uitat cumva ce s-a întâmplat astăzi?

– Nțț! Tocmai de aceea vorbeam despre ce vorbeam. Simon aruncă un rânjet în direcția mea. Oarecum.

Derek mai coborî vocea un ton:

– Chloe e în pericol. În mare pericol. Și tu arzi gazul, flecărind despre filmele cu zombi?

– Ard gazul? Flecăresc? Ce cuvinte bine alese. Foarte sugestive. Unde bați? Știu foarte bine ce s-a întâmplat și ce ar putea însemna asta pentru Chloe. Dar n-o să se facă gaură în cer dacă n-o discutăm chiar în clipa asta, Chicken Little[1]. Simon se întinse, dezmorțindu-și oasele, și adăugă: În momentul de față, cred că putem lua toți o pauză, să ne mai destindem.

– Destindere? Te ocupi mult cu asta, nu-i așa? Derek se apropie de Simon. De fapt, e cam tot ce faci tu.

M-am ridicat în picioare.

– Eu... mai bine mă duc să văd dacă Rae n-are nevoie de ajutor. La treburile ei.

Simon se ridică în șezut.

---

[1] Erou al unei povești pentru copii care este lovit în cap de o ghindă și crede că se prăbușește cerul; un pesimist convins de un dezastru iminent.

– Stai puţin. Aproape am terminat aici. Se întoarse spre Derek: Nu-i aşa?

– Desigur. Dă-i înainte. Ia-o încetişor. Sunt sigur că tata o să intre pe uşa aia dintr-o clipă într-alta şi o să ne salveze. Şi dacă el are necazuri? Dacă are nevoie de ajutor? Păi, ghinionul lui, fiindcă asta presupune efort, iar tu eşti prea ocupat cu... destinderea.

Simon sări în picioare. Derek îl înfruntă. Stătură o clipă faţă-n faţă, apoi Simon mă împinse către uşă.

– Hai.

Cum eu şovăiam, a spus din buze, fără voce, „te rog". Am încuviinţat din cap şi am ieşit amândoi.

treizeci şi unu

Când mergeam pe hol, am aruncat o privire spre Simon. Faţa îi era ca de piatră, lipsită de expresie. Surprinzându-mi privirea cercetătoare, s-a străduit să-mi zâmbească, de parcă voia să mă asigure că nu era supărat pe mine.

– Doamnă Talbot? strigă el. Pot să ies până în curtea din spate? Să arunc de câteva ori la coş, înainte de a se însera?

– Bineînţeles, dragă.

Am aşteptat la uşă. Ea a ieşit din bucătărie, ştergându-şi mâinile pe un prosop, şi a tastat codul de siguranţă. Abia după aceea s-a uitat şi şi-a dat seama că Simon nu era singur.

– O, Chloe... Nu sunt sigură că voi doi ar trebui...

– E vorba de baschet, doamnă Talbot.

El deschise uşa de plasă şi o ţinu pentru mine.

– Ne puteţi supraveghea pe fereastră, dacă trebuie.

– Numai... numai să nu vă duceți într-un loc în care să nu vă pot vedea.

Simon trânti ușa de plasă după noi și porni prin curte cu o asemenea viteză, că a trebuit să alerg ca să țin pasul. Am aruncat o privire peste umăr. Ușa era închisă, nici urmă de doamna Talbot.

El se uită în jur.

– Vezi cumva mingea?

– Cred că-i în șopron. Mă duc s-o aduc...

Mă atinse pe cot.

– Nu. Doar dacă vrei să joci într-adevăr.

Am clătinat din cap și el mă conduse către banca de piatră de lângă stratul central de flori.

– Talbot ne mai poate vedea, aici. Răsuflă zgomotos. Derek chiar știe cum să mă scoată din fire. Mai rău? Eu *știu* că mă scoate din fire, încercând să mă mobilizeze, iar eu mă mobilizez oricum. Stupid, stupid, stupid.

Câteva clipe nu mai spuse nimic, plimbându-și privirea prin curte.

– Derek vrea să merg să-l caut pe tata.

– Cum? Să evadezi? Nu poți...

– Asta nu-i cine știe ce. Se lăsă pe speteaza băncii. Când ești crescut ca noi, ca supranaturalii, e... altfel. Regulile sunt altele. Trebuie să fie. Dacă e vreo problemă, trebuie să dai fuga.

– Dar tu nu vrei să pleci?

– Oh, ba da, *vreau*. Rumeg chestia asta de când am ajuns aici. Tata este acolo, afară – pe undeva –, poate are necazuri, iar eu stau degeaba într-un sanatoriu? Ducându-mă la ore? Ținându-mă pe lângă Derek? Purtându-mă de parcă totul e în regulă? Asta mă *omoară*, Chloe. Derek știe cât de tare îmi doresc să fiu afară. Cum am spus, mă mobilizează.

– Unde e tatăl vostru?

Clătină din cap.

— Nu ştim. A... Lucrurile au luat-o razna şi a dispărut, iar noi am ajuns aici. E o poveste lungă...

— Atunci mai poate aştepta.

— Mersi. Chestia e că el a plecat şi sunt sigur că n-a plecat de bunăvoie. Prin urmare, suntem prinşi aici, teoretic aşteptând să fim eliberaţi, dar după aceea, ce? Unde să ne ducem? Nu există nici o bunică sau unchi îndepărtat sau altă rudă care să aştepte să ne ia acasă. O să ajungem la un centru social şi atunci o să avem nevoie să scăpăm de acolo, deci ce rost are să aşteptăm?

— Vreţi să ieşiţi acum, dar nu *puteţi* să ieşiţi.

— *Putem* să ieşim. Derek are un plan. Simon râse scurt. Crede-mă, tipul are întotdeauna un plan. Dar este un plan de evadare numai pentru unul – pentru mine. El n-o să meargă. Refuză pur şi simplu.

– *Cum?* Te face să te simţi vinovat că stai aici, în schimb el nu pleacă? De unde-a scos-o și pe-asta?

– Mda, ştiu, şi n-aş vrea să sune ca şi când i-aş lua apărarea, dar are un motiv de a nu pleca. E un motiv stupid, dar pentru el înseamnă foarte mult şi n-are sens să încerci să-i schimbi părerea. Pur şi simplu... e îngrozit.

– Îngrozit?

Simon își îndoi braţul și se uită în jos, la el.

– E complicat. Ideea lui Derek, totuși, este să ies eu și să-l găsesc pe tata. Tata m-a învăţat mai multe căi prin care să iau legătura cu el. Formule magice şi chestii din astea. Dar nu-l pot părăsi pe Derek.

– Nu poţi?

– Nu vreau, cred. Sunt neliniştit pentru tata, dar el îşi poate purta şi singur de grijă, mult mai bine decât Derek.

Trebuie să fi arătat sceptică, fiindcă a continuat:

– Ştiu că Derek dă impresia că poate și, în multe privințe, chiar poate, dar în altele... Clătină din cap. E complicat. Dacă eu o șterg și se întâmplă ceva rău, mă tem că el, pur și simplu... o să lase lucrurile să curgă.

– Nu înțeleg.

– Știu. Își privi mâinile. Știu că nu prea are sens ce spun, dar...

– E complicat.

– Mda. Dar... Trase aer în piept. Încep să cred că trebuie să-mi asum riscul ăsta. Derek are dreptate. Dacă stau cu mâinile în sân, n-o să ajungem nicăieri. Acum, e rândul tău să te hotărăști. Chiar trebuie să ieși de aici.

– Trebuie?

Întrebarea mea a sunat ca un scâncet.

– Derek are dreptate. Oricât de tare ne-am strădui să-ți ascundem puterile, ele nu sunt ca ale mele. *Nu pot* fi ascunse. Nu când trăiești sub lupă.

– Dacă o să ajung să fiu transferată într-un spital, o s-o scot eu la capăt cumva.

– Și dacă *nu* e un transfer? Aruncă o privire spre casă, cu îngrijorarea întipărită în ochi. Ceea ce ai spus tu despre Liz nu-mi mai dă pace. Poate că ea e un șaman. Sau, dacă e moartă, poate că a fost un accident. De ce ar omorî ei copiii care nu se mai fac bine? Sună paranoic, dar chiar și Derek e îngrijorat.

– Derek? Dar el a zis...

– Știu ce-a zis. Dar când am discutat cu el, mai târziu, n-a mai desființat ideea la fel de categoric. Ba chiar și-a pus și el câteva întrebări. Cu Derek, asta înseamnă maximum de acord la care poți ajunge asupra unei chestiuni. Dar tu oricum ai nevoie de ajutor. Să presupunem că totul merge bine și vei fi eliberată, ce-o să faci? Cu cine ai să vorbești? Cum ai să înveți să te întorci iarăși la normal?

Normal. Un cuvânt atât de simplu, banal. Ciudat cum strălucea acum, ca un inel de alamă pe un carusel, sclipind de promisiuni, atât de aproape, dar cu neputință de atins.

Ieşirea din sanatoriu nu mi-ar fi rezolvat problemele. Mătuşa Lauren ar fi stat încontinuu cu ochii pe mine, interpretând greşit fiecare lucru „anormal" pe care l-aş fi făcut drept un semn că aş fi avut nevoie să mă întorc la Sanatoriul Lyle... sau mai rău.

Dar să fug?

Ştiam ce ar fi spus Derek. Îmi puteam închipui expresia de pe chipul lui, grimasa aceea de dispreţ şi de frustrare. Nu mai eram Chloe Saunders, fata protejată, de la şcoala de artă. Nu mai eram nici măcar Chloe Saunders, schizofrenica. Iar dacă necromanta Chloe Saunders ar fi urmat vechile reguli, ar fi sfârşit într-o celulă capitonată, urlând despre voci pe care nimeni altcineva nu le-ar putea auzi.

Nu eram naivă. Citeam ştirile. Ştiam ce li se întâmpla copiilor care fugeau de acasă, că nu-i aştepta deloc viaţa minunată de libertate pe care şi-o imaginaseră. Cât ar fi durat până l-am fi găsit pe tatăl lui Simon? Cum am fi trăit până atunci? Ce am fi mâncat? Unde am fi dormit? Eu aveam nişte bani, dar cât ne-ar fi putut ţine? Ce s-ar fi întâmplat când fotografiile noastre ar fi apărut la ştiri? Când fiecare poliţist şi cetăţean cu spirit civic ne-ar fi căutat?

Aş fi putut să rezist aici, să-mi ţin cu forţa ochii închişi şi să mă rog să nu se întâmple nimic rău. Sau aş fi putut să-mi iau soarta în mâini. Să trec la acţiune.

Să obţin ajutor din partea tatălui dispărut al lui Simon nu era chiar ideea mea de plan ferm. Dar dacă aş fi ieşit afară, aş fi putut lua urma lui Liz. Asta ar fi fost uşor. Era un număr limitat de spitale în Buffalo. Şi dacă ea nu se afla în siguranţă într-un spital, ce ar fi însemnat asta pentru noi, ceilalţi? Că eram în pericol? Nu-mi puteam vârî degetele în urechi, pretinzând că totul este perfect.

– Dacă ieşi de aici, o să vin cu tine, am zis eu.

– Nu-i nevoie. Am vrut să spun doar că *eu* trebuie să plec, pentru mine şi pentru Derek, iar acum şi pentru tine. Când o să-l găsesc pe tata, el o să ne poată ajuta.

– Dar *pe tine* cine o să te ajute? Afară?

Un zâmbet forţat.

– Am vraja mea de ceaţă ucigătoare.

– Ai nevoie să-ţi asigure cineva spatele. Derek ar fi mult mai bun la asta, dar o să te alegi doar cu mine. Eu vin.

treizeci şi doi

AM AŞTEPTAT ÎN BAIA BĂIEŢILOR, înghesuită lângă dulapul cu prosoape. La fiecare zgomot dinspre hol, inima îmi bătea mai tare, spunându-mi că eram pe cale să mă fac de râs mai mult ca niciodată.

Dar nu greşisem. Ca şi Derek, puteam aduna unu şi cu unu şi să văd cât îmi dă. Mi-am şters palmele năduşite de jeanşi, am aruncat o privire la ceas şi m-am rugat să fi ajuns la concluzia corectă. Şi, într-un fel, m-am rugat să nu fi ajuns.

Când ceasul meu a arătat 8 fix, uşa de la baie s-a deschis brusc. Derek a aprins lumina, apoi a închis uşa după el. Când s-a întors către oglindă, m-a văzut şi-a scos o exclamaţie de surpriză care, în alte circumstanţe, mi-ar fi produs multă satisfacţie.

– Te-ai scrântit? şopti el. Ce cauţi aici?

Am trecut pe lângă el şi am încuiat uşa.

– Dacă vrei să discuţi planul, ăsta chiar nu e locul potrivit, zise el.

S-a învârtit în loc, urmărindu-mă cu privirea când am traversat baia până la duş şi am dat drumul la apă

rece, ca să ne acopere conversaţia fără să umple încăperea de abur.

– Grozav, mormăi el. Acum or să creadă că am făcut duş împreună. Poate le vom putea spune că n-am vrut decât să ne spălăm de murdăria din spaţiul de intervenţie şi încercam să economisim apa.

M-am postat în faţa lui.

– Tu mi-ai copt-o.

Deschise gura, dar, pentru prima oară, nu ieşi nimic de pe buzele lui şi recurse la un rânjet dispreţuitor simbolic.

– Tot timpul ăsta am încercat să-mi imaginez de ce voiai tu să mă ajuţi pe mine. De ce-ţi păsa ţie dacă ştiam că sunt o necromantă? De ce-ţi păsa dacă aveam să fiu dată afară de aici? De ce să rişti pentru mine, cum ai făcut în după-amiaza asta?

– Eu n-am vrut decât...

– Să mă ajuţi. Sigur, eşti antipatic şi arogant, dar sub masca asta există un tip cumsecade care vrea să ajute un seamăn supranatural. Mda, cum să nu! Trebuia să fie alt motiv. Şi astăzi l-am aflat. Simon.

Îşi încrucişă braţele.

– Da, Simon m-a pus să mă port drăguţ cu tine. Bine? Acum pot să-mi fac duşul? Singur?

– Tu voiai ca Simon să fugă de aici. Să-l găsească pe tatăl vostru. Dar el n-ar fi plecat fără tine. Avea nevoie de un motiv ca să plece fără întârziere. Şi atunci i-ai dat tu unul. Subsemnata domniţă la ananghie.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, mormăi el, dar ocolindu-mi privirea.

Şi ultima fărâmă de îndoială mi-a fost spulberată de un nou val de mânie.

– Eram la îndemână, o adevărată necromantă, naivă şi pierdută. Momeala perfectă. N-aveai decât să ne tot împingi unul către celălalt, să faci mare caz despre cât

de neajutorată sunt eu și, până la urmă, el avea să-și pună armura-i strălucitoare. Grozav plan. Dar tot îi mai lipsește ceva. Miza. În orice thriller bun, eroul are nevoie de trei lucruri. Ținta, motivația și miza. Ținta: găsirea tatălui vostru dispărut. Motivația: ajutorarea bietei gagici necromante. Miza lipsea, totuși. Aveai nevoie să-ți pui domnița la o adevărată ananghie. Dacă era pe cale să fie transferată într-un adevărat spital de boli mintale? Unde Simon n-ar mai fi avut cum să ajungă la ea și s-o ajute? Sau, mai rău, unde ar fi putut muri, victima unui plan diabolic. Și atunci ai pus-o pe Tori să...

– Nu! Își ridică mâinile, cu o expresie sincer șocată. N-am avut nici un amestec în treaba aia. Chiar dacă Tori ar fi vrut să se apropie destul de mine cât să poarte o conversație – ceea ce, poate c-ai observat, nu i-a trecut prin cap – n-aș fi făcut eu așa ceva. Nu am făcut nimic care să-i *determine* pe ei să te transfere.

– Bine, atunci tu doar ai profitat de situație.

I-am dat un moment ca să răspundă. N-a scos un cuvânt, ceea ce a însemnat exact răspunsul de care aveam nevoie.

– Când v-am spus prima oară despre faptul că o văd pe Liz, mi-ai tăiat imediat macaroana. Dar apoi ți-ai dat seama că asta putea fi întoarsă în avantajul tău, așa că ai schimbat placa pe lângă Simon. Ai semănat semințele îndoielii și ai așteptat liniștit să răsară. De aceea n-ai protestat când m-am oferit să fiu eu cea transferată. Era exact unde doreai să ajung. Ai manipulat situația și ai mințit...

– Eu nu mint niciodată.

L-am fixat cu o privire grea.

– Chiar i-ai auzit pe doctori vorbind c-ar trebui să mă transfere, ieri?

Își afundă mâinile în buzunare.

— I-am auzit vorbind despre tine şi mi s-a părut că ar sugera...

— Bine, n-ai minţit. Ai exagerat.

Se încruntă.

— Dar chiar *eşti* în pericol. Cu cât mă gândesc mai mult la Liz...

— Mai tacă-ţi fleanca, da? Ai obţinut ce ţi-ai dorit. Simon pleacă. Eu plec cu el. Ai dreptate. El trebuie să iasă ca să-l găsească pe tatăl lui. Bineînţeles, ne-ai fi putut scuti pe toţi de toată bătaia asta de cap, plecând pur şi simplu cu el. Dar asta ar putea fi periculos. Iar el oricum nu-i tatăl tău, prin urmare nu e chiar problema ta...

S-a repezit la mine atât de repede încât m-am clătinat, dându-mă în spate, dar am reuşit să mă stăpânesc şi să-l înfrunt. N-a fost lucru uşor, cu el aplecat ameninţător deasupra mea, fulgerând din ochi.

— Asta cred eu, Chloe?

Mi-am forţat genunchii să reziste, refuzând să întrerup contactul vizual.

— Nu ştiu ce crezi tu, Derek, am spus eu, calmă — cel puţin, aşa speram. Simon zice că există un motiv pentru care tu nu vrei să pleci. Un motiv stupid, după părerea lui. Aşadar, poate că e o scuză. Poate că nu vrei pur şi simplu să te agiţi.

— O scuză? Râse amar. Apoi se dădu înapoi din faţa mea, greoi, de parcă făcea un efort, şi spuse: Mi-ai citit dosarul, da?

— Eu...

— Ştiu că l-ai citit în noaptea aia când tu şi cu Rae v-aţi prefăcut că dădeaţi un raid prin cămară.

— Numai pentru că tu făcuseşi ce făcuseşi. Trebuia să ştiu...

— Cât de periculos eram. Nu te învinuiesc. Dar ţi-ai găsit răspunsul, da? Ştii *exact* cât de periculos sunt.

Am înghițit în sec.

– Eu...

– Știi ce am făcut și mai crezi că ar trebui să umblu liber pe străzi? Strâmbă din buze. Sunt exact în locul care mi se cuvine.

Ceva din ochii lui, din vocea lui, de pe fața lui, îmi crea un nod dureros în gât. Am aruncat o privire spre duș, urmărind cum apa stropea ușile, în timp ce jetul puternic umplea tăcerea.

După un moment, m-am uitat înapoi la el.

– Trebuie să fi avut un motiv când ai făcut-o.

– Zău? Când am încercat să-mi întorc din nou ochii, el a făcut un pas în lături, interceptându-mi privirea. Asta vrei, Chloe? Să auzi motivul meu? Scuza mea? Să auzi că tipul ăla a scos un pistol la mine și că, dacă nu l-aș fi azvârlit în perete, aș fi fost mort? Ei bine, nu așa s-a întâmplat. Există un copil acolo, în urma mea, care nu va mai putea merge niciodată, și eu n-am nici o scuză. Este vina mea. *Numai* vina mea. Tatăl nostru, dispărut. Simon, închis aici. Eu...

Și-a închis gura strâns, adâncindu-și mâinile în buzunare și privind încruntat pe deasupra creștetului meu, cu mușchii de pe falcă zvâcnindu-i.

După încă un moment, a zis:

– Așadar, da, vreau ca Simon să iasă și-am să fac orice să-l ajut, însă nu să te pun pe tine în vreun pericol. Tu obții ceva de pe urma evadării ăsteia. N-ai nici un motiv să te plângi.

N-am putut decât să mă uit lung, fiindcă orice senzație că poate l-aș fi înțeles se evaporase, ca de obicei. Zărisem ceva pe sub mască, dar el îl smulsese de sub ochii mei atât de repede, încât rămăseseră doar niște vânătăi care-mi spuneau că sunt o proastă dacă sper la mai mult.

– Nici un pericol? am zis eu, încet. O să fug. De acasă. De la familia mea. Din *viața* mea.

– O să fii cu Simon. Nu te preface că asta-i o nenorocire.

– Ce?

– Știi ce vreau să spun. Câteva zile singură cu Simon? O să fie super. Și înseamnă mult pentru el. *Mult*. Să fugi de-aici pentru a-l ajuta pe el să-și găsească tatăl? N-o să uite niciodată asta.

Am făcut ochii mari.

– O, Doamne, crezi? Pe bune? Ce mișto! Pariez că o să-mi ceară să avem o relație stabilă și tot tacâmul. Vom putea să schimbăm scrisori de dragoste între centrul meu de detenție juvenilă și al lui, și poate or să ne lase să ne întâlnim la orele de dans mixt...

Se uită urât la mine.

– Chiar mă crezi o idioată, nu? am spus și-am ridicat imediat mâna. Nu, nu-mi răspunde la asta. *Te rog*. Știre de ultimă oră: să-ți tragi un iubit nu se află în topul listei de priorități a tuturor fetelor. Chiar în clipa asta, pe lista mea se află cât de jos se poate – mult sub alte preocupări banale, cum ar fi să-mi redobândesc viața

– Bine...

– După ce afacerea asta o să se încheie, n-aș fi surprinsă ca Simon să nu mai vrea să mă vadă niciodată. Să uite totul definitiv. Și, știi ceva? Asta-i perfect. Findcă eu trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Liz. Și vreau să-l ajut pe Simon pentru că așa este corect să fac, nu pentru că îl cred eu așaaaaa de drăguț. N-oi fi eu un geniu ca tine...

Fulgerele din priviri se întoarseră.

– Nu sunt...

– Dar sunt destul de isteață să știu că treaba asta n-o să fie o mare aventură romantică. Fug de acasă. O

să trăiesc pe străzi. Chiar dacă îl găsim pe tatăl tău, nu sunt sigură că va fi în stare să-mi repare mie viața.

Gândul mi-a zburat la mătușa Lauren și am simțit o strângere dureroasă de inimă.

– Nici nu sunt sigură că mai poate fi reparată.

– Adică ar trebui să-ți fiu recunoscător pentru că pleci?

– N-am spus niciodată...

Comutase înapoi în modul dominator.

– Ai tot atâta nevoie să ieși de aici cât are și Simon, poate chiar mai multă. Poate că nu vezi pericolul în care te afli, dar eu îl văd. Și sunt îngrijorat.

– Îngrijorat? Pentru mine?

Ridică din umeri.

– Sigur. Preocupat. Știi tu. Nici măcar nu m-a putut privi în ochi când a spus-o. Da, avem nevoie de tine, dar chiar *vreau* să ajut un semen supranatural. Strecură o privire spre mine și adăugă: Trebuie să rămânem uniți.

– Să nu îndrăznești!

– Ce?

Privirea lui se smulse dintr-a mea și începu să se plimbe prin baie.

– Ai dreptate, am zis. Chiar am nevoie de ajutor. Viața mea se face fărâme și poate că, într-o bună zi, o să mă uit înapoi la povestea asta ca la cea mai mare și mai stupidă greșeală pe care am făcut-o vreodată, însă în clipa asta e singura soluție pe care o văd. Ai nevoie de mine pentru rolul domniței la ananghie? Bine. Dar să nu spui *niciodată* că faci asta pentru mine. Asta n-are nimic de-a face cu mine. Să nu îndrăznești să pretinzi c-ar avea.

I-am întors spatele și am ieșit.

treizeci și trei

Mă întrebam dacă, după evadarea noastră, aveam să găsesc timp să dorm. Pentru că, în mod cert, la Sanatoriul Lyle nu avusesem parte de prea mult somn.

În noaptea aceea mă simțeam atât de frântă că nici măcar n-am fost în stare să stau întinsă în pat, clocotind de mânie împotriva lui Derek sau fremătând de nesiguranță în privința pasului pe care mă pregăteam să-l fac. M-am aruncat în pat și am pătruns direct în vise cu sirene tânguitoare de poliție și câini urmăritori care lătrau. Cu un băiat captiv într-un pat de spital, și un băiat captiv într-un sanatoriu privat și suflete captive în trupuri putrezinde. Cu zombi țipând și cerând milă și o fată țipând „Dar n-am vrut asta", și un băiat spunând: „Nici eu n-am vrut. Nu contează."

Visele s-au tot rotit și s-au tot amestecat între ele până când unul a reușit să se elibereze. O imagine îngropată de cele mai puternice, mai gălăgioase, desprinzându-se de ele și spunând: „Cu mine cum rămâne?"

M-am deșteptat brusc și am stat așa, suspendată în întuneric, clătinându-mă între amintirea aceea confuză, întrebările pe care le ridica și răspunsurile pe care le promitea.

Apoi am sărit jos din pat.

Am bătut la ușa dormitorului.

– Derek?

Sforăituri groase mi-au răspuns.

Am bătut din nou, ridicându-mi vocea cât am îndrăznit de tare.

– Derek?

Mi-am chircit degetele de la picioare pe lemnul tare și rece ca gheața și mi-am frecat pielea ca de găină de pe brațe. Ar fi trebuit să-mi iau un pulover. Și ciorapi.

Nici măcar n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Îl muștruluisem pe tip, îmi făcusem ieșirea perfectă din scenă... și acum mă furișam înapoi, rugându-l să stea de vorbă cu mine.

Asta înseamnă distrugerea unei scene.

În clipa în care mi-am ridicat mâna să mai bat o dată, clanța a scos un clinchet. Când ușa s-a crăpat, mi-am ridicat privirea până la nivelul ochilor, cu scuzele pe buze, și m-am trezit holbându-mă la un piept. Un piept gol... și nu un piept de băiat. Lat și musculos, pe care numai punctișoarele roșii de acnee acută răspândite peste tot constituiau un semn că *nu* aparținea unui bărbat în toată firea.

Prin casă, Derek întotdeauna purta tricouri uriașe și jeanși lălâi. Dacă mi-aș fi imaginat cum arăta pe sub ele – ceea ce nu făcusem –, aș fi presupus un trup îndesat, învecinat cu supraponderalul. Toată mâncarea aia pe care o devora trebuia să se depună undeva. Și, după cum se părea, se depusese – numai că nu în grăsime.

Obrajii mi s-au aprins iar privirea mi-a coborât de pe pieptul lui Derek... ca să văd că nu purta decât boxeri.

– Chloe?

Privirea mi s-a repezit – recunoscătoare – la fața lui. El se zgâia la mine.

– Chloe? Ce...?

– Îmi ești dator.

– Hm?

Se frecă la ochi cu degetul mare și arătătorul, mârâi un căscat și își dezmorți umerii.

– Cât e ceasul?

– Târziu. Sau devreme. Nu contează. Am nevoie de ajutorul tău și îmi ești dator. Îmbracă-te, să fii jos în cinci minute.

M-am răsucit pe călcâie și am luat-o către scări.

Oare Derek avea să vină după mine? Probabil că nu, ținând seama că eu îi nesocotisem ordinul „întâlnirea în cinci minute" în după-amiaza aceea.

Plănuisem că nu plec de la ușa lui până n-ar fi fost de acord să mă ajute. Dar nu mă așteptasem să fie aproape gol în timpul conversației. Ceea ce mi-a amintit, de asemenea, că nici eu nu aveam pe mine decât pantalonii de pijama și un maiou. Când am ajuns la parter, am găsit hanoracul pe care-l dezbrăcase Rae mai devreme în camera media. Mi-l trăgeam din mers, pe hol, când aproape că m-am ciocnit de Derek.

Îmbrăcase niște pantaloni de trening și un tricou și se oprise în mijlocul holului, scărpinându-și furios antebrațul gol.

– Purici? am zis eu.

Gluma era, recunosc, o încercare nereușită de a alunga nervozitatea de mai devreme și nu credeam că merita privirea chiondorâșă pe care mi-o aruncă el.

– Hai să terminăm mai repede, zise. Nu sunt într-o dispoziție prea bună.

L-aș fi putut întreba prin ce se deosebea asta de starea lui normală, dar mi-am mușcat limba, i-am făcut semn să vină în camera media și am închis ușa. Apoi mi-am aplecat capul, trăgând cu urechea.

– Suntem în siguranță aici, zise el. Doar să vorbești în șoaptă. Dacă vine cineva, o să aud eu.

M-am dus spre fereastră și m-am oprit într-un petic luminat de lună. Când a venit și el, l-am privit pentru prima oară cum trebuie, în lumină. Fața îi era palidă, obrajii roșii ca focul și nu din pricina acneei. Nădușeala

îi lipise părul în jurul feței, iar ochii lui cu pleoape roșii sclipeau, străduindu-se să-și concentreze privirea.

– Ai febră, am zis eu.

– Poate. Își greblă cu mâna părul pe spate. De la ceva ce-am mâncat, bănuiesc.

– Sau de la vreun virus pe care l-ai luat.

Clătină din cap.

– Eu nu... Șovăi, dar apoi continuă: Eu nu mă îmbolnăvesc. Nu prea des, în orice caz. Un aspect al... condiției mele. Asta de-acum pare să fie o alergie. Se scărpină din nou pe braț. Nu-i mare lucru. Sunt doar iritat. Mai excentric decât de obicei, ar zice Simon.

– Ar trebui să te întorci în pat. Uită de...

– Nu, ai dreptate. Îți sunt dator. Ce-ți trebuie?

Am vrut să protestez, dar mi-am dat seama că era hotărât.

– Stai puțin, am zis eu și am dat fuga pe hol.

A șoptit un exasperat „Chloe!" după mine, urmat de o sudalmă fără convingere, de parcă n-ar fi găsit energia nici să înjure cum trebuie.

M-am întors cu un pahar cu apă rece și i l-am întins, împreună cu patru pastile de Tylenol.

– Două acum, două mai târziu, în caz că...

Și le aruncă pe toate patru în gură și bău jumătate de pahar.

– Sau le poți lua pe toate patru acum.

– Am un metabolism accelerat, zise el. Un alt aspect al condiției mele.

– Știu o mulțime de fete care nu s-ar supăra să aibă și ele asta.

Bodogăni ceva de neînțeles și goli paharul.

– Mersi, dar... Îmi întâlni privirea. Nu-i nevoie să te porți frumos cu mine doar pentru că nu mă simt prea bine. Ești supărată. Ai tot dreptul să fii. Te-am folosit și

am agravat situaţia pretinzând că n-am făcut-o. În locul tău, eu nu mi-aş fi adus apă decât ca să mi-o torn în cap.

Se răsuci ca să pună paharul gol pe masă şi m-am bucurat că a făcut-o, pentru că în mod sigur rămăsesem cu gura căscată. Fie că febra i se urcase drept la cap, fie că eu mai dormeam încă şi visam, pentru că asta sunase suspect de aproape de o recunoaştere a vinei. Poate chiar a scuză pe ocolite.

Se întoarse iar spre mine.

– Bun, deci îţi trebuie...?

I-am făcut semn spre canapea. Pe chipul său fulgeră agasarea – să se aşeze comod era o distracţie cu care nu putea fi deranjat –, dar când eu am luat loc pe scaunul din faţă, s-a lăsat şi el să cadă pe canapea. Dacă nu-l puteam lăsa să se întoarcă în patul lui, cel puţin se putea odihni cât vorbeam eu.

– Tu ştii câte ceva despre necromanţie, da? am început eu.

El ridică din umeri.

– Nu sunt expert.

– Dar ştii mai multe decât mine, Simon sau oricine altcineva cu care aş putea vorbi în momentul de faţă. Deci cum îi contactează necromanţii pe morţi?

– Vrei să spui ca tipul din pivniţă? Dacă el este acolo, ar trebui să-l vezi. Apoi nu faci decât să-i vorbeşti, cum vorbim noi acum.

– Vreau să spun, cum contactezi o anumită persoană. Pot să fac asta? Sau sunt limitată doar la cei peste care dau întâmplător?

Tăcu. Iar când vorbi, vocea îi era neobişnuit de blândă.

– Dacă te referi la mama ta, Chloe...

– Nu.

Cuvântul îmi ieşi mai tăios decât intenţionasem.

– Nici prin cap nu mi-a trecut... Păi, da, m-am gândit la asta, pentru cândva, poate, fireşte că mi-ar plăcea, mi-ar fi drag să... M-am auzit bătând câmpii şi am tras adânc aer în piept. Asta are legătură cu situaţia noastră.

– Te referi la Liz?

– Nu. Ar-ar trebui să încerc s-o contactez pe ea, cred. D-doar ca să fiu sigură. Dar nu-i asta. Să lăsăm de ce voiam să ştiu.

El se lăsă pe spate, între pernele canapelei.

– Dacă aş şti de ce, mi-ar fi mai uşor să răspund.

Poate, dar n-aveam de gând să-i spun până când nu adunam destule probe ca să-i pot expune, cu încredere, teoria mea.

– Dacă *aş putea* contacta o persoană anume, cum aş face-o?

– Poţi s-o faci, dar nu e simplu şi succesul nu e garantat la vârsta ta. Ca şi Simon şi vrăjile lui, eşti la... nivelul uceniciei.

– La care pot fac lucrurile accidental, precum reînvierea morţilor.

– Păi, nu. Îşi scărpină absent braţul şi *râc-râc*-ul umplu tăcerea. Din câte am auzit, sculare morţilor din mormânt este cel mai greu lucru de făcut şi cere îndeplinirea unui ritual complicat. Clătină din cap şi încetă cu scărpinatul. Trebuie să fi auzit prostii. Am mai spus, nu sunt expert.

– Să ne întoarcem atunci la *cum*. Cum fac să chem un anumit suflet?

Se lăsă într-o rână, sprijinindu-şi capul de speteaza canapelei, uitându-se în tavan înainte de a da din cap, parcă pentru sine.

– Dacă-mi aduc aminte bine, există două căi. Ai putea folosi un obiect personal.

– La fel cum pui un câine pe urmele cuiva.

Un zgomot uşor, semănând cu râsul.

– Mda, cred că da. Sau ca unul din mediumurile alea pe care le vezi prin filme, care întotdeauna cer ceva care i-a aparținut persoanei căutate.

– Și a doua cale?

Am încercat să nu arăt cât de mult îmi doream răspunsul ăsta, cât de tare speram că îl ghicisem deja.

– Trebuie să fii la mormântul respectivului.

Inima îmi bătea nebunește și trecură câteva clipe până când am fost din nou în stare să vorbesc.

– La mormânt. Presupunând că acela este locul unde a fost înmormântat trupul. Trupul este important, nu locul mormântului.

Flutură din mână, ignorând mărunta mea distincție, redevenind Derek cel dintotdeauna.

– Da, trupul. Ultimul obiect personal.

– Atunci cred că știu ce voia stafia din pivniță.

I-am explicat cum stafia mă îmboldise să „fac contactul", să „îi chem pe ei" și să „ascult ce au de spus".

– Se referea la trupurile îngropate. De-asta voia să intru în spațiul de intervenție. Ca să fiu destul de aproape de trupuri, pentru a le putea contacta pe spiritele lor.

Derek își duse mâna la spate pentru a se scărpina între omoplați.

– De ce?

– Din ceea ce păreau să spună, era ceva despre Sanatoriul Lyle. Ceva ce îmi puteau spune mie.

– Dar trupurile alea au fost îngropate acolo cu mult înainte ca Lyle să fie sanatoriu privat. Iar dacă stafia aia știe ceva, de ce nu-ți spune chiar ea?

– Nu știu. Zicea...

M-am străduit să-mi aduc aminte.

– Părea să-mi spună că ea nu putea să intre direct în contact cu celelalte.

– Şi atunci, de unde ştia că ele aveau ceva important să-ţi spună ţie?

Bună întrebare. De-asta venisem eu la Derek. Pentru că îmi lua la puricat presupunerile, îmi arăta unde scârţâia raţionamentul şi ce trebuia să aflu înainte de a trage vreo concluzie.

– Nu ştiu, am zis eu, în cele din urmă. Indiferent cum au ajuns ele acolo, sunt foarte sigură că n-au murit din cauze naturale. Probabil că ai dreptate şi nu are absolut nici o legătură cu noi, iar stafia asta e confuză şi a pierdut noţiunea timpului. Sau poate că vrea ca eu să le rezolv crimele... M-am ridicat. Însă, orice ar vrea ea să aud, am de gând să ascult. Sau măcar să încerc.

– Stai aşa.

Ridică o mână şi m-am pregătit pentru obiecţiile sale. Era pierdere de vreme. Periculos, pe deasupra, după ce fuseserăm prinşi acolo mai devreme. Şi, să nu uităm, ultima oară când contactasem spiritele acelea, le întorsesem în trupurile lor. Dacă mai făceam o dată asta, mai bine nu-l chemam din nou pe el la chestia cu reîngropatul.

Se ridică în picioare.

– Ar trebui să luăm o lanternă. Mă ocup eu. Tu ia-ţi pantofii.

treizeci şi patru

N-AVEAM DE GÂND SĂ PUN piciorul – nici desculţ, nici în ciorap, nici cu pantof – în acel spaţiu de intervenţie până ce n-aş fi stat de vorbă cu prima stafie şi nu i-aş fi pus toate întrebările pe care le punctase Derek.

Am coborât împreună în spălătorie. Derek a luat poziţie într-o parte a camerei, sprijinindu-se cu spatele de uscător. Eu m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe

podea, în mijlocul încăperii, am închis ochii și m-am concentrat.

N-a durat mult, de parcă stafia mă așteptase. Tot nu puteam să prind de la ea mai mult decât frânturi de frază și imagini fugare. I-am spus asta lui Derek și am adăugat:

– N-am mai luat medicamentele după ce mi-ai dat borcanul ăla. Dar cred că încă mai am ceva din ele în organism.

–...nu medic..., a spus stafia. ...bloc...

– Ce e blocat?

– Vrajă... spirite... blochează...

– O vrajă de blocat spiritele? am ghicit eu.

Asta îi atrase atenția lui Derek, care veni mai aproape, desfăcându-și mâinile de la piept.

– A spus că îl blochează o vrajă? Ce fel de vrajă?

Mă pregăteam să-i transmit, dar stafia evident îl putea auzi și i-a răspuns.

– Ritual... magic... important.

– E important?

– Nu... *nu* important, zise el, energic.

I-am relatat asta lui Derek, care a bombănit despre imperfecțiunea acestui mod de comunicare, în timp ce-și scărpina furios antebrațul, apoi spuse:

– Spune-i să zică un cuvânt odată. Să-l repete până îl înțelegi și îl rostești și tu, pentru control. O să meargă mai greu, dar cel puțin nu vom pierde...

Se opri, privirea lui urmărind-o pe a mea spre antebrațul lui. Pielea i se... mișca. În valuri mici.

– Ce na...? începu el, apoi mârâi enervat și își scutură violent brațul. Spasme musculare. Am o mulțime în ultima vreme.

Se uită iarăși la pielea care se încrețea, strânse pumnul și îl împinse puternic în aer de vreo câteva ori, încercând să-și potolească mușchii. Eram gata să-i

sugerez să discute cu un doctor, când mi-am dat seama că n-ar fi atât de simplu pentru cineva ca Derek. Acum puteam vedea clar că *era* o problemă cu mușchii lui, care se destindeau și se contractau de capul lor. Un efect secundar al condiției sale, bănuiesc, mușchii dezvoltându-se supraturați. Ca și restul lui, trecând în viteză prin pubertate.

– Atâta timp cât nu-ți ies prin haine, sfâșiindu-le, și nu te faci verde..., am zis eu.

– Cum?

Fața i se strâmbă nedumerită, apoi pricepu.

– *Incredibilul Hulk*. Ha-ha! *Filmul Incredibil de Prost*, mai exact. Își frecă antebrațul. Nu mă lua în seamă și întoarce-te la spiritul tău.

Spiritul auzise propunerea lui Derek de a-mi spune un cuvânt odată, și asta am și făcut. A mers mult mai bine, deși suna cumva a șaradă, el spunând un cuvânt încă o dată, și încă o dată, iar eu repetându-l agitată, până când îl înțelegeam, în sfârșit.

Am început cu întrebări despre spiritul însuși și am aflat că și el fusese un necromant. Și că se afla la spital când fusesem eu internată. Ceva despre opritul spiritelor de a mai hărțui pacienții bolnavi mintali, ceea ce n-am prea înțeles, dar nu era important.

Spiritele îi recunoșteau pe necromanți, deci el știuse ce eram eu. Dându-și seama că *eu* nu știam ce eram, a înțeles că aveam nevoie de ajutor. Dar mai înainte de a putea face contactul, fusesem mutată din spital. Și astfel mă urmase la Sanatoriul Lyle. Numai că sanatoriul era cumva blocat împotriva spiritelor. El se gândise că ar fi o vrajă, deși când Derek l-a descusut despre această afirmație, spiritul a recunoscut că s-ar fi putut să fie orice, de la materialele de construcție până la poziția geografică a clădirii. Tot ce știa era că singurele locuri

în care putea face contact parțial cu mine erau pivnița și podul.

Cât despre morții din spațiul de intervenție, știa două lucruri. Unu, că fuseseră uciși. Și doi, că fuseseră supranaturali. Acestea două laolaltă îl convinseseră că poveștile lor ar fi importante. El nu le putea afla singur, fiindcă nu putea face contact cu morții la fel de ușor pe cât o făcea *înainte* de a deveni unul dintre ei.

– Dar nu erau decât schelete și carne uscată, zise Derek. Ca mumiile. Indiferent ce li s-a întâmplat lor, n-ar avea nici o legătură cu noi, aici, acum.

– Poate, a fost singurul răspuns al stafiei.

– Poate?

Derek își aruncă mâinile în sus și începu să se plimbe cu pași mari prin încăpere. Mormăia în barbă, dar fără nici un pic de mânie, doar cu frustrare, încercând să pătrundă această problemă și să vadă o legătură, când de fapt ar fi trebuit să fie în pat, îngrijindu-se de febră.

– Samuel Lyle, comunică mai departe spiritul. Proprietarul original. Îl cunoști?

I-am spus că nu și l-am întrebat pe Derek.

– De unde să-l cunosc pe tipul care a construit căsoiul ăsta acum o sută de ani?

– Șaizeci, zise spiritul, iar eu am transmis.

– Mă rog, răspunse Derek și își reluă mersul prin încăpere. El măcar știe în ce an suntem acum?

I-aș fi putut atrage atenția că, dacă spiritul știa cu cât timp în urmă fusese construită casa, în mod evident știa și anul curent, dar Derek doar cârtea, fiindcă febra îl împiedica să se concentreze asupra puzzle-ului.

– Supranaturali, zise spiritul. Lyle. Vrăjitor.

Asta îl făcu pe Derek să se oprească brusc atunci când i-am spus-o.

– Tipul care a construit locul ăsta a fost vrăjitor?

– Magie neagră. Alchimist. Făcea experimente. Pe supranaturali.

Un fior rece mi-a străbătut brațele și mi le-am încrucișat.

– Crezi că așa au murit cei din pivniță? am întrebat. Vrăjitorul, Lyle, a făcut experimente pe ei?

– Cum de știe el atât de multe despre tipul ăsta? întrebă Derek. A venit aici după tine, nu?

– Toată lumea știe, răspunse spiritul. În Buffalo. Toți supranaturalii. Știau unde locuia el. Și stăteau deoparte. Sau nu.

Derek clătină din cap:

– Eu *tot* nu văd cum vreunul dintre lucrurile astea ar avea legătură cu noi.

– Poate are, a răspuns spiritul. Poate n-are. Trebuie întrebat.

Derek șuieră o înjurătură și izbi cu pumnul în zid, cu destulă forță cât să mă facă să tresar. M-am apropiat de el.

– Du-te în pat. Probabil ai dreptate. Sunt sigură că nu-i nimic...

– Nu spun asta. Spun doar că... Un vrăjitor a construit casa asta cu șaizeci de ani în urmă; există supranaturali îngropați în pivniță; și acum noi suntem aici, trei copii supranaturali. Sanatoriul poartă numele lui. Are asta vreo semnificație? Sau este pur și simplu numit după tipul care a construit clădirea? Pare prea mult ca să fie o coincidență, dar nu mă prind care-i legătura.

– Mă descurc singură. Du-te înapoi...

– Nu, are dreptate. Trebuie să întrebăm. Numai că... Își duse mâna pe sub tricou și se scărpină pe spate. Mă simt ca naiba și asta mă face irascibil. Dar trebuie să facem asta.

Spiritul ne urmă în spațiul de intervenție.

– Cum mă feresc să nu mai fac ce-am făcut mai devreme? am întrebat eu. Să-i întorc în trupurile lor?

Tăcere. Am numărat până la șaizeci, apoi am spus:

– Hei? Mai ești aici?

– Fii calmă. Concentrează-te. Dar ia-o încet. Blând. Puterea ta. Prea mare.

– Puterile mele sunt prea mari?

Nu mi-am putut reține un zâmbet. Nu eram sigură că îmi dorisem puterile astea, dar era într-un fel grozav să aud că dețineam mai multe decât un necromant obișnuit. Ca atunci când făceai un test de IQ și descopereai că ești mai inteligent decât credeai.

– Vârsta ta. N-ar trebui niciodată să fii în stare să...

Tăcere. Am așteptat, răbdătoare, să prind următorul cuvânt. Și am așteptat.

– Hei?

Începu din nou, cuvânt după cuvânt.

– Prea devreme. Prea mult. Prea...

O pauză mai lungă.

– E ceva în neregulă, zise el, în cele din urmă.

– În neregulă?

Derek se târî din umbră, de unde mă urmărise în tăcere.

– Ce spune?

– Ceva despre puterile mele. Că sunt... în neregulă.

– Prea puternice, zise spiritul. Nenaturale.

– Nenaturale? am șoptit eu.

Ochii lui Derek scăpărară.

– Nu-l asculta, Chloe. Deci, ești puternică. Mare scofală. Ești în regulă. Numai ia-o încet.

Spiritul își ceru iertare. Mai dădu câteva instrucțiuni, apoi spuse că avea să privească „de pe partea cealaltă", în caz că prezența lui îmi mărise puterile, mai devreme. Dacă aveam nevoie de el, avea să se întoarcă. Un ultim avertisment să nu mă forțez prea tare, și s-a dus.

treizeci și cinci

DEREK S-A ÎNTORS ÎN UMBRĂ, lăsându-mă singură, stând din nou cu picioarele încrucișate, cu lanterna în fața mea. Oricât de mult mi-ar fi plăcut s-o folosesc drept lampă, ca să risipesc întunericul, am așezat-o pe-o parte, cu fasciculul îndreptat spre locul unde fuseseră îngropate cadavrele, în speranța că, dacă pământul va tresări cât de puțin, Derek mă va preveni mai înainte să înviez morții.

Ca să eliberez spiritele din corpurile lor, folosisem vizualizarea, prin urmare am folosit-o din nou. Mi-am imaginat cum aduc spiritele din eter, cum le trag spre mine ca un magician care scoate o eșarfă nesfârșită de pe mânecă.

În câteva rânduri am prins o străfulgerare de imagine, dar care dispărea aproape imediat. Am continuat să lucrez, încet și hotărât, rezistând imboldului de a mă concentra mai intens.

– Ce vrei? s-a răstit o voce de femeie, atât de aproape și atât de limpede, încât am înșfăcat lanterna, convinsă că ne descoperise una dintre surori.

În loc de asta, am luminat cu fasciculul de raze o femeie îmbrăcată într-un trening. Mai exact, asta purta în partea de sus. Stătea în picioare, cu capul atingând tavanul scund, însemnând că era „îngropată" până la brâu în pământul spațiului de intervenție. Avea în jur de treizeci de ani, și părul scurt, blond. Trăsăturile sale ascuțite erau încremenite într-o expresie agasată.

– Zi, necromanto, ce vrei?

– Spune-i să ne lase în pace, scânci glasul unui bărbat din întuneric.

Am luminat cu lanterna într-acolo, dar n-am putut desluşi decât o siluetă înceţoşată, lângă peretele din capătul îndepărtat.

— V-vreau doar să vorbesc cu voi, am răspuns.

— Asta e mai mult decât evident, mi-o trânti femeia. Ne chemi, ne tragi şi ne sâcâi până ne scoţi afară împotriva voinţei noastre.

— N-n-am vrut să...

— Nu ne poţi lăsa în pace, nu-i aşa? Nu ţi-a fost de ajuns că ne-ai vârât înapoi în corpurile noastre. Ştii cum e treaba asta? Ca atunci când stai aşezat, bucurându-te de o după-amiază plăcută, şi deodată te trezeşti înapoi în cadavrul tău, îngropat, săpându-ţi cu mâinile drumul către suprafaţă, îngrozit că ai fost capturat de vreun necromant dement care caută sclavi zombi.

— N-am vrut...

— O, ai auzit, Michael? N-a *vrut*. Femeia veni spre mine. Aşadar, dacă, din întâmplare, dezlănţui o furtună de foc al iadului asupra ta, o să fie în regulă, câtă vreme eu n-am *vrut* asta? Ai o putere, fetiţo, şi ar fi mai bine să înveţi s-o foloseşti cum trebuie mai înainte să se decidă cineva să-ţi dea o lecţie. Mai invocă-mă tu o dată şi o voi face *eu*.

Începu să dispară.

— Stai! Tu eşti... — m-am chinuit să-mi aduc aminte cum numise Simon o femeie care aruncă vrăji — ... o vrăjitoare, da? Ce ţi s-a întâmplat aici?

— Am fost ucisă, în cazul în care nu e destul de evident.

— Din cauză că erai vrăjitoare?

Se întrupă din nou, atât de repede, că am sărit înapoi.

— Vrei să spui dacă mi-am atras singură soarta asta?

— N-nu. Dacă Samuel Lyle — proprietarul casei acesteia — te-a ucis? Pentru că erai vrăjitoare?

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet hidos.

– Sunt sigură că faptul că am fost vrăjitoare n-a făcut decât să-i ofere un plus de plăcere. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte de a avea încredere într-un vrăjitor, dar am fost o proastă. O proastă disperată. Sam Lyle ne-a promis o viață mai ușoară. Asta-i ceea ce vrem cu toții, nu? Putere fără preț. Sam Lyle era un vânzător de visuri. Un vânzător alunecos ca un șarpe. Sau un nebun. Își schimonosi iarăși fața în zâmbetul acela. N-am putut niciodată să stabilim care din două, nu-i așa, Michael?

– Un nebun, veni o șoaptă din spate. Ceea ce ne-a făcut nouă...

– Ah, dar noi eram pacienți voluntari. Cel puțin, la început. Vezi tu, fetițo, pentru toate progresele științifice se cer experimente, iar experimentele cer subiecți, și asta am fost Michael și cu mine. Cobai de laborator sacrificați pentru viziunea unui nebun.

– Dar eu?

Ea pufni disprețuitor.

– Dar tu ce?

– Are asta vreo legătură cu faptul că mă aflu aici? Acum? Suntem mai mulți. Supranaturali. Într-un sanatoriu privat.

– Și fac experimente pe voi? Vă leagă de paturi și vă supun la șocuri electrice până vă retezați limbile cu dinții?

– N-nu. Nimic de genul ăsta.

– Atunci socotește-te fericită, fetițo, și încetează să ne mai tulburi. Sam Lyle e mort și – dacă Soarta e dreaptă – putrezește într-o dimensiune a iadului.

Începu din nou să dispară.

– Stai! Trebuie să știu...

– Atunci, află! Apăru la loc. Dacă tu crezi că te afli aici din pricina unui vrăjitor mort, atunci ești la fel de

nebună pe cât a fost și el, însă nu am răspunsurile pe care le dorești. Eu sunt o umbră, nu un oracol. Ce căutați voi, niște puștani, aici, unde am murit eu? De unde să știu eu? De ce mi-ar păsa?

– Sunt în pericol?

Buzele i se strâmbară.

– Ești o supranaturală. Ești întotdeauna în pericol.

– Misiune îndeplinită, dar n-am câștigat nimic. În afară de mai multe întrebări, am zis eu, în timp ce ne scuturam hainele în spălătorie. Acum ne putem întoarce în sfârșit la culcare.

Derek clătină din cap.

– Nu contează. N-o să dorm.

– Din cauza celor întâmplate acum? Îmi pare rău. N-am vrut...

– Nu dormeam înainte de-a mă chema tu. Își scoase pantoful și răsturnă țărâna din el în chiuvetă. Din cauza febrei ăsteia sau știu eu ce-o fi. Mă face hipernervos. N-am stare.

Ca la comandă, mușchii antebrațului său începură să se frământe.

– O parte din problemă este că nu fac destulă mișcare. Câteva pase cu mingea, împreună cu Simon, nu ajung. Am nevoie de mai mult... spațiu. Mai multă activitate. Cred că statul provoacă asta.

Își frecă apăsat mușchii zvârcolitori.

– N-ai putea să ceri echipament sportiv de forță? Par destul de buni la chestii din astea.

A strecurat o privire în direcția mea.

– Mi-ai văzut fișa. Chiar crezi că or să-mi cumpere o pereche de haltere și un sac de box? Își roti ochii prin spălătorie. Ești obosită?

– După treaba asta? Nu.

– Ce-ai zice să luăm puțin aer? Să ieșim afară, la o plimbare?

Am râs.

– Cum să nu, dacă n-ar fi micuțul obstacol al unui sistem de alarmă în calea noastră.

Își trecu degetele prin păr, scuturând păianjenii pe care-i luase de pe tavanul spațiului de intervenție.

– Știu codul.

– Ce?

– Crezi că-l împing pe Simon să plece și nu cunosc codul de siguranță? Pot să deschid ca să ieșim pe afară, și chiar ar trebui să facem o plimbare, să verificăm căile de evadare, ascunzătorile. Nu primesc învoire pentru prea multe excursii, așa că n-am putut arunca o privire la împrejurimi.

Mi-am încrucișat brațele.

– Poți ieși afară la orice oră? Poți să faci câtă mișcare vrei? Dar n-ai făcut-o niciodată?

Își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Nu m-am gândit niciodată la asta...

– Bineînțeles că te-ai gândit. Dar ar putea fi o alertă când alarma e dezamorsată. Sau să se înregistreze undeva că a fost dezamorsată. Așa că niciodată n-ai riscat. Dar acum ar trebui s-o facem. Dacă suntem prinși, ei, bine, deja toată lumea crede că facem prostii. O să avem necazuri pentru că ne-am furișat afară, dar nu cum am avea Simon și cu mine dacă am fi prinși că fugim.

Își scărpină obrazul.

– E o idee bună.

– Și nu ți-a trecut niciodată prin minte.

Nu spuse nimic. Am oftat și am luat-o către scări.

– Chloe, zise el. Stai puțin. Eu...

M-am uitat peste umăr.

– Vii?

treizeci și șase

CINCI MINUTE MAI TÂRZIU, ne plimbam pe trotuar, luminile Sanatoriului Lyle pierind treptat în urma noastră. I-am dat ocol pe străzile cele mai apropiate, localizând toate rutele accesibile dinspre casă. Ne aflam într-o zonă din Buffalo pe care n-o recunoșteam, una plină de case vechi pe terenuri întinse, unde te așteptai să găsești câte un Mercedes sau un Cadillac pe fiecare alee din fața casei. Dar am văzut și de ce nu se întâmpla așa – furnalele scuipând valuri de fum, la câteva străzi distanță spre est.

După ce-am mai trecut de vreo două străzi, mergând spre vest, ceața luminoasă din față sugera un cartier business, lucru confirmat de Derek. Ca și zona din jurul sanatoriului, era mai vechi și destul de decent, dar nu cochet. Nu tu case de amanet și sex-shopuri, dar nici bistrouri și cafenele. În rarele ieșiri ale lui Simon, el îi spusese lui Derek că văzuse o mulțime de sedii de firme mai vechi, obișnuite, cu numeroase alei și cotloane întunecate.

– Odată ajunși în zona cu firme, spuse Derek, o să fiți aproape în siguranță. Dacă n-o să puteți să ajungeți aici, luați-o într-acolo – arătă cu mâna spre fabrica de la est. Este numai zonă industrială. Sunt sigur că o să găsiți vreun depozit abandonat, dacă aveți nevoie să vă dați la fund o vreme. Se uită în jur, cercetând împrejurimile, cu nările fremătând în timp ce inspira aerul rece al nopții, probabil o bine-venită ușurare pentru febra lui. O să ții minte toate astea?

– Poți să le mai spui o dată? Mai rar? Poate să le pui pe hârtie pentru mine? Cu desene?

Se uită urât la mine.

– Doar verific, da? E important.

– Dacă-ţi faci griji că nu ne putem descurca, există o soluţie evidentă. Vii cu noi.

– Nu.

– Ziceam şi eu...

– Ei, bine, nu.

O luă mai repede, lăsându-mă să alerg pe lângă el ca să ţin pasul. Puteam spune că Simon avea dreptate – subiectul era închis, nu se discuta –, dar nu mă puteam abţine.

– Simon îşi face griji pentru tine.

– Da? Se opri, se întoarse spre mine şi îşi deschise larg braţele. Ţie ţi se pare că arăt bine?

– Nu, arăţi ca un tip care ar trebui să fie în pat, îngrijindu-se de febra lui, nu dând târcoale...

– Eu nu dau târcoale, se răsti el, mai aspru decât era nevoie. Adică, unde sunt? Pe stradă, da? La câteva străzi depărtare de Sanatoriul Lyle. Nici o maşină de poliţie nu goneşte pe stradă după mine. Dacă se întâmplă să nu meargă ceva, pot să ies. Chiar crezi că Talbot şi Van Dop m-ar putea opri?

– Întrebarea nu e dacă *poţi* să evadezi. Ci dacă *vrei*.

Tăcu un moment. Deşi aveam satisfacţia să văd că nu îmi va spune doar ceea ce voiam să aud, nu-mi plăcea să văd cât de mult se gândea ca să-mi răspundă. Simon spusese că se temea că, în caz că ar fi mers ceva prost, Derek ar fi putut să lase lucrurile să curgă. Deja hotărâse că locul lui era în Sanatoriul Lyle. Oare avea să-l părăsească măcar atunci când avea să fie în pericol? Sau nu putea vedea decât pericolul pe care îl reprezenta el... sau credea că îl reprezintă?

– Derek?

Îşi afundă mâinile în buzunare.

– Da.

– Da – ce?

Își scoase brusc o mână din buzunar și se scărpină pe braț, înfigându-și unghiile în carne până-și lăsă urme roșii.

– Dacă sunt în pericol, o să ies și o să vă găsesc. Bine?

– Bine.

M-am trezit și-am dat cu ochii de o siluetă așezată pe patul meu, și am țâșnit în capul oaselor, cu numele lui Liz pe buze. Dar era Rae, stând cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii ridicați și cu ochii sclipind amuzați.

– Ai crezut că vezi o stafie? întrebă ea.

– N-nu. Poate.

M-am frecat la ochi și am căscat.

– Presupun că nu e o idee bună să-i faci o surpriză cuiva care vede fantome, hm?

M-am uitat prin dormitor, clipind des. Lumina zorilor se revărsa înăuntru. Am aruncat o privire spre patul lui Rae și mi-am imaginat-o pe Liz acolo, mișcându-și degetele de la picioare în lumina soarelui.

– Liz a lăsat vreun obiect în urmă?

– Ce?

M-am ridicat pe marginea patului, aruncând pătura în lături.

– Când te-ai mutat aici, ai găsit ceva?

– Doar o bluză de-a lui Tori. Nu m-am ostenit să i-o dau înapoi, încă. Nu că Tori s-ar grăbi cumva să dea înapoi hanoracul ăla verde pe care l-a împrumutat de la Liz. Am văzut-o purtându-l și alaltăieri. De ce? A sunat în sfârșit Liz?

M-am întins.

– Nu. Voiam doar...

Un alt căscat.

– E devreme rău și mintea încă îmi rătăcește pe jumătate pe tărâmul viselor. A bătut deja la ușă doamna Talbot și n-am auzit eu?

– Nu, mai avem vreo câteva minute. Voiam să vorbesc cu tine înainte de a se scula toată lumea.

– Bine, despre ce... M-am deșteptat brusc. Ieri! Trebuia să vorbim. Am uitat complet.

– Ai avut treabă. Trăgea de tivul cămășii ei de noapte de fetiță. Deci o să primesc o invitație?

– Invitație?

– La marea evadare. Despre asta aveai de gând să vorbești cu mine aseară, nu? Despre cum tu, Simon și Derek ați studiat terenul și ați făcut planuri în ultimele câteva zile.

Nu vreau să-mi închipui ce față am făcut în momentul ăla. Stupoare, groază, uluire – sunt sigură că-mi erau toate scrise cu litere de-o șchioapă, cât să îi alunge orice urmă de îndoială.

– Eu... n-nu...

– ...știi la ce mă refer? Răsuci pe deget un fir desprins și îl rupse, cu privirea fixată asupra lui. Atunci, ce voiai să-mi spui? Aveai de gând să inventezi o poveste ca să mă arunci pe o pistă falsă?

– N-nu. Voiam să-ți povestesc ce s-a întâmplat în spațiul de intervenție. Cu Derek. Am contactat din nou stafia aia.

– Ah.

Se dezumflă. Oricât de fascinantă ar fi fost, în mod normal, povestea mea cu zombi, nu era ceea ce sperase ea să audă. Lăsă firul de ață să cadă pe pat.

– Deci, nu sunt invitată, așa-i?

– N-nu e n-nici o...

Ridică mâinile.

– I-am surprins o dată pe Simon și pe Derek vorbind despre evadare. Acum, cu toată tevatura asta despre transferul tău sau al lui Derek, și cu voi doi stând deodată pe-afară împreună...

– Dar nu-i...

– Azi-noapte, m-am trezit și tu nu erai aici. Am coborât, tocmai când tu și Derek vă furișați înăuntru, și am prins destul din discuție cât să-mi dau seama că nu ați făcut o plimbare romantică sub clar de lună.

– Derek nu fuge nicăieri.

Ceea ce era adevărat, chiar dacă nu era exact răspunsul la întrebarea ei.

Ea se rezemă din nou cu spatele de perete, trăgându-și genunchii la piept.

– Și dacă îndeplinesc cerințele clubului? Așa m-aleg cu o invitație?

– Ce?

– Clubul vostru. Al copiilor speciali. Cei cu superputeri.

Am râs, dar a sunat mai mult ca un chelălăit de pudel speriat.

– Superputeri? Aș vrea eu. Cu puterile mele n-o să deschid în veci nici măcar o portiță la Cartoon Network... decât ca moment comic de destindere. *Ghost Whisperer Junior*[1]. Sau *Ghost Screamer*[2], mai exact. Urmăriți, în fiecare săptămână, cum Chloe Saunders fuge țipând de încă o stafie care caută ajutorul ei.

– OK, *superputere* poate că e cam mult spus. Dar ce-ar fi dacă ai putea arunca un tip din calea ta doar pocnind din degete? Pariez că asta s-ar potrivi de minune.

M-am dat jos din pat și m-am dus la șifonier.

---

[1] *Ghost Whisperer* – serial american de televiziune, din genul thriller fantastic, difuzat din septembrie 2005, a cărui eroină principală are abilitatea de a sta de vorbă cu sufletele morților; difuzat în România sub titlul *Mesaje de dincolo*.

[2] Joc de cuvinte pe marginea titlului serialului TV mai sus pomenit – *ghost whisperer* înseamnă cel care stă de vorbă, șușotește cu spiritele, iar *ghost screamer* cel care țipă la vederea spiritelor.

— Desigur, dar nu asta a făcut Derek. M-a înşfăcat de mână, crede-mă, am simţit contactul fizic.

— Nu vorbeam despre Derek. Cu vreo câteva zile înainte să fie expediat Brady, el şi Derek s-au încăierat. Sau, mă rog, asta a încercat Brady. Derek n-a schiţat nici un gest, aşa că Brady îl tot aţâţa, încercând să-l înfurie, iar când a ajuns în faţa lui Derek, Simon a pocnit din degete şi, *bang*, Brady a zburat în perete. Eram şi eu acolo. Nici Derek, nici Simon nu l-au atins. De-asta voiam eu să-i văd fişa lui Simon.

— Păi, cum ai văzut, Simon nu are fişă. Se află aici din pricina lui Derek. Tatăl lor a dispărut şi Derek a fost trimis aici din cauza problemei sale, aşa că l-au pus şi pe Simon în acelaşi loc.

— Cum a dispărut tatăl lor?

Am ridicat din umeri şi am scos o bluză din şifonier.

— N-au spus prea multe despre asta. Eu n-am vrut să insist.

O bufnitură. Când m-am uitat peste umăr, Rae se trântise pe spate, în pat.

— Eşti o fată mult prea drăguţă, zise ea. Eu m-aş fi ţinut scai de ei să aflu povestea asta.

Am clătinat din cap.

— Mi se pare c-o aud pe doamna Talbot...

— N-o auzi. E sâmbătă. Putem dormi în continuare, şi n-ai să scapi aşa de uşor. Ştiu că Simon are o putere magică, la fel ca şi tine. Şi sunt aproape sigură că şi Derek are. De aceea sunt ei atât de legaţi unul de altul. De aceea tatăl lui Simon l-a adoptat pe Derek, pun pariu.

M-am uitat în oglindă şi m-am apucat să mă perii.

— Ce mă face să fiu atât de sigură de toate astea? continuă Rae. Îţi aduci aminte când ţi-am pomenit despre diagnosticul meu? Cum nu se potrivea? Nu ţi-am spus toată povestea. Iar tu n-ai citit fişa *mea*, nu-i aşa?

M-am întors încet, cu peria în mână.

Ea vorbi mai departe.

– Potrivit raportului, am sărit la bătaie cu mama și am ars-o cu o brichetă. Numai că eu nu aveam nici o brichetă. Doar am prins-o de braț și i-am provocat arsuri de gradul întâi.

– De ce n-ai...?

– De ce nu ți-am spus? mă întrerupse ea. Am așteptat să te cunosc mai bine. Până aveai să mă crezi. Dar apoi ai început tu să-ți închipui că vezi stafii și mi-am dat seama cum avea să sune. Ca un copilaș invidios fiindcă prietenul lui se duce la Disney World – musai să arate că și el e special. Iar puterea mea nu e ca ale voastre. Nu o pot face să se manifeste. Se pornește *singură*, numai când mă înfurii.

– Ca atunci, cu Tori. *Chiar* ai ars-o, nu?

Strânse perna mea la piept.

– Cred că da. Însă unde-i dovada? Ea s-a *simțit* ca și când ar fi fost arsă, pe piele avea o pată roșie, dar n-a fost ca și cum i-aș fi dat foc la bluză. Rânji. Oricât de amuzant ar fi fost asta. Deci, cu mama, am mințit și am spus că mă jucam cu o brichetă și că, atunci când m-am apropiat de ea, am uitat că o mai țineam încă în mână. Nimănui nu i-a păsat că nu *exista* nici o brichetă. Ei văd numai ceea ce vor să vadă. Îți lipesc o etichetă; îți prescriu medicamente; și, dacă ai noroc, o să-ți treacă de la sine. Numai că astea ce le avem noi n-or să treacă.

Mintea mea se căznea să înțeleagă totul. Știam că ar fi trebuit să spun ceva, dar ce? Să recunosc? Să neg?

Rae s-a rostogolit până la marginea patului și s-a dat jos, și-a dat pe spate buclele ei lungi și a întins mâna. Cum eu nu m-am mișcat, a spus:

– Un elastic? Din spatele tău?

– A, da.

I-am dat unul. Ea și-a prins părul într-o coadă de cal și s-a îndreptat către ușă.

– Stai, am zis eu.

Ea clătină din cap:

– Trebuie să vorbești cu băieții mai întâi.

– Eu nu...

Se întoarse și mă privi în ochi.

– Ba da. Așa trebuie. Ție ți-ar plăcea să-ți discute secretele mai înainte de a te întreba pe tine? Vorbește cu ei. Apoi vino la mine. Nu că aș pleca undeva.

treizeci și șapte

LA MICUL DEJUN AM MÂNCAT împreună cu Tori. Sunt sigură că, ieri, sperase c-o să mă vadă scoasă din sanatoriu, legată de o targă, zbătându-mă, înnebunită după ce rămăsesem ore în șir în beznă, legată și cu căluș la gură. Totuși, în dimineața asta, ea stătea liniștită la locul ei, mâncând, cu privirea înainte, lipsită de expresie, de parcă s-ar fi dat bătută.

Dacă le-aș fi spus doctorilor ce făcuse, ar fi fost azvârlită afară, indiferent cât de importantă era mama ei. Poate că, atunci când ieșisem din spațiul de intervenție și n-o pârâsem, își dăduse și ea seama cât de aproape fusese de un transfer. Poate că înțelesese că isprava ei i-ar fi putut fi fatală.

Ba poate chiar se simțea prost pentru fapta ei. Era cam mult să sper așa ceva, dar, după cum arăta în dimineața asta, se părea că orice vrajbă între noi se stinsese. Făcuse ceea ce își dorise să-mi facă și văzuse cât de aproape fusese să comită o foarte mare greșeală. Oricât de greu mi-ar fi venit mie să stau în preajma ei, gândindu-mă la tot ce mă făcuse să îndur, nu voiam să-i dau nici o satisfacție. Așa că m-am așezat și m-am străduit să mă prefac că nu se întâmplase nimic.

Fiecare îmbucătură de porridge pe care mă sileam s-o înghit îmi cădea drept în fundul stomacului și se transforma într-un gogoloi de ciment. Nu numai că trebuia să iau masa cu cineva care fusese cât pe-aci să mă omoare, dar acum mai trebuia să mă gândesc și la ce trebuia să fac în privința lui Rae. Cum să le spun băieților? Derek avea să dea vina pe mine, în mod sigur.

Eram atât de absorbită de gânduri că abia când coboram din nou la parter, după duș, și am auzit-o pe sora de weekend, doamna Abdo, vorbind despre o „ușă" și o „nouă încuietoare", mi-am amintit de repetiția fugii noastre, de azi-noapte. Fuseserăm prinși?

– Dr. Davidoff vrea una cu sistem de siguranță, i-a răspuns doamna Talbot. Nu știu dacă fac dintr-astea pentru ușile de interior, dar dacă nu poți găsi vreuna la magazinul de feronerie, o să-l chemăm pe Rob ca să înlocuiască ușa. După cele întâmplate ieri, dr. Davidoff nu vrea să mai intre copiii în spațiul de intervenție.

Ușa de la *subsol*. Am răsuflat ușurată și am continuat să cobor. Am ajuns tocmai când Simon scotea capul din sufragerie.

– Mi s-a părut că te aud. Prinde! Îmi aruncă un măr. Știu că-ți plac cele verzi. Derek le strânge. Îmi făcu semn să intru. Stai aici cu noi și mănâncă. O să ai nevoie de energie. E sâmbătă și, pe aici, asta înseamnă treburi gospodărești, de dimineață până seara.

Când am trecut pe lângă el, se aplecă și-mi șopti:

– Ești bine?

Am încuviințat din cap. El închise ușa. M-am uitat la masa goală.

– Cum se simte Derek? am întrebat, cu voce scăzută.

– E în bucătărie, se îndoapă. Am auzit că voi doi ați avut o mică aventură aseară.

Derek stăruise să-i spunem lui Simon că ideea cu contactarea spiritelor zombilor fusese a lui, pentru ca,

în caz că Simon se bosumfla că fusese exclus, vina să cadă asupra lui. Eu crezusem că încerca să-și asume gloria – pretinzând că *el* își închipuise ce voia stafia mea. Dar expresia lui Simon mi-a spus că simțea că ratase ceva. Prin urmare, m-am bucurat că nu credea că eu fusesem cea care îl lăsase dormind.

Când mă așezam la masă, a apărut și Derek, cu un pahar de lapte într-o mână și cu unul de suc în cealaltă. Simon întinse mâna după unul dintre ele, dar Derek le puse pe amândouă lângă farfuria lui, mormăind:

– Ia-ți singur.

Simon sări în picioare, îl bătu pe Derek pe spinare și țopăi spre bucătărie.

– Te simți bine? am șoptit.

Ochii lui Derek se îndreptară iute spre ușa bucătăriei care tocmai se închidea. Nu voia să afle Simon că fusese bolnav. Nu eram sigură că-mi plăcea ideea și ne-am încrucișat privirile, dar fălcile lui strânse energic mi-au dat de înțeles că nu dorea să discutăm despre asta.

– Bine, mârâi el, după un moment. Tylenolul și-a făcut efectul, până la urmă.

Ochii îi erau împodobiți cu cearcăne întunecate și ușor tulburi, dar la fel arătau și ai mei. Era palid, iar acneea părea mai roșie ca de obicei. Obosit, dar pe cale să-și revină. Nu se vedea nici urmă de febră în ochii lui, iar după felul în care își atacă porția de porridge, nu-și pierduse pofta de mâncare.

– Am trecut examinarea, dr. Saunders? murmură el, abia auzit.

– Cred că da.

Mârâi, punându-și încă o lingură de zahăr brun în castron.

– Un soi de alergie, cum am spus. Înfulecă trei linguri pline de porridge. Apoi, cu ochii tot la micul său dejun, întrebă: Ce s-a întâmplat?

– N-am spus nimic.

– S-a întâmplat ceva. Ce?

– Nimic.

Își întoarse capul, căutându-mi privirea.

– Zău?

– Da.

Pufni și se întoarse la castronul lui, când Simon veni înapoi.

– A văzut cineva lista cu treburile gospodărești pentru dimineața asta? întrebă el, dându-mi un pahar de suc de portocale.

Se așeză și întinse mâna după bolul cu zahăr. Derek i-l trase din față, făcu o pauză, apoi își mai puse o lingură peste porridge. Schimbară o privire. Simon bău din sucul lui de portocale și zise:

– Suntem trecuți la greblat frunze. Van Dop vrea să curățăm frunzele căzute astă-toamnă...

În timp ce el vorbea, privirea lui Derek se ridică din nou spre a mea, cercetătoare. M-am uitat în altă parte și-am mușcat din măr.

Sâmbăta era, într-adevăr, ziua activităților gospodărești. În mod normal, m-aș fi văitat la acest gând – și mi-aș fi dorit ore de școală, în schimb –, însă astăzi pica grozav. Cu dr. Gill, doamna Wang și domnișoara Van Dop plecate, doamna Abdo ieșită după cumpărături și doamna Talbot punând ordine în hârtii, noi eram stăpâni pe casă și aveam astfel o scuză pentru a-l prinde pe Simon singur afară, oferindu-mă să-l ajut la greblat, în timp ce Derek era la etaj, schimbând așternuturile.

* * *

– Te-ai gândit mai bine, zise Simon, când am fost destul de departe de casă pentru a nu fi auziți.

– Cum?

Se aplecă şi îşi legă din nou şireturile la adidaşi, cu faţa în jos.

– Despre fugă. Ţi-a fost teamă să-i spui lui Derek, ca să nu se certe cu tine, să nu-ţi reproşeze.

– Nu-i asta...

– Nu, e în regulă. Am fost surprins că te-ai oferit totuşi. Surprins la modul bun, dar... Dacă ţi-ai schimbat hotărârea, este absolut în regulă şi n-o să te acuz.

Am continuat să merg spre şopron, spunând:

– Eu vin... doar dacă nu cumva *tu* te-ai răzgândit în privinţa mea.

Deschise larg uşa şopronului, făcându-mi semn să rămân pe loc, iar el se făcu nevăzut în întunericul dinăuntru, ridicând praful şi ţărâna în drumul lui.

– Probabil c-ar trebui să spun că nu am *nevoie* de nici un ajutor. Dar, sincer?

Cuvintele îi erau punctate de zornăituri şi de troncănituri, pe când căuta greblele.

– Deşi nu mă aştept la necazuri, o a doua pereche de ochi mi-ar prinde într-adevăr bine dacă sunt fugar.

– Mai degrabă sunt acea a doua pereche de ochi decât să stau aici, aşteptând să fiu salvată, am zis eu când el ieşi cu două greble.

– Ca Derek, vrei să spui?

– Nu, nu era un reproş. Am închis uşa şopronului şi am încuiat lacătul. Noaptea trecută, mi-a spus de ce rămâne. Din pricina a ceea ce a făcut. Ceea ce deja ştiam, fiindcă eu i-am...

– Citit fişa?

– Eu-eu... am...

– L-ai verificat după ce te-a înşfăcat de braţ în pivniţă. Asta şi-a închipuit şi el. Deşteaptă mişcare.

Îmi făcu semn să pornim către colţul cel mai îndepărtat al curţii, unde frunzele în descompunere, de anul trecut, acopereau în strat gros pământul.

– Nu-l lăsa să te tachineze cu asta. El ți-a citit-o pe-a ta.

Am ridicat din umeri.

– Suntem chit, bănuiesc.

– El ți-a citit-o pe a ta *înainte* să o citești tu pe a lui. Pariez că n-a menționat asta când ai mărturisit tu.

– Nu, n-a menționat.

Am început să greblăm. Timp de aproape un minut, Simon n-a mai spus nimic, apoi a aruncat o privire spre mine.

– Pariez că n-a povestit nici cum s-a întâmplat. Mă refer la bătaie.

Am clătinat din cap.

– A spus doar că băiatul ăla n-a scos pistolul la el. N-a vrut să discute despre asta.

– S-a întâmplat toamna trecută. Ne mutaserăm într-un orășel de provincie, dincolo de Albany. Nu vreau să spun nimic rău despre orașele mici, sunt sigur că sunt locuri foarte drăguțe în care să trăiești... asta pentru unii oameni. Focare de multiculturalism nu sunt însă. Dar tata prinsese o slujbă în Albany și acolo a fost singurul loc unde a putut găsi o locuință de subînchiriat, înainte să începem noi școala. Simon a adus frunzele greblate în grămada pe care o începusem eu, apoi a continuat: Stăteam prin spatele școlii, așteptându-l pe Derek să termine de vorbit cu profesorul de matematică. Încercau să pună la punct un program special pentru el. Școală mică, neobișnuită cu tipi ca Derek. Sau ca mine, cum s-a dovedit mai apoi.

Un șoricel ieși de sub rădăcinile unui copac, iar Simon se ghemui să se uite prin gaură, ca să fie sigur că n-or să mai iasă și alții înainte să grebleze el prin jur.

– Aruncam cu mingea la coș, când au apărut cei trei elevi mai mari. Încălțați cu bocanci și cu bâte în mâini, veneau agale către mine, și-am mirosit neplăceri cu

țărănoii. N-aveam de gând s-o iau la sănătoasa, dar dacă voiau să arunce la coș, m-aș fi dat la o parte din calea lor, știi?

O pală de vânt a răvășit stratul de deasupra al grămezii noastre. El a oftat, cu umerii lăsați. I-am făcut semn să continue, în timp ce eu am strâns la loc frunzele.

– Numai că ei nu voiau terenul de baschet. Ei mă voiau pe mine. Se pare că mama unuia dintre tipi lucra la 7-Eleven[1], înainte ca magazinul să fie cumpărat de o familie de vietnamezi care i-au dat cu șutul doamnei. Asta fusese cam cu un an înainte, dar, firește, eu trebuia să fiu rudă cu ăia, nu? Eu le-am atras atenția că, deși pare șocant, nu toți asiaticii sunt rude și că nu toți avem prăvălii cu de toate. Simon se opri din greblat. Când le-am spus că nu sunt vietnamez, unul dintre tipi m-a întrebat ce sunt. Am spus american, dar, în cele din urmă, le-am cântat în struna pe care voiau s-o audă și le-am spus că bunicul meu venise din Coreea de Sud. Ei, bine, n-ai să crezi, dar unchiul unuia dintre tipi murise în Războiul din Coreea[2]. Dacă individul ăsta a călcat vreodată pe la o oră de istorie, atunci a dormit buștean tot timpul. El credea că, de fapt, coreenii le declaraseră război americanilor. Atunci, l-am lămurit eu cum stătuseră lucrurile. Și, mda, am cam făcut pe deșteptu'. Tata spune mereu că, dacă nu pot învăța să-mi țin gura, mai bine aș lucra serios la vrăjile defensive. Iar

---

[1] *7-Eleven*, lanț de magazine alimentare răspândite în toată lumea, care din 2007 a depășit firma McDonalds cu 1000 de magazine.

[2] Început în 1950, ca război civil între Coreea de Nord și de Sud, conflictul s-a extins prin amestecul URSS și al SUA, în tabere opuse, devenind o parte a Războiului Rece purtat de acestea din urmă. S-a încheiat în 1953.

în ziua aceea... – își reluă greblatul și vocea îi coborî – în ziua aceea, a avut dreptate. Oi fi eu bun de gură și oi vorbi numai în poante, dar fără venin, știi? Prosteală. Următorul lucru pe care-l știu e că unul dintre tipi a scos un șiș. Nu-i ridicase lama, totuși, iar eu mă uitam la șiș ca un idiot, întrebându-mă ce să fie ăla. Telefon celular? MP3 player? Apoi, *flic*, și lama a ieșit. Am încercat să o tulesc, dar era prea târziu. Un alt tip mi-a secerat picioarele cu un șut și m-am trezit pe jos. Tipul cu șișul stătea deasupra mea, iar eu pregăteam o vrajă ca să-l dau pe spate, când a apărut Derek, de după colț, mișcându-se foarte repede. L-a înșfăcat pe tipul cu șișul, l-a aruncat cât colo, i-a tras un pumn celui de-al doilea, iar al treilea și-a luat picioarele la spinare. Al doilea tip s-a ridicat – n-avea nimic – și-a tăiat-o după tovarășul lui. Dar primul tip? Cel pe care Derek îl aruncase de pe mine?

– Nu s-a mai ridicat, am șoptit.

Simon înfipse dinții greblei sale într-o frunză.

– Derek a avut dreptate. N-a fost nici un pistol. Dar știi ceva? Își ridică privirea spre mine. Dacă un tip ar veni la Derek cu o armă, el și-ar ține cumpătul și l-ar rezolva frumos. Dar nu fusese *el* cel în primejdie. Ci eu. Cu Derek, asta-i cu totul altceva. E în natura lui, spune tata, să... Începu să grebleze cu râvnă, sfâșiind iarba crudă și pământul. Apoi încheie: Deci asta a fost. Eu am făcut pe deșteptul și nu m-am putut abține în fața unei cete de țărănoi, iar acum Derek...

Nu continuă, și am înțeles că Derek nu era singurul care se învinovățea pentru cele întâmplate.

– Oricum, zise el după câteva clipe, nu m-ai adus aici ca să vorbim despre asta și, dacă mai chelălăi mult, Derek o să ne ia urma și-o să dea peste noi. Am senzația că n-ai vrea să discuți despre asta cu el.

— Aşa-i.

Şi atunci i-am povestit despre Rae.

— N-am ştiut ce să spun, ceea ce n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile, dar m-a prins complet nepregătită. Acum Derek o să creadă că am lăsat eu să-mi scape ceva sau că am trăncănit cu prietena mea, împărtăşindu-i toate secretele, ceea ce n-am făcut, jur...

— Ştiu. Nu eşti genul. Se sprijini în greblă. Rae are dreptate despre Brady. Am folosit o vrajă de regresie asupra lui. Am fost neatent şi stupid, dar după cele întâmplate cu ceilalţi băieţi, am vrut să fiu mai rapid în tranşarea situaţiei, ştii? Când am văzut că Brady încerca să se ia la harţă cu Derek, pur şi simplu am... reacţionat.

— Ai vrut să dezamorsezi conflictul.

— Mda. Şi dacă Rae v-a surprins pe voi doi pe când intraţi în casă, noaptea trecută, asta-i vina lui Derek. Ar fi trebuit să fie cu simţurile în alertă. Are urechi şi... — se opri — şi ochi. Poate vedea destul de bine pe întuneric, mai bine decât noi. În mod normal, ar fi observat-o pe Rae, dar trebuie să fi fost preocupat, cu gândul la evadare.

Nu preocupat — bolnav şi cu febră. Dar nu puteam spune asta.

Simon continuă:

— A fost şi întors pe dos. Mai ciudat ca de obicei. A rupt duşul de la noi. Ai auzit de asta? Clătină din cap. A smuls pur şi simplu mânerul, încât a trebuit să-i spun lui Talbot că se desfăcuse. Dar, în ceea ce o priveşte pe Rae, va trebui să-i spunem şi lui.

— Tu crezi că e şi ea una dintre noi? O supranaturală?

— Ar putea fi semidemon. Dar dacă este, atunci ce înseamnă, pentru noi, faptul că ne aflăm aici? Patru din cinci copii? Poate şi Liz, dacă este şaman? Asta nu mai

e coincidență. Nu poate fi. Tăcu, gândindu-se. O să analizăm problema mai târziu. Deocamdată, sunt mai îngrijorat de faptul că ea știe de planul nostru.

– Nu numai că știe. Vrea să subscrie.

Înjură încet.

– Ar putea fi de folos, am zis eu. E mult mai isteață decât mine.

– Și decât mine. Numai că... Ridică din umeri. Sunt convins că Rae e de treabă, dar n-aș fi avut nimic de obiectat dacă am fi fost numai noi doi.

S-a uitat către mine. Inima a început să-mi bată de două ori mai rapid.

– Sunt o mulțime de lucruri despre care vreau să vorbesc cu tine.

Îmi atinse dosul palmei, aplecându-se atât de aproape încât îi puteam simți respirația în păr.

– Care-i treaba cu Rae? întrebă o voce.

Ne-am întors și l-am văzut pe Derek traversând pajiștea.

Simon trase o înjurătură.

– Ți-a spus cineva vreodată că simțul tău de sincronizare e de rahat?

–De-aia nu cânt la tobe. Deci, ce s-a întâmplat?

I-am spus.

treizeci și opt

SIMON SE ÎNDOIA CĂ RAE avea puteri supranaturale. Existau semidemoni de foc, dar pe la cincisprezece ani ar fi trebuit să facă mai multe decât să lase urme care abia se puteau considera arsuri de gradul întâi. Nu credea nici că mințea. Era însă prea nerăbdătoare să fie crezută.

Mi se părea că el avea dreptate. Abandonată de cum se născuse, înlocuită în afecțiunea părintească de frații mai mici, închisă în Sanatoriul Lyle cu ciudații și uitată aici, pentru Rae ar fi însemnat atât de mult să fie specială! O văzusem pe fața ei, în dimineața aceea, radiind emoționată.

Persoana care a ezitat cel mai mult în desființarea ideii a fost Derek. N-a spus că el nu credea că Rae ar fi semidemon, dar tăcerea lui spunea că lua în calcul și această posibilitate. De noaptea trecută încă îl mai obseda – ca și pe mine – eșecul nostru de a găsi sau de a contrazice o legătură între noi, Samuel Lyle și acei morți supranaturali din pivniță. Dacă Rae *era* semidemon, iar Liz probabil că era șaman, atunci posibilitatea să ne aflăm aici din întâmplare cădea.

Puteai argumenta că un sanatoriu pentru adolescenți cu tulburări mintale nu este un loc neobișnuit în care să găsești adolescenți supranaturali, mai ales din aceia care nu știau ce anume erau. Simptomele noastre puteau fi manipulate până ajungeau să se potrivească tulburărilor psihiatrice cunoscute și – de vreme ce toată lumea știa că era imposibil să contactezi morții sau să arzi oamenii cu mâinile goale sau să împingi un puști la o parte și să-i rupi coloana – soluția evidentă ar fi fost că noi eram bolnavi mintali. Care halucinau, care erau obsedați de foc, care aveau accese de violență incontrolabilă...

Dar nu era nimic paranormal în stările de spirit capricioase ale lui Tori. Peter fusese internat aparent pentru un soi de anxietate, care nu se potrivea nici ea tiparului.

Totuși, nu mă puteam elibera de senzația că îmi scăpa ceva, că legătura era acolo și că mintea mea era prea distrasă de celelalte probleme ca s-o mai văd. Mi se părea că și Derek simțea la fel.

Chiar dacă Rae era sau nu supranaturală, am fost toţi de acord că ar fi trebuit să vină cu noi. Pentru Derek nu era atât o chestiune de *oare ar trebui s-o lăsăm să vină* cât de *oare am îndrăzni s-o lăsăm aici*. Dacă s-ar fi răzbunat, pârându-ne la surori? N-o vedeam făcând asta, dar, după plecarea noastră, dacă ar fi intrat mai tare în ea, ne-ar fi dat în vileag înainte să apuce Derek să fugă.

Singura condiţie a lui Derek a fost să nu-i dăm prea multe detalii despre puterile şi planurile noastre, cel puţin deocamdată.

I-am spus lui Rae, iar apoi Derek a aruncat bomba la care nici unul dintre noi nu se aştepta. Trebuia să plecăm chiar în noaptea aceea.

De vreme ce era sâmbătă, aveam toată ziua la dispoziţie să ne pregătim, iar treburile gospodăreşti ne ofereau un pretext pentru a ne vântura prin casă, adunând provizii. În noaptea aceea, domnişoara Van Dop era liberă şi ar fi fost mult mai puţin probabil ca sora de weekend să-şi dea seama că puneam la cale ceva. Era mai bine să plecăm acum, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură proastă.

Odată ce am trecut de panica iniţială „OMG[1], adică *diseară*!", a trebuit să recunosc că, de fapt, cu cât plecam mai repede, cu atât era mai bine.

Prin urmare, în timp ce Rae stătea de pază, curăţând baia fetelor, eu împachetam.

Făcusem de multe ori bagajele pentru a pleca în tabără, dar, în comparaţie cu acele dăţi, acum era epuizant. Pentru fiecare obiect pe care-l puneam, trebuia să mă gândesc cât de mult aveam nevoie de el, cât spaţiu

[1] Abreviere în jargonul internauţilor pentru *Oh My God*, Oh, Doamne.

ocupa şi câtă greutate ar fi adăugat, şi dacă n-ar fi mai bine să renunţ să-l mai car după mine pe drum.

Peria de păr rămânea afară, pieptănul mergea înăuntru. Deodorantul, categoric înăuntru. Acuma, iPod-ul meu şi gloss-ul de buze poate că nu erau esenţiale pentru viaţa de zi cu zi, dar erau destul de micuţe ca să le păstrez. Săpun, o periuţă şi o pastă de dinţi va trebui să cumpăr mai târziu, pentru că nu mi-aş fi putut permite să las să fie observată dispariţia lor din baie acum.

Apoi a venit rândul hainelor. Era încă rece afară, mai ales noaptea. Straturile multiple aveau să fie cheia. Am împachetat cum mă învăţase mătuşa Lauren, când petrecuserăm o săptămână în Franţa. Aveam să port o bluză de trening, un pulover cu mânecă lungă şi un tricou, cu jeanşii. În geantă aveam să-mi mai iau două tricouri, încă un pulover şi trei perechi de şosete şi de chiloţi.

Oare atâtea aveau să fie de-ajuns? Cât timp aveam să fim pe drumuri?

Ocolisem întrebarea asta de când mă oferisem prima oară să plec. Simon şi Derek păreau să creadă că-l vom găsi pe tatăl lor destul de repede. Simon ştia nişte vrăji şi nu trebuia decât să călătorească prin jurul oraşului Buffalo, să le facă.

Suna simplu. Prea simplu?

Văzusem privirile din ochii lor. Îngrijorarea abia ascunsă a lui Derek. Convingerea de neclintit a lui Simon. Întrebaţi, amândoi admiseseră că, dacă nu l-ar fi putut găsi pe tatăl lor, mai erau şi alţi supranaturali pe care i-ar fi putut contacta.

Dacă avea să dureze mai mult de câteva zile, eu aveam un card bancar şi banii de la tata. Simon şi Derek aveau, de asemenea, câte un card, cu nişte conturi de urgenţă pe care tatăl lor le pusese deoparte

pentru ei, cel puțin o mie de dolari de fiecare, credeau ei. Trebuia să scoatem cât de mulți puteam, imediat, mai înainte să știe cineva că am plecat și să înceapă să ne urmărească. Derek avea să-și păstreze cardul și banii lui lichizi, în caz că va avea nevoie, iar noi urma să ne folosim de banii lui Simon și de ai mei. Aveau să ne ajungă.

Orice s-ar fi întâmplat, aveam să ne descurcăm. Încă o bluză, totuși, s-ar putea să nu fie chiar așa o idee proastă.

Bluză... Asta mi-a amintit...

Mi-am îndesat rucsacul sub pat și m-am strecurat spre camera lui Tori. Ușa era întredeschisă. Prin crăpătură, puteam vedea că patul lui Tori era gol. Am împins-o ușurel.

– Bună.

A sărit din vechiul pat al lui Rae, smulgându-și căștile de la urechi.

– Bați de mult?

– E-eu... am crezut că ești jos.

– A, și voiai să profiți de treaba asta, nu-i așa? Să-ți pui mica stratagemă în funcțiune?

Am deschis ușa și am pășit înăuntru.

– Care stratagemă?

– Cea pe care tu și gașca ta o plănuiți. V-am văzut furișându-vă primprejur, complotând împotriva mea.

– Hm?

Înfășură firul căștii în jurul playerului său MP3, strângându-l tare, de parcă își imagina că-l trece în jurul gâtului meu, de fapt.

– Mă crezi proastă? Nu ești atât de dulce și de nevinovată precum pari, Chloe Saunders. Mai întâi, mi-ai sedus prietenul.

– Prietenul – *sedus*?

– Apoi te-ai dat cu şoşele şi momele pe lângă cel înalt, negricios şi sinistru, şi imediat a început să se țină după tine ca un cățeluş pierdut.

– *Ce?*

– Iar acum, ca să fii sigură că *toată lumea* din casă este împotriva mea, o vrăjeşti pe Rachelle. Să n-ai impresia că nu ți-am observat jocul, azi-dimineață.

– Tu crezi că noi... complotăm împotriva *ta*?

Am izbucnit în râs şi m-am sprijinit cu spatele de şifonier.

– Cum naiba reuşeşti să încapi cu ego-ul ăla pe uşă, Tori? Nu mă interesează răzbunarea. Nu mă interesează deloc persoana ta. Pricepi?

Ea alunecă până la marginea patului, lăsându-şi picioarele pe podea şi mijindu-şi ochii.

– Te crezi deşteaptă, nu? zise.

M-am lăsat pe şifonier, cu un oftat exagerat, teatral.

– Nu renunți niciodată? Eşti ca un disc zgâriat. Eu, eu, eu. Lumea se învârte în jurul lui Tori. Nu-i de mirare că mama ta crede că eşti răsfățată...

M-am oprit, dar era prea târziu. Pentru o clipă, Tori încremeni la jumătatea drumului de a se ridica în picioare. Apoi, încet, se lăsă înapoi pe pat.

– N-am vrut...

– Ce vrei, de fapt, Chloe?

Încercă să pună ceva venin în cuvinte, dar i-au ieşit domoale, obosite.

– Bluza lui Liz, am zis, după o clipă. Rae spune că ai împrumutat un hanorac verde de la Liz.

Ea făcu un semn cu mâna către comodă.

– E acolo. Sertarul din mijloc. Scotoceşte până dai de el şi poți pune la loc totul.

Şi asta a fost tot. Nu „De ce-l vrei?", nici măcar „A sunat ea şi l-a cerut?" Privirea ei era deja pierdută în depărtări. Dopată? Sau perfect nepăsătoare?

Am găsit bluza. Un hanorac Gap, verde-smarald. Un obiect personal.

Am închis sertarul şi mi-am îndreptat spatele.

– Ai obţinut lucrul pentru care ai venit, zise Tori. Acum şterge-o, du-te la joacă afară, cu prietenii tăi.

Am pornit către uşă, am pus mâna pe clanţă, apoi m-am întors către ea.

– Tori?

– Ce?

Aş fi vrut să-i urez noroc. Aş fi vrut să-i spun că speram să obţină ceea ce căuta, ceea ce avea nevoie. Aş fi vrut să-i spun că-mi părea rău.

Cu toate cele întâmplate în Sanatoriul Lyle şi cu descoperirea că trei dintre noi, cel puţin, n-aveau ce căuta aici, era uşor să uiţi că mai existau şi alţi copii care se aflau în locul potrivit. Tori avea probleme. Să te aştepţi să se comporte ca o adolescentă normală, apoi s-o eviţi şi s-o insulţi fiindcă n-o făcea, era ca şi cum ţi-ai fi bătut joc de copiii cu dificultăţi de învăţare de la şcoală. Avea nevoie de ajutor, de sprijin şi de consideraţie, ceea ce nu obţinuse decât din partea lui Liz.

Am strâns la piept bluza lui Liz şi am încercat să găsesc ceva să-i spun, dar tot ce-aş fi zis ar fi sunat greşit, condescendent.

Aşa că m-am mărginit la singurul lucru pe care-l puteam spune:

– La revedere.

treizeci și nouă

Am îndesat hanoracul lui Liz în rucsacul meu. Ocupa mai mult loc decât mi-aș fi permis, dar aveam nevoie de el. Mi-ar fi putut răspunde la o întrebare la care chiar aveam nevoie de un răspuns... îndată ce mi-aș fi adunat destul curaj cât s-o adresez.

Când Derek ne anunțase că trebuia să plecăm în noaptea aceea, primul meu gând fusese *nu e destul timp*, dar era chiar prea mult. Ne-am făcut teme care nu aveau să mai fie niciodată verificate, am ajutat-o pe doamna Talbot să se gândească la ce să ne servească la mese pe care nu aveam să le mai mâncăm niciodată, și în tot timpul ăsta ne luptam cu imboldul de-a ne retrage ca să mai trecem o dată planul în revistă. Atât Rae, cât și Tori observaseră „vrăjeala" mea cu băieții, iar dacă o țineam tot așa, surorile ar fi început să suspecteze că la mijloc era ceva mai mult decât hormoni adolescentini.

I-am prevenit pe ceilalți despre Tori, dar nimeni n-a părut îngrijorat. Era, așa cum îi spusesem eu, cu totul în afara preocupărilor noastre. Mă întreb dacă nu cumva asta a durut-o cel mai tare.

Am petrecut seara uitându-ne la un film. Pentru prima oară, i-am acordat atât de puțină atenție, încât dac-aș fi fost întrebată despre ce-a fost vorba, la zece minute după derularea genericului de sfârșit, n-aș fi putut povesti nici măcar o scenă.

Derek n-a stat cu noi. Simon a spus că fratele lui era frânt după seara trecută și că voia să se odihnească pentru a avea mintea limpede și să ne poată ajuta în

seara asta. M-am întrebat dacă nu cumva avea din nou febră.

Când doamna Talbot a întrebat despre Derek, Simon a răspuns că „nu se simțea prea bine". Ea a țâțâit și s-a retras să joace o partidă de cărți cu doamna Abdo, fără să urce să vadă ce-i cu el. Așa se întâmpla mereu cu Derek. Surorile păreau să-l lase în boii lui, de parcă mărimea lui fizică le făcea să uite că era încă un puști. Sau poate că, date fiind fișa și diagnosticul lui, voiau să aibă cât mai puțin de-a face cu el.

Oare el observase cum se purtau cu el? Sunt sigură că da. Lui Derek nu-i scăpa nimic și bănuiesc că asta nu făcea decât să-i întărească părerea că el, unul, avea nevoie să se afle aici.

În vreme ce filmul se derula agale, eu mă frământam pentru el. Avusese atâta grijă să nu-l lase pe Simon să-și dea seama că fusese bolnav. Dacă Simon putea să spună acum că „nu se simțea prea bine", asta însemna că era mult prea bolnav ca să se mai ascundă.

M-am strecurat afară din camera media, am luat patru tablete de Tylenol și un pahar cu apă și am urcat la el.

Am bătut la ușă. Nici un răspuns. Se vedea lumină pe sub ușă, dar se putea să fi ațipit în timp ce citea.

Sau să-i fie prea rău ca să răspundă.

Am bătut din nou, ceva mai tare.

– Derek? Eu sunt. Ți-am adus apă și Tylenol.

Tot nimic. Am dus mâna spre clanță, simțindu-i răceala sub degete. Probabil adormise. Sau nu mă băga în seamă.

– Le las aici.

Când m-am aplecat să așez paharul pe podea, ușa s-a deschis, doar atât cât să văd piciorul desculț al lui Derek. M-am ridicat. Era din nou numai în boxeri, iar privirea mi s-a îndreptat rapid spre zona de siguranță a

feței sale, dar nu înainte de a observa că pieptul îi era lac de sudoare. Transpirația îi lipise părul în jurul feței, ochii îi ardeau de febră, ținea gura întredeschisă și respira greu, chinuit.

– Te si-sim...? am început eu.

– Bine.

Își trecu limba peste buzele uscate și clipi des, de parcă se străduia să se concentreze. Când i-am dat paharul, l-a luat prin crăpătura ușii și a băut o înghițitură zdravănă.

– Mersi.

I-am întins și Tylenolul.

– Ești sigur că te simți bine?

– Destul de bine.

Propti ușa cu piciorul și își duse mâna la spate, scărpinându-se.

– Poate ar trebui să faci o baie, am zis eu. O baie rece, pentru febra ta. Bicarbonatul ți-ar putea calma mâncărimile. Pot să-ți aduc...

– Nu, sunt în regulă.

– Dacă ai nevoie de ceva...

– Doar odihnă. Du-te înapoi, până nu observă cineva c-ai dispărut.

M-am îndreptat spre scări.

– Chloe?

M-am uitat înapoi. Se aplecase, scoțând capul pe ușă.

– Nici un cuvânt lui Simon, da? Despre cât de bolnav sunt.

– Știe că nu te simți bine. Chiar ar trebui să-i spui...

– Sunt în regulă.

– Nu ești în regulă. O să descopere și el...

– N-o să descopere. Am eu grijă de asta.

S-a retras și am auzit ușa închizându-se.

* * *

În noaptea aceea, în dormitor, Rae n-avea astâmpăr. Voia să vorbim despre rucsacul ei, despre ce pusese în el și dacă alesese ce trebuia sau ar fi trebuit să mai ia și altceva...

Nu-mi plăcea ideea s-o fac să tacă. Era emoționată ca un copil care se pregătește pentru prima lui noapte într-o tabără, ceea ce era ciudat, fiindcă, după tot ce i se întâmplase prietenei sale, Rae ar fi trebuit să știe că viața pe străzi n-avea să fie vreo aventură nemaipomenită, fără restricții.

Presupun că, din punctul ei de vedere, nu era același lucru. Ea avea să plece cu Simon și cu mine, și eram niște puști care mai greu s-ar fi transformat în Bonnie și Clyde. Aici nu era vorba despre un act de delincvență, ci despre o misiune. Și, în plus, cum spuseseră și Simon și Derek, vechile reguli nu mai funcționau și la noi.

– Pentru că suntem speciali, râse ea, gâlgâit. Sună atât de aiurea. Dar e exact ceea ce-și dorește oricine, nu? Să fie special.

Oare? Eu îmi doream să fiu o mulțime de alte chestii. Deșteaptă, cu siguranță. Talentată, categoric. Frumoasă? Fie, recunosc. Dar specială?

Îmi petrecusem deja prea mult din viață fiind specială. Fata bogată care-și pierduse mama. Eleva nouă a clasei. Experta în dramă care nu voia să fie actriță. Pentru mine, special însemna diferit, și nu în sensul bun al cuvântului. Eu mi-aș fi dorit să fiu normală și bănuiesc că tocmai aici era ironia, că totdeauna visasem la o viață normală și că deja avusesem una... sau, mă rog, una cu mult mai aproape de normal decât aveam să mai am vreodată.

Dar acum, urmărind-o pe Rae cum stătea pe burtă, cu chibriturile în mână, străduindu-se să aprindă un băț doar cu vârful degetelor, cu vârful limbii scos printre dinți, cu o hotărâre vecină cu disperarea, îmi puteam

da seama cât de tare își dorea o putere supranaturală. Eu aveam una, și-mi plăcea atât de puțin, încât i-aș fi dăruit-o bucuroasă.

Era ca la școală, când celelalte fete mureau după jeanșii de firmă, numărând câte ore de babysitting trebuiau să facă până să-și poată cumpăra o pereche, iar eu mă fâțâiam printre ele purtându-i pe ai mei, cu alte patru perechi în dulapul de acasă, nu mai importante pentru mine decât orice altă pereche de jeanși ordinari. Mă simțeam prost pentru că nu apreciam ceea ce aveam.

Dar necromanția nu era o pereche de jeanși scumpi și eram foarte sigură că viața mea ar fi fost mai frumoasă fără ea. Indiscutabil mai ușoară. Și totuși, dacă m-aș fi trezit mâine că nu mai pot vorbi cu morții, aș fi fost dezamăgită?

– Cred că se încălzește, zise ea, ținând măciulia chibritului între degete.

M-am dat jos din pat.

– Ia să văd.

– Nu! și-l trase înapoi. Nu încă. Nu până nu sunt sigură.

Era Rae semidemon? Derek spusese că, într-adevăr, ei ardeau lucrurile cu degetele. La vârsta ei, Rae ar fi trebuit să aprindă bățul de chibrit fără probleme. Pe de altă parte, el nu auzise niciodată de vreun necromant care s-a trezit într-o bună dimineață și, brusc, a început să vadă spirite de morți pretutindeni. De regulă, era un proces treptat.

Nu era tipic pentru dezvoltare, în general? Într-o carte puteai găsi că „la doisprezece ani, copiii încep un proces de pubertate, care se încheie la optsprezece ani", dar asta însemna generalizare. Fiindcă există fete ca mine și băieți ca Derek, nici unul dintre noi neconformându-se normei.

Poate că puterile supranaturale ale lui Rae erau din cele care se manifestă mai târziu. Ca mine și ciclul meu. Și poate că puterile mele erau ca pubertatea lui Derek, schimbări pe toate planurile odată.

Aparent, semidemonii proveneau dintr-o mamă umană și un tată demon, care luase formă umană ca s-o însămânțeze. Asta se potrivea cu povestea lui Rae, cu o mamă care o abandonase la naștere, dar nici un tată în peisaj.

– Fum! chițăi ea, înainte de a-și astupa gura cu palma.

Flutură bățul de chibrit.

– Am văzut fum. Jur. Da, știu, mi-a luat o veșnicie, dar a fost atât de mișto. Uite, privește!

Scoase un alt băț din cutie.

Era Rae semidemon?

Speram din tot sufletul să fie așa.

patruzeci

CEASUL DEȘTEPTĂTOR AL LUI RAE fusese fixat să sune la trei. Potrivit spuselor lui Derek, era cea mai liniștită perioadă a nopții, când ar fi fost cel mai puțin probabil să fim zăriți. La 2.45, am dezactivat alarma ceasului, iar pe la 2.50 ieșeam din cameră, cu rucsacurile în brațe.

Când am închis ușurel ușa, holul s-a cufundat complet în beznă. Ticăitul pendulei ne-a călăuzit către scări.

Jur că de data asta *toate* treptele au scârțâit, dar oricât m-am străduit să prind vreun zgomot de mișcare dinspre Tori sau doamna Talbot, n-am auzit decât pendula.

La picioarele scării, luna se uita pe furiș înăuntru pe după draperii, destrămând întunericul doar atât cât să pot desluși scaunele și mesele mai înainte să dau peste ele. Mă întorsesem pe hol, când o siluetă întunecată a ieșit din umbră. Mi-am înăbușit un țipăt și m-am încruntat, gata să-l înjur pe Derek. Dar era Simon și de la prima privire aruncată spre fața lui cenușie cuvintele mi-au murit pe buze.

– Ce...? am îngăimat eu.

– Derek e cu voi?

– Nu, de...?

– A dispărut.

Ridică un obiect care sclipi și mi-a trebuit o clipă să-l recunosc ca fiind ceasul lui Derek.

– Avea alarma fixată la 2.45. Când a pornit, m-am trezit și am găsit ceasul pe perna mea. Patul lui era gol.

Rae mă apucă de braț:

– Dar Derek nu vine, nu? Hai să mergem.

– Ți-a spus ceva aseară? am întrebat în șoaptă.

Simon clătină din cap.

– Dormea. Nu l-am trezit.

– Poate e la baie, șopti Rae. Haideți odată, oameni buni, trebuie să...

– Am verificat băile. Și camera goală. Și bucătăria. E ceva în neregulă. I s-a întâmplat ceva.

– Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ți-ar mai fi lăsat ceasul? Poate că... M-am chinuit să găsesc o explicație logică, luptându-mă cu panica din mine care îmi spunea că nu exista nici una. Poate că s-a temut că o să încercăm să-l luăm și pe el cu de-a sila, în ultimul moment, și că astfel o să trezim pe cineva.

– Că tot vorbim de lup..., zise Rae, ridicând ochii cu subînțeles către tavan.

Simon și cu mine am schimbat o privire și am priceput că, oricât de logică ar fi fost explicația mea, Derek

ştia că Simon n-ar fi putut pleca fără să se asigure că el era în regulă.

– Ascultaţi..., începu Rae.

– Plecaţi voi două, zise Simon. Eu rămân să-l găsesc...

– Nu, am spus. Rămân eu.

– Dar...

Mi-am ridicat mâna, retezându-i protestele.

– Ce rost ar avea să plec eu şi tu nu? E tatăl tău. Tu ştii cum să-l găseşti.

Simon îşi mută privirea într-o parte.

– Ce? se întoarse Rae către mine. Uită-l pe Derek, Chloe. El nu vine, îţi aminteşti? O să fie bine. Trebuie să plecăm.

– O să-l găsesc şi o să vin după voi, am spus eu. Ne întâlnim în spatele uzinei, bine?

Simon clătină din cap.

– El e responsabilitatea mea...

– În clipa asta, *tatăl tău* este responsabilitatea ta. Nu poţi să-l ajuţi pe Derek – sau pe mine – dacă nu-l poţi găsi pe tatăl tău.

Tăcere.

– Bine?

Încruntă din sprâncene şi am înţeles că *nu* era bine, că nu voia să fugă.

– Trebuie să pleci, am zis.

Mi-a luat mâna şi a strâns-o într-a lui. Sunt convinsă că m-am făcut la fel de roşie ca şi când m-ar fi luat în braţe să mă sărute.

– Să ai grijă, zise el.

– O să am. O să-l găsesc şi apoi o să vă găsesc pe voi.

– O să te-aştept.

* * *

Simon a luat şi rucsacul meu. Ar fi fost o dovadă zdrobitoare dacă aş fi fost prinsă cu el după mine. Dacă l-aş fi ascuns pe undeva, s-ar fi putut să nu mai am şansa să-l mai recuperez.

Aveam codul de siguranţă – Derek îl scrisese pentru noi, împreună cu instrucţiunile şi nişte hărţi desenate de mână. Puteam considera asta ca o dovadă că nu plănuise să fie de faţă la plecarea noastră, dar ştiam că nu însemna decât că Derek fusese Derek, nelăsând nimic la voia întâmplării.

Deci de ce ar fi şters-o, riscând să nu mai plece Simon? Ultima mea amintire despre Derek îmi reapăru o clipă în faţa ochilor – stând în uşa dormitorului său, lac de sudoare, abia fiind în stare să se concentreze – şi am înţeles ce se întâmplase.

Dacă Simon l-ar fi văzut în halul ăla, şi-ar fi dat seama cât de bolnav era. Dacă Simon şi-ar fi dat seama, Simon ar fi rămas pe loc. Fără discuţie. Aşa că Derek făcuse singurul lucru pe care-l putuse face – se ascunsese în cine ştie ce cotlon, lăsase ceasul cu alarma pornită şi se rugase ca Simon să plece totuşi. O şansă firavă contra nici o şansă.

Aşadar, unde era? M-am îndreptat către pivniţă. Uşa era închisă, lumina stinsă, dar oricum n-ar fi lăsat nici un semn care să trădeze locul unde se ascunsese. Spălătoria era goală. Uşa de la debara era încuiată.

Noaptea trecută, când plecaserăm la plimbare, respirase cu nesaţ aerul rece. Când ne întorseserăm, febra părea să-i fi trecut, iar eu o pusesem pe seama Tylenolului care-şi făcuse în sfârşit efectul, dar poate că aerul rece fusese de ajuns. Dacă era disperat pentru o soluţie rapidă, ar fi ieşit afară, în speranţa că s-ar fi răcorit destul ca să-l vadă pe Simon plecând.

Am ieşit în veranda din spatele casei. Luna în pătrar se furişase după nori şi era la fel de beznă ca pe holul

de la etaj. Am izbutit să zăresc un licăr de lumină dinspre un vecin, dar coroanele înalte ale copacilor blocau vederea, nelăsând decât o lumină slabă.

Mi-am plimbat privirea peste curtea din spate, văzând numai forma pătrată palidă despre care știam că era șopronul. Era mai rece decât noaptea trecută și când respiram, scoteam aburi. Nu se auzea altceva decât trosnetul crengilor, la fel de regulat și de monoton ca tic-tacul pendulei.

Am făcut trei pași șovăielnici pe verandă. Când am coborât treptele spre terenul betonat, am deslușit și alte forme palide în curte – banca, un scaun de grădină, îngerașul de grădină și ceva ce părea o minge de fotbal, lângă șopron.

Un motor acceleră și am încremenit, dar nu era decât o mașină în trecere. Încă doi pași prudenți. Am aruncat o privire peste umăr și m-am gândit să mă întorc în casă după o lanternă, dar Simon o luase pe singura despre care știam.

M-am uitat cu atenție în jur. Deschisesem gura să-i șoptesc numele lui Derek, dar am închis-o la loc. Ar fi răspuns oare? Sau s-ar fi ascuns mai abitir?

Când am ajuns mai aproape de ceea ce presupusesem a fi o minge, am văzut că era un adidas mare, alb. Al lui Derek. L-am cules de pe jos, uitându-mă înnebunită în jur.

O pală de vânt m-a izbit în față, atât de rece că mi-au dat lacrimile. Mi-am frecat vârful nasului înghețat, în timp ce vântul gemea printre copaci. Apoi vântul s-a domolit... și geamătul a continuat, un sunet lung, jos, care mi-a făcut părul de pe ceafă să se ridice.

M-am întors, încet. Sunetul se opri. Apoi am auzit un tușit înăbușit și când m-am răsucit în direcția de unde venea, am văzut un ciorap alb ivindu-se din spatele șopronului.

M-am repezit spre el. Derek se afla acolo, adâncit în umbră, stând în patru labe, cu capul și partea de sus a corpului abia zărindu-se. Duhoarea năduşelii se împrăştia în valuri în jurul lui, iar vântul a adus-o până la mine, pătrunzătoare, înecăcioasă, şi imediat mi s-a pus un nod în gât, oprindu-mi răsuflarea din reflex.

Trupul lui se încordă și dădu să vomite, un icnet uscat, chinuit.

– Derek? am șoptit. Sunt eu, Chloe.

Înțepeni.

– Pleacă.

Mai mult mârâise cuvântul, gutural, abia inteligibil.

M-am apropiat cu un pas, coborându-mi vocea.

– Simon a plecat. L-am convins s-o ia înainte și să rămân eu să te găsesc.

Spinarea i s-a arcuit, brațele i s-au întins în față, degetele palide înfigându-se în pământ. Un geamăt surd, retezat scurt de un mormăit.

– M-ai găsit. Acum pleacă.

– Chiar crezi c-o să te las așa?

Am mai făcut un pas în față. Izul de vomă m-a făcut să-mi duc mâna la nas. M-am silit să respir pe gură.

– Dacă vomiți, atunci e mai mult decât o simplă febră. Ai nevoie...

– Pleacă! lătră el şi m-am dat înapoi, împleticit.

Capul îi căzu. Încă un geamăt, acesta sfârşindu-se într-un sunet înalt, aproape ca un scâncet. Purta un tricou și mușchii brațelor goale se strânseră ghem când se apucă din nou cu mâinile de pământ. Brațele i se întunecară, de parcă o umbră trecu peste ele, apoi redeveniră palide, pe fundalul întunericului din jur.

– Derek, eu...

Spatele i se arcui, ridicându-se atât de mult încât i-am putut vedea șira spinării, tricoul întins, mușchii

zvârcolindu-se şi forfotind. Apoi se lăsă moale în jos, răsuflând sacadat, ca un foşnet de frunze.

– Te rog. Pleacă.

Vorbele îi erau un mormăit neclar, de parcă nu-şi deschidea gura.

– Ai nevoie de ajutor...

– Nu!

– Atunci, de Simon. Îl aduc pe Simon. O să fie bine...

– Nu!

Se răsuci şi i-am zărit pentru o clipă faţa, contorsionată, diformă... anapoda. Îşi lăsă imediat capul în jos, mai înainte să-mi pot da seama ce văzusem.

Se înecă, un horcăit oribil şi inflamat, de parcă-şi scotea măruntaiele tuşind. Spatele i se încordă din nou, membrele i se întinseră la limită, oasele îi trosniră. Braţele i se înnegriră iarăşi, apoi se albiră, muşchii şi tendoanele fremătând nebuneşte. Exact în clipa aceea, luna găsi cu cale să iasă din nori, iar când braţele i s-au înnegrit, am putut vedea că era din pricina părului care-i creştea, doar cât să iasă la suprafaţă, apoi i se retrăgea la loc sub piele. Iar mâinile lui... Degetele îi erau lungi şi răşchirate ca nişte gheare, înfigându-se în pământ de fiecare dată când i se arcuia spinarea.

În mintea mea l-am auzit din nou pe Simon spunând: „Tipii ca Derek au... supradotare fizică, am putea spune. Forţă deosebită, cum ai văzut. Şi simţuri mult mai ascuţite. Chestii de-astea."

Chestii de-astea.

Apoi propria-mi voce întrebând, senină: „N-am să dau peste vreun vârcolac sau vampir, nu-i aşa?"

Şi răspunsul lui Simon, secondat de un hohot de râs: „Ar fi mişto!"

Ceea ce nu era deloc un răspuns. Ci un mod de a ocoli un răspuns pe care nu mi-l putuse da.

Derek avu încă o convulsie, dându-și capul mult pe spate, cu fălcile încleștate, în vreme ce un oribil urlet tânguitor îi șuieră printre dinți. Apoi capul îi căzu din nou și icni, din gură atârnându-i fire de bale.

– Derek?

Vomită, spasmele torturându-i tot trupul. Când se mai potoliră, am dat să mă apropii. El își întoarse capul în partea cealaltă.

– Pot să te ajut cu ceva?

O voce din capul meu mi-a răspuns: „Desigur. Fugi să scapi cu viață!" dar era un avertisment plăpând, nici măcar grav, pe cuvânt, pentru că nici nu se punea problema să fug. Nu era un monstru de film. Chiar și acum, cu părul răsărindu-i pe brațe, cu degetele rășchirate în gheare, când se uita în lături și mârâia la mine să plec, știam că, orice s-ar întâmpla, el era tot Derek.

– Pot să te ajut cu ceva?

O întrebare ridicolă. Îmi puteam imagina răspunsul pe care mi l-ar fi dat în altă împrejurare – buzele strâmbate ironic, ochii rostogolindu-i-se în cap.

Dar după un „pleacă" anemic, se ghemui acolo, cu capul întors, tremurând din tot trupul, fiecare respirație horcăită sfârșindu-se vibrant.

– Nu.

Degetele i se implântară din nou în pământ, brațele îi înțepeniră, apoi se relaxă.

– Pleacă.

– Nu te pot lăsa singur aici. Dacă e ceva ce pot face...

– Nu. Trase iute aer în piept, apoi răsuflă lăsând să-i iasă cuvintele: Nu pleca.

Își ridică puțin capul spre mine, doar atât cât să-i pot zări un ochi verde, holbat de groază.

Brațele și picioarele îi deveniră rigide, spinarea arcuindu-se iar, în timp ce vomita. Voma împroșca iarba,

un nou val la fiecare spasm. Mirosul îngrețoșător umplea aerul.

Și am stat acolo, nefăcând nimic, pentru că nu era nimic pe care să-l fi putut face. Prin minte îmi fulgerau diverse idei, pe care le alungam la fel de repede cum apăreau. M-am apropiat încă puțin și am pus mâna pe brațul lui, simțindu-i părul aspru împungând prin pielea fierbinte ca fierul înroșit, care se frământa și zvâcnea. Asta a fost tot ce-am putut face – să stau acolo și să-i spun că eram acolo.

În cele din urmă, cu un ultim icnet, o ultimă împroșcare de vomă stropind gardul de la un metru depărtare, s-a oprit. Pur și simplu s-a oprit.

Mușchii de sub mâna mea s-au liniștit, părul aspru s-a retras. Încetul cu încetul s-a relaxat, spatele i s-a destins, mâinile au dat drumul pământului. Stătea ghemuit, gâfâind, cu părul atârnându-i în jurul feței.

Apoi se prăbuși pe o parte, punându-și mâinile pe față, cu degetele încă lungi, diforme, cu unghiile groase, ca ghearele. Își ridică genunchii la piept și gemu.

– Să-l...? am murmurat eu. Simon. Să-l aduc pe Simon? El știe ce să...?

– Nu.

Cuvântul era răgușit, gutural, de parcă nici corzile vocale nu mai erau în întregime omenești.

– S-a sfârșit, a zis el, după câteva clipe. Cred. Destul de sigur. Se frecă pe față, încă acoperindu-și-o cu palmele. N-ar fi trebuit să se întâmple. Nu încă. De-abia peste câțiva ani.

Cu alte cuvinte, el știa foarte bine ce era, numai că nu se aștepta la... transformare până ce nu avea să fie mai în vârstă. Am simțit o scânteie de mânie pentru că mă păcălise și îl pusese pe Simon să mă mintă, dar n-am putut s-o duc mai departe, nu după ceea ce văzusem, nu când stăteam acolo, privindu-l astfel, cu

tricoul leoarcă de transpirație, în timp ce se forța să respire, tremurând din tot corpul de epuizare și durere.

– Pleacă, șopti el. O să-mi fie bine acum.

– Nu...

– *Chloe!* se răsti el, vechiul Derek regăsindu-și glasul. Pleacă. Ajută-l pe Simon. Spune-i că sunt bine.

– Nu.

– Chloe...

Îmi lungi numele cu un mârâit gros.

– Cinci minute. Vreau să fiu sigură că ești în regulă.

Mormăi nemulțumit, dar se cufundă în tăcere, relaxându-se în iarbă.

– Văd că *într-adevăr* ți-au plesnit hainele pe tine, am zis eu, încercând să păstrez un ton degajat. Sper că nu-ți plăcea tricoul ăsta, fiindcă e praf.

Era o glumă ieftină, dar el răspunse:

– Barem nu m-am făcut verde.

– Nu, doar...

Era să spun păros, dar n-am putut rosti cuvântul, nu puteam să mă desprind cu mintea de ceea ce văzusem.

Ușa din spatele casei se deschise cu zgomot. Derek sări în picioare, dându-și mâinile jos de pe față. Nasul arăta zdrobit, lățit și turtit, pomeții proeminenți, parcă voind să se unească cu nasul, sprâncenele groase și stufoase. Nu monstruos, ci mai curând ca reconstituirea artistică a Omului de Neanderthal.

Mi-am întors cu greu privirea de la el și m-am strecurat până la colțul șopronului. El mă prinse de picior.

– O să am grijă, i-am șoptit. Doar arunc o privire.

M-am întins pe burtă, târându-mă spre colț și uitându-mă pe după el. Razele unei lanterne măturau curtea.

– O femeie, am șoptit, cât am putut de încet. Cred că e Rae – nu, prea slabă. Doamna Abdo, poate?

Mă trase de gleznă. Jeanșii mi se ridicaseră și mâna lui mă apucase de deasupra șosetei, atingându-mi

pielea. Îi puteam simți palma, aspră, ca pernuțele unei labe de câine.

– Pleacă, șopti el. Te trec eu peste gard. Te cațeri pe următorul și...

Raza lanternei tăie o brazdă până în fundul curții.

– Cine-i acolo?

Vocea era înaltă, ascuțită, cu un ușor accent.

– Dr. Gill, i-am șoptit lui Derek. Ea ce naiba...?

– Nu contează. Pleacă!

– Știu că e cineva aici, afară, zise ea. V-am auzit.

Am aruncat o privire spre Derek. Fața îi era încă deformată. Nu se putea să-l descopere dr. Gill în halul ăsta.

Am apucat adidasul lui, pe care-l lăsasem din mână mai devreme, și mi-am scos unul de-al meu din picior, ceea ce l-a zăpăcit destul de tare cât să-mi permită să mă smulg din strânsoarea lui și să țâșnesc spre gardul de pe o latură a curții, înghesuindu-mă între el și șopron. În ultima secundă, el se ridicase și se întinsese după mine, dar eu eram vârâtă în spațiul acela îngust mult prea adânc ca să mă mai ajungă și, de urmat, nu mă putea urma.

– Chloe! Treci înapoi! Să nu cumva...

Mi-am văzut de drum.

patruzeci și unu

M-AM STRECURAT PRIN SPAȚIUL dintre gard și șopron, cu adidasul lui Derek într-o mână, în vreme ce cu cealaltă mi-am scos tricoul din pantaloni și mi-am ciufulit părul. Când am ajuns la capătul șopronului, am aruncat o privire în curte. Dr. Gill era cu spatele la mine, lanterna ei cercetând latura opusă a curții.

Am țâșnit prin spatele tufelor și am continuat să mă furișez pe lângă gard până am ajuns la verandă. Apoi m-am ghemuit în tufele de acolo, m-am mânjit pe față cu pământ și am ieșit, împleticindu-mă, crenguțele trosnind pe lângă mine.

– D-dr. Gill.

M-am prefăcut că încerc să-mi bag repede tricoul în pantaloni.

– Eu-eu eram pe-afară doar să i-iau o gură de aer.

Am țopăit într-un picior, încercând să-mi pun adidasul lui Derek.

– Nu cred că ăla e al tău, Chloe, zise ea, apropiindu-se și vârându-mi lanterna în ochi.

Mi-am pus mâna pavăză, ferindu-mi fața de lumină, și am ridicat adidasul, uitându-mă chiorâș la el. Apoi am lăsat să-mi scape un râs nervos:

– Hopaaa! Cred că i-am încurcat când i-am luat ca să ies pe-afară.

– El unde e?

– Cine? am scâncit eu.

Arătă cu mâna spre adidas.

– Derek.

– Derek? Al lui e ăsta?

Am aruncat o privire peste umăr, spre tufe, atrăgându-i atenția într-acolo.

– N-nu l-am mai văzut pe Derek de la cină. E ș-și el afară?

– O, sunt sigură că este. Plecat de mult, presupun, cu Simon și cu Rae. Evadând, în vreme ce tu ai stat de pază și acum încerci o diversiune.

– C-cum?

De data asta, bâlbâiala n-a mai fost mimată.

– Ev-evadare? N-nu. Derek și cu mine am...

Am făcut semn către tufe.

– El știa codul, așa că am ieșit puțin ca să fim singuri și... știți dumneavoastră.

Ea veni mai aproape, vârându-mi lumina drept în ochi.

– Ați continuat de unde rămăseserăți vineri după-amiază?

– Exact.

Mi-am tras tricoul în jos și am încercat să par stingherită.

– Chiar crezi c-o să înghit asta, Chloe? Fetele ca tine nu le acordă băieților ca Derek Souza nici măcar timpul de peste zi, darămite să se tăvălească prin tufișuri și spații de intervenție cu ei.

Capul mi s-a ridicat brusc.

– D-dar ne-ați prins. Vineri. Dumneavoastră ați fost cea care a spus...

– Știu prea bine ce-am spus, Chloe. Și știu ce făceați de fapt voi doi în spațiul ăla de intervenție. I-am găsit pe noii tăi prieteni.

Am încremenit, de parcă prinsesem rădăcini, neputând să-mi cred urechilor.

– Ce ți-au spus?

Degetele i se încleștară pe brațul meu.

– Au fost ai lui, nu? Pacienții lui Samuel Lyle. Se aplecă spre mine, cu ochii sclipindu-i, la fel de febrili ca ai lui Derek, dar cu un licăr de nebunie în adâncul lor. Ți-au spus secretele lui? Descoperirile lui? O să am grijă să nu afle nimeni că ai fugit. O să spun că te-am găsit adormită în camera cu televizorul. Dar să-mi spui tot ce ți-au zis spiritele alea.

– Eu-eu nu pot vorbi cu spiritele.

Am încercat să mă trag la o parte, dar mâna ei m-a strâns și mai tare. M-am lăsat moale, de parcă aș fi cedat, apoi m-am smucit în direcția cealaltă. Mâna i-a căzut de pe brațul meu, dar trăsesem prea tare și m-am împiedicat, pierzându-mi echilibrul. Ea s-a aruncat

asupra mea. M-am ferit, și am căzut. Când m-am ridicat, dându-mă la o parte din calea ei, o siluetă întunecată a sărit peste balustrada verandei.

Dr. Gill n-a avut timp decât să vadă o umbră trecând pe deasupra capului ei. S-a întors, cu gura căscată. Derek a aterizat în fața ei. Brațele ei s-au ridicat imediat și a scos un țipăt, dându-se în spate, dar era încă pe jumătate întoarsă și s-a împiedicat de propriile-i picioare. Când a ajuns la pământ, a scotocit după ceva prin buzunar. Derek s-a repezit ca un uliu și i-a țintuit brațul cu care scosese o stație de emisie-recepție. Stația a zburat cât colo în iarbă. Capul ei s-a izbit de cimentul aleii.

Am dat fuga spre ea. Derek deja se ghemuise alături de ea, verificându-i pulsul.

— E în regulă, zise el, cu un suspin de ușurare. Doar leșinată. Haide. Până nu se trezește.

Degetele lui mă apucară de braț. Murdare, dar niște degete foarte omenești; cu fața și mâinile revenite la normal, tricoul sfâșiat și asudat fiind singurul semn al caznelor prin care trecuse. I-am dat mâna jos, am alergat până la adidasul lui și l-am luat de jos, apoi m-am întors și l-am văzut ținând și el adidasul pe care mi-l scosesem eu.

— Troc?

Ne-am încălțat.

— Simon așteaptă la uzină, am spus eu. Trebuie să-l prevenim. Au aflat de evadare.

Mă împinse către gardul lateral.

— Șoseaua n-o să fie sigură. O tăiem prin grădini.

Am privit peste umăr.

— Sunt în spatele tău, zise el. Acum, *dă-i drumul*!

La primul gard, am început să mă cațăr, dar m-am mișcat prea încet pentru Derek, care m-a prins de mijloc și

m-a aruncat dincolo de gard, apoi l-a trecut şi el dintr-un salt, de parcă ar fi fost un obstacol de la cursa de atletism. Două case mai încolo, urletul unei sirene ne-a făcut să ne ghemuim după o căsuţă de joacă pentru copii.

– Poliţia? am şoptit.

– Nu-mi dau seama.

După o clipă, am spus:

– Dr. Gill ştia despre morţi. Când i-am înviat, probabil că nu stătea în biroul ei, cum am crezut noi. Ştie că pot să intru în contact cu spiritele morţilor, şi despre Samuel Lyle, şi...

– Mai târziu.

Avea dreptate. Mi-am smuls gândul din minte şi m-am concentrat asupra sirenei. A trecut în goană pe drum, îndreptându-se în direcţia din care veniserăm noi, apoi a amuţit.

– S-a oprit la sanatoriu? am întrebat.

El clătină din cap.

– O mai aud încă. Acum, hai!

Potrivit spuselor lui Derek, erau şapte curţi între Sanatoriul Lyle şi capătul cvartalului. Aveam încredere că le numărase el. O străbăteam în fugă pe a cincea, când a întins mâna ca o barieră de cale ferată şi m-am ciocnit de ea, oprindu-mă. Când m-am întors, ţinea capul aplecat, ascultând.

Au trecut zece secunde. L-am tras de poala tricoului, dar m-a ignorat alte zece secunde. Apoi s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

– Aud motorul unei maşini care stă pe loc. E cineva acolo.

– Unde?

Un gest nerăbdător.

– *Acolo.* Pe şoseaua pe care trebuie s-o traversăm. Ridică arătătorul. Paşi. Cineva vorbind. O femeie. Şopteşte. Nu înţeleg ce zice.

– Recunoşti vocea?

Clătină din cap.

– Stai aici. Mă duc mai aproape, să văd dacă m-ajută la ceva.

Fugi cocoşat către casă, oprindu-se în spatele unui pâlc de tufe.

M-am uitat în jurul meu. Stăteam în mijlocul curţii, expusă vederii oricui ar fi auzit vreun zgomot şi s-ar fi uitat pe fereastră. Locul în care se afla el părea mult mai sigur. Când m-am apropiat, s-a răsucit şi m-a pironit cu o privire furioasă.

– Scuze, am şoptit şi m-am mişcat mai încet, mai în linişte.

Mi-a făcut semn cu mâna să mă duc înapoi. Văzând că nu mă opresc, s-a uitat din nou urât la mine, apoi s-a întors cu spatele. M-am strecurat îndărătul lui şi am stat nemişcată. Capul lui se mişca încet, urmărind vocile, presupun. Dar când s-a răsucit spre mine, i-am observat bărbia ridicată şi freamătul nărilor şi mi-am dat seama că adulmeca aerul.

Când a băgat de seamă că îl privesc, m-am ales cu o căutătură piezişă directă.

– Poţi să recunoşti, ăăă...?

– Mirosurile, scuipă el cuvântul. Da, pot lua urma mirosurilor. Ca un câine.

– N-am vrut să spun...

– Nu contează. Îşi întoarse privirea, cercetând linia gardului. Presupun c-ai ghicit ce sunt.

– Un vârcolac.

Am încercat s-o spun degajat, dar nu sunt sigură că am izbutit. Nu voiam să par îngrozită pentru că asta era exact reacţia la care se aştepta el – şi motivul pentru care nu-mi mărturisise adevărul. Îmi spuneam că nu era nici o diferenţă între asta şi a fi un necromant, sau un vrăjitor, sau un semidemon. Dar era.

Cum tăcerea se prelungea, am știut că ar fi trebuit să zic ceva. Dacă mi-ar fi spus că era semidemon, l-aș fi scos din răbdări cu întrebările, iar când acum n-am făcut-o, tăcerea mea îl condamna ca o creatură diferită de noi, ceva mai puțin natural, ceva... mai rău.

– Deci, ce... s-a întâmplat acolo? Te, ăăă...

– Mă metamorfozam.

Făcu un pas la dreapta, aplecându-se ca să asculte mai bine, apoi se întoarse înapoi.

– N-ar fi trebuit să înceapă decât după ce-aș fi împlinit optsprezece ani. Așa credea tata. Noaptea trecută, mâncărimea, febra, spasmele musculare – trebuie să fi fost un avertisment. Ar fi trebuit să ghicesc. Își lăsă capul într-o parte, când o pală de vânt flutură peste noi. Trase adânc aer în piept, apoi clătină din cap. Nu-i cineva cunoscut. Arătă către spatele curții. O să sărim gardul din spate, mergem în partea aia și o să facem un ocol. Să sperăm c-or să plece până atunci.

Am fugit, sărind peste gardul din spate, și prin următoarea curte, către aleea de mașini. Derek s-a uitat în lungul drumului, scrutând, ciulind urechea și adulmecând, presupun, apoi îmi făcu semn cu mâna să traversez. Ne-am strecurat în prima curte și am continuat să ne îndreptăm spre est, tăind-o prin curți.

Când am ajuns la șosea, am văzut mașina despre care îmi vorbise. Era un SUV argintiu, la un cvartal distanță. Farurile erau stinse, dar cineva se afla la fereastra șoferului, aplecat înăuntru, de parcă stătea de vorbă.

– Va trebui să fugim, zise Derek. Sper că n-or să ne observe.

– Crezi că pe noi ne caută?

– Nu, dar...

– Atunci, dacă fugim, am putea părea suspecți.

– E trei-jumate dimineaţa. Oricum o să părem suspecţi. Se uită la maşină pentru o clipă. Bine. În caz de ceva, te ţii după mine.

– Da, şefu'.

patruzeci şi doi

AM SĂRIT GARDUL pe sub o salcie pletoasă, ascunzându-ne sub ramurile şi umbra ei. Apoi Derek mă aşeză în stânga lui, în partea cealaltă faţă de maşină. De la distanţa aceea, n-ar fi văzut decât ceea ce arăta ca un om matur şi probabil o femeie pe lângă el.

– O să mergem şi-o să vorbim, bine? Cuplu obişnuit, la o plimbare noaptea târziu. Care nu are nimic de ascuns.

Am dat din cap şi palma lui s-a închis în jurul palmei mele. Ne-am mişcat repede până la trotuar, apoi am încetinit, când am tăiat curba.

– Bine, vorbeşte, murmură el.

– Deci când te... schimbi...

Un râs scurt – în mod evident, nu la asta se gândise el. Dar am continuat să vorbesc cu voce scăzută, iar dacă eu nu puteam auzi ce vorbeau ei, nici ei n-ar fi auzit decât murmurul vocii mele.

– Te schimbi într-un...

M-am chinuit să găsesc cuvântul potrivit pentru imaginea care mi-a venit în minte – un vârcolac de Hollywood, pe jumătate om, pe jumătate fiară.

– Un lup, spuse el, şi mă dirijă spre stânga, depărtându-ne de maşină.

– Lup?

– Ştii tu. Animal mare, sălbatic, rasa canină. De regulă văzut la grădinile zoologice.

— Te schimbi într-un... Dar asta nu-i...

Am tăcut.

— Posibil fizic?

Un alt râs scurt.

— Mda, și corpul meu urla același lucru. Habar n-am cum se petrece. Bănuiesc că o să aflu eu mai târziu. Mult mai târziu, dacă am noroc. Ne îndreptăm către strada din stânga. Uzina este chiar la capăt...

Se opri scurt, întorcându-se exact în același moment în care farurile mașinii de pe margine se aprinseră. Mâna i se strânse în jurul mâinii mele și o rupse la fugă, târându-mă după el.

— Ne-au văzut, zise el.

— Dar nu pe noi ne caută.

— Ba da.

Mă smuci de braț, propulsându-mă către curtea cea mai apropiată. Când ne-am apropiat de gard, m-a apucat de mijloc și m-a aruncat dincolo. Am căzut la pământ în patru labe, am sărit în picioare și-am fugit către cel mai apropiat adăpost – un șopron de tablă.

Derek a plonjat și el după mine și, pentru o clipă, am rămas pe loc, lipindu-mi obrazul fierbinte de metalul rece, trăgând guri mari de aer rece. Apoi m-am îndreptat.

— Cum...?

— I-am auzit spunând „Ei sunt" și „Sună-l pe Marcel".

— Marcel? Nu-l cheamă așa pe dr. Davidoff?

— Da, și ceva îmi spune că nu-i un nume destul de comun ca să fie o coincidență.

— Dar cum...

Îmi puse mâna peste gură și am simțit gust de pământ. Se aplecă la urechea mea.

— Înconjoară cvartalul. Aud voci. Trebuie să aibă geamurile lăsate, ca să asculte.

Dar cine erau ei? De unde veniseră? Simon și Rae nu plecaseră de mai mult de patruzeci de minute. Cum ajunseseră aici atât de repede?

– Tori, am șoptit.

– Ce?

– Tori a aflat despre evadarea noastră. De aceea era atât de tăcută. Nu renunțase; se...

– Nu contează. Au luat-o încolo, pe drumul ăla, zise Derek, arătând cu mâna. Haide!

M-a împins în direcția opusă.

– Uzina este la capăt. Trebuie doar să ajungem până acolo. Fugi pe iarbă – face mai puțin zgomot.

Am gonit de-a lungul fâșiei de pământ dintre trotuar și șosea, tălpile noastre tropăind pe caldarâm, apoi nemaifăcând zgomot pe iarba dintre ele. Eram la trei case distanță de capăt, uzina se zărea deja pe deasupra lor, când Derek a tras o înjurătură. Peste alți trei pași, am înțeles de ce: era un gard de plasă, de doi metri și jumătate înălțime, în jurul parcării uzinei, iar poarta era încuiată cu lacăt.

– Sus! zise el.

M-am apucat de ochiurile gardului de plasă și am început să mă cațăr. Încercă să mă ridice, dar i-am făcut semn s-o lase baltă și să vină după mine. Ajunsesem aproape de vârf, când pe fațada uzinei apărură două cercuri de lumină. Am aruncat o privire peste umăr. Motorul SUV-ului mugi furios când acceleră.

– Hai, hai, hai! șopti Derek.

Mașina se opri scurt, frânele scrâșniră. Am trecut pe partea cealaltă a gardului și am început să cobor. Lângă mine, Derek s-a ghemuit pe coama gardului, apoi a sărit. A aterizat drept în picioare și s-a răsucit, când portiera mașinii s-a deschis brusc.

– Sări! Te prind eu.

Eram deja la jumătate, dar mi-am dat drumul. M-a prins și m-a învârtit, punându-mă pe picioare și dându-mi un brânci către uzină.

– Derek! Chloe!

Era o voce de femeie. Am continuat să fug, dar a trebuit să întorc capul să mă uit când mi-am auzit numele. O femeie micuță, cu părul cărunt, se apucase cu mâinile de ochiurile gardului de plasă. O necunoscută.

Un bărbat a venit în fugă, trecând prin fața mașinii. Ducea un obiect lung și negru, iar când l-a ridicat, mi-a stat inima în loc.

– Armă! am strigat, continuând să alerg.

Derek s-a uitat la mine, cu ochii holbați.

– Au o...

M-a placat, exact în clipa în care ceva trecu șuierând pe deasupra noastră. Ne-am repezit către o grămadă de palete de lemn. S-au prăbușit cu zgomot în jurul nostru, lovindu-mă tare peste spate și umeri. M-am ridicat cu greu și am plonjat în spatele următoarei grămezi, apoi am fugit, aplecați, până am ajuns la zidul uzinei.

Am alergat de-a lungul laturii de nord și ne-am ascuns într-un intrând cu platformă de încărcare. Derek m-a tras în spatele unui rezervor metalic ruginit.

– Au-au t-tras în noi, am șoptit, abia reușind să articulez. Nu. Pe-pe-semne că am... Un radio, probabil. Sau un telefon mobil. Am făcut o greșeală.

– N-ai făcut.

Se răsuci și-și duse mâna la spate.

– D-dar au t-tras în noi. Au încercat să ne omoare. As-asta n-are nici o logică.

Scoase ceva de sub tricou. Un tub lung și subțire de metal, cu un vârf ascuțit.

– S-a prins în tricou. M-a ciupit, dar n-ar trebui să conteze. E nevoie de mult să mă amorțească pe mine.

— Să te amorțească? M-am uitat lung la tub. Asta e o săgeată tranchilizantă?

— Cred că da. N-am văzut niciodată una, decât în emisiunile despre natură.

Dar nu eram animale. Oamenii nu vânau copii cu arme cu tranchilizante.

— N-nu înțeleg.

— Nici eu. Chestia este că ne vor înapoi. Ne vor *foarte tare*. Cu atât mai mult trebuie să continuăm să mergem.

Aruncă săgeata jos și trecu pe lângă mine spre marginea rezervorului și adulmecă în aer, fără să mai facă nici un efort de a se feri.

— Simon e aici. Nu pe aproape, dar a trecut pe aici de curând.

— Poți să-l găsești?

— Da. În clipa de față, totuși, o să am încredere că-și poate vedea singur de grijă și o să mă ocup de noi. O să stea ascuns până te vede. Ar trebui să găsim un loc pentru a face și noi la fel, până pleacă ăștia.

Se duse la ușile de livrare a mărfii, dar erau încuiate și solide, mânerele fiind pe dinăuntru. M-am furișat pe lângă rezervor și m-am uitat prin curtea uzinei.

— Se pare că e un depozit, acolo, în spate. N-ai zis ceva despre asta, vineri? N-ar fi o ascunzătoare bună?

Aruncă o privire peste umărul meu.

— Ăla e prea aproape de uzină ca să fie abandonat, zise el, studiindu-l. Dar o să meargă, deocamdată. Ar trebui să fiu în stare să forțez intrarea.

Cercetă curtea, apoi mă împinse de-a lungul zidului întunecat, după care am rupt-o la fugă spre depozit. O smucitură puternică de ușă și am fost înăuntru.

Derek avusese dreptate: nu era abandonat. Era înțesat cu cilindri de oțel, oferindu-ne o mulțime de ascunzători. Trebuia să mă mișc binișor, pipăindu-mi calea și

ţinându-mă pe urmele lui Derek, tatonând la fiecare pas ca să nu fac zgomot.

După ce făcuserăm vreo douăzeci de paşi, el a găsit o despărţitură între grămezile de ţevi şi ne-am înghesuit acolo. Abia ne pitiserăm, când a bubuit o voce de afară.

– Derek? Ştiu că eşti acolo. Sunt dr. Davidoff.

Am aruncat o privire spre Derek, dar avea capul întors în direcţia vocii.

– Derek? Ştiu că tu nu vrei să faci asta. Tu vrei să te faci bine. N-ai să poţi, dacă fugi.

Vocea se mişca, de parcă doctorul se plimba prin curtea uzinei. Derek îşi aplecase capul, ascultând, apoi şopti:

– Patru... nu, cinci perechi de paşi. Separate unele de altele. Căutând.

Sperând că ne vom preda.

– Derek? Ştii că n-ar fi trebuit să fii afară. Nu e sigur. Am discutat despre asta, îţi aminteşti? Nu vrei să răneşti pe nimeni. Eu ştiu asta şi tu ştii că ai nevoie de ajutorul nostru ca să te faci mai bine.

Mi-am ridicat ochii. Derek îşi mişca fălcile, cu privirea pierdută.

– Aş putea să mă duc, şopti el. Să creez o diversiune, ca să poţi scăpa tu. Simon e pe-aproape. Tot ce trebuie este să găseşti...

– Te duci *înapoi*? După ce au tras în tine?

– Numai cu tranchilizante.

– Numai? *Numai?*

Vocea mi se ridicase şi a trebuit să fac eforturi să mi-o ţin în frâu.

– Ne vânează, Derek. Dr. Gill ştie ce sunt eu.

– *Ea* ştie. Nu înseamnă că ştiu şi *ei*.

– Eşti sigur?

Şovăi, întorcându-şi privirea către vocea de-afară.

– Derek? continuă dr. Davidoff. Te rog. Vreau să-ţi uşurez situaţia. Ieşi afară acum şi o să discutăm. Atâta tot. Doar discutăm. Nici o sancţiune disciplinară nu va fi aplicată şi n-o să te transferăm.

Derek se foi lângă mine. Se gândea.

– Nu poţi..., am început eu.

– Dacă nu ieşi afară, Derek, o să te găsim noi şi *o să fii* transferat... la un centru de detenţie juvenilă, pentru răpirea lui Chloe.

– Răp..., am chiţăit eu.

Mi-a pus palma peste gură, până când i-am făcut semn că o să tac.

Dr. Davidoff continuă:

– Ai deja o poveste documentată despre comportament nepotrivit faţă de ea. Când poliţia o să vadă asta şi o să audă mărturiile noastre coroborate, o să ai o mulţime de necazuri, Derek, iar eu ştiu că nu vrei asta. Chiar dacă ea te apără, pentru poliţie n-o să conteze. Eşti un băiat de şaisprezece ani care a fugit cu o fată de paisprezece. Făcu o pauză. Îţi dai seama că ea are numai paisprezece ani, nu-i aşa, Derek?

Am clătinat din cap vehement şi am şoptit:

– Minte. Am împlinit cincisprezece, luna trecută.

Dr. Davidoff spuse:

– Pentru poliţie, va fi un caz clar de răpire şi de opoziţie, posibil chiar de agresiune sexuală.

– Sexuală! am chiţăit.

Căutătura lui Derek mă amuţi la fel de eficace precum palma lui peste gură.

– Tu alegi, Derek. Complică lucrurile şi o să-ţi faci numai rău.

Derek pufni dispreţuitor şi, cu asta, dr. Davidoff pierdu orice şansă. Exploatează temerile lui Derek că ar putea să-i rănească pe ceilalţi, şi s-ar putea lăsa

convins să se predea. Dar să-l ameninți pe Derek personal? Așa cum spusese Simon, asta era o cu totul altă problemă.

– Stai aici, șopti el. Mă duc să găsesc o cale să ieșim.

Am vrut să protestez, stăruind să-l ajut, dar eu n-aveam vederea lui de noapte. Dacă începeam să mă poticnesc prin jur, căutând o ieșire, i-aș fi adus drept la țintă pe dr. Davidoff și pe ceilalți.

Am rămas pe loc.

patruzeci și trei

DUPĂ VREO CÂTEVA MINUTE, Derek s-a întors și, fără nici o vorbă, m-a condus până la peretele din fund, unde o fereastră era spartă. Fusese bătută în scânduri, dar acum scândurile zăceau pe jos.

– Stai puțin.

Mătură cioburile de pe pervaz, apoi își împleti degetele într-o scară pentru mine. Când m-am târât prin fereastră, mi-am prins mâneca într-un ciob rămas înfipt în ramă.

O ușă din apropiere a bubuit.

– Chloe? Derek? Știu că sunteți aici. Ușa era spartă.

Am tras de mânecă să mă eliberez, simțind o înțepătură dureroasă. Ciobul căzu cu un clinchet pe cimentul de afară, în timp ce treceam prin deschizătura ferestrei.

M-am rostogolit pe pământ, m-am ridicat și am luat-o la fugă spre cel mai apropiat adăpost – o prelată pusă peste o stivă de lemne. M-am lăsat în jos și m-am târât sub ea, Derek împingându-mă să înaintez mai mult. Am găsit un loc unde prelata forma un soi de cort și m-am întins pe burtă. În clipa în care mi-am

recăpătat respirația, partea de sus a brațului meu a început să zvâcnească, spunându-mi că afurisitul ăla de ciob făcuse mai mult decât să-mi zgârie pielea.

– Te-ai rănit, șopti Derek, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

– Doar o zgârietură.

– Nu, nu-i doar atât.

Mă apucă de braț și mi-l ținu întins. Un junghi ascuțit. Mi-am înăbușit un geamăt. Era prea întuneric să văd, dar simțeam mâneca umedă pe piele. Sânge. El îl mirosise.

Îmi suflecă delicat mâneca și înjură.

– Rău? am șoptit.

– Adânc. Trebuie să opresc sângerarea. Avem nevoie de un bandaj.

Îmi dădu drumul la braț. O fulgerare albă și mi-am dat seama că-și scotea tricoul.

– Stai așa, am zis. Tu n-ai decât ăsta pe tine. Eu am mai multe straturi.

El își întoarse capul. Mi-am scos toate trei tricourile, scrâșnind din dinți când țesătura mi se freca de rană. Mi-am amintit că abia dac-o simțisem până nu-mi spusese el că era serioasă.

Mi-am pus la loc ultimele două tricouri și i-am dat lui tricoul meu de piele. Îl sfâșie, și sunetul răsună în ecou. Trebuie să fi arătat speriată, pentru mi-a spus:

– Nu-i nimeni prin jur. Îi pot auzi scotocind prin depozit.

Îmi legă fâșiile în jurul brațului. Apoi capul i se ridică brusc, auzind ceva, și am deslușit, slab, o voce strigând, apoi o alta răspunzând.

– Sunt cu toții în depozit acum, șopti el. E timpul s-o luăm din loc. O să încerc să-i adulmec urma lui Simon. Urmează-mă.

Derek străbătu în zigzag pista presărată cu obstacole de deşeuri, fără să încetinească nici o clipă. Din fericire, eu eram în urma lui, unde n-a putut vedea de câte ori mi-am lovit genunchii sau coatele trecând pe lângă vreun obstacol.

În cele din urmă, încetini.

– L-am prins, şopti el şi împunse cu degetul prin aer, indicând latura dinspre sud a uzinei.

Am cârmit în direcţia aceea. Când ne-am apropiat de colţ, o siluetă se aplecă în afară din intrândul unei uşi, apoi se retrase rapid. Simon. O clipă mai târziu, Rae ieşi la vedere şi făcu semn cu mâna, disperată, înainte de a fi trasă înapoi, probabil de Simon.

Am alergat până acolo şi i-am găsit într-o nişă adâncă şi îngustă, care puţea a tutun şi arăta a intrare principală.

– Ce cauţi aici? şopti Rae, uitându-se lung la Derek, părând alarmată. Parcă trebuia să fii...

– Schimbare de plan.

– Mă bucur să te văd, frăţioare, zise Simon, bătându-l pe Derek cu palma pe spate. Mă temeam că biata Chloe n-avea să ne găsească niciodată. E o grămadă de lume pe urmele noastre.

– Ştiu.

Simon se duse până la colţ, se uită afară, apoi veni spre mine, întinzându-mi rucsacul.

– Eşti bine?

Am dat din cap, ţinându-mi braţul rănit astfel încât să nu-l vadă.

– Au arme.

– Ce? făcu Rae ochii mari. Nu se poate. Niciodată n-ar...

– Cu tranchilizante, adăugă Derek.

– Ah! dădu ea din cap, de parcă armele cu tranchilizante ar fi fost mijloacele standard de a urmări copiii fugari.

– Voi pe cine aţi văzut? îl întrebă Derek pe Simon.

– Van Dop, Davidoff şi, cred, Talbot, dar nu sunt sigur. Nici urmă de Gill.

– E în urmă, la sanatoriu, am zis eu. Dar sunt încă doi pe care nu i-am recunoscut. Un bărbat şi o femeie. M-am uitat la Derek. Poliţişti sub acoperire, ce crezi?

– Habar n-am. O să ne gândim la asta mai târziu. Deocamdată, suntem nişte ţinte vulnerabile. Trebuie să ieşim de aici.

Când Derek se duse să se uite afară, Simon se aplecă şi-mi spuse la ureche:

– Mulţumesc. Pentru că l-ai găsit. A fost totul OK?

– Mai târziu, spuse Derek. Mai e un depozit ceva mai în spate, cu ferestre sparte. Abandonat, probabil. Dacă am putea ajunge până acolo...

– Chloe? zise Rae, holbându-se la braţul meu. Ce-ai pe toată mâneca? Arată ca... Pipăi ţesătura. Oh, Doamne. Sângerezi. *Chiar* sângerezi.

Simon îmi dădu ocol, până în dreptul braţului.

– E îmbibată toată. Ce...?

– Doar o tăietură, am zis eu.

– E adâncă, spuse Derek. Are nevoie de copci.

– Ba n-am...

– Are nevoie de copci, repetă el. O să mă gândesc eu la ceva. Dar acum... Înjură şi sări înapoi din cadrul uşii. Vin. Se uită în jur, încruntat. Asta e cea mai jalnică ascunzătoare posibilă...

– Ştiu, zise Simon. Am vrut să caut alta mai bună, dar...

O privire îndreptată spre Rae sugeră că ea refuzase să plece de acolo.

— Ce nu-i în regulă cu asta de-aici? zise ea și se lipi cu spatele de perete. E absolut întunecată. N-or să mă vadă.

— Până nu te vor lumina cu lanterna.

— Ah.

Derek se duse la ușă, apucă mânerul și trase puțin, de probă. Apoi se propti bine pe picioare, apucă mânerul cu ambele mâini și trase până când i se umflară tendoanele de pe gât. Ușa tremură, apoi cedă deschizându-se brusc, cu un pocnet la fel de puternic ca un foc de armă.

Ne făcu disperat semn să intrăm.

— Găsește o ascunzătoare! șopti el când am trecut în goană pe lângă el.

Am alergat pe un hol larg, flancat de uși, unele deschise, altele închise. Rae s-a îndreptat către prima. Derek a împins-o mai departe.

— Mergi! șopti el.

I-o luă înainte și ne conduse în al doilea hol. Acolo, ne făcu semn cerând liniște, ca să asculte, dar chiar fără supersimțuri, se auziră ușa zăngănind și tropotul picioarelor.

— E deschis! răcni un bărbat. Au luat-o pe-aici.

— Trebuie să ieșim, șopti Derek. Ne despărțim. Găsiți o ieșire. Orice ieșire. Apoi fluierați, dar încet. O să vă aud eu.

patruzeci și patru

DUPĂ URMĂTORUL COLȚ, ne-am despărțit, căutând fiecare o ieșire.

Prima ușă pe care am încercat-o dădea într-o încăpere lungă, îngustă, plină cu bancuri de lucru. Nici urmă de ieșire.

Înapoi în hol, puteam auzi voci, dar îndepărtate, căutând prin camerele de lângă intrare, presupunând că ne ascunseserăm în prima pe care o văzuserăm.

Grăbindu-mă către ușa următoare, am zărit o siluetă în camera de vizavi. M-am oprit scurt, dar era prea târziu. Deja stăteam în dreptul lui.

Când încercam să-mi cobor inima din gât, mi-am dat seama că omul era cu spatele la mine. Îmbrăcat în jeanși și o cămașă în pătrățele, era cam de aceeași înălțime cu bărbatul cu pușca și avea același păr negru. Nu-mi aminteam de cămașa în pătrățele, dar atunci avusese o jachetă.

Stătea pe o platformă înaltă, ținându-se cu mâinile de balustradă, uitându-se în jos la un ferăstrău mecanic uriaș. Părea captivat de ceva care îi atrăsese atenția.

Am făcut, cu grijă, un pas înainte. Când omul s-a mișcat, am înghețat, dar a părut că doar se apucă mai bine cu mâinile de balustradă. Am ridicat piciorul. Bărbatul a făcut același lucru – punându-l pe bara de jos a balustradei.

S-a urcat pe balustradă și s-a lăsat pe vine acolo, ținându-se în continuare de bară. Ceva s-a mișcat sub el și privirea mea s-a îndreptat iute spre ferăstrău. Lamele se roteau – atât de repede, încât lumina îndepărtată a unei ieșiri de urgență se răsfrângea în ele ca un stroboscop. Dar nu se auzea nici un sunet, nici măcar zumzetul motorului.

Bărbatul își verifică priza pe balustradă. Apoi, deodată, se prăbuși în față. L-am văzut lovind lamele, am văzut primul jet de sânge și am căzut cu spatele de

perete, ducându-mi mâna la gură, dar nu înainte de a scăpa cea dintâi notă a țipătului.

Ceva – o parte din el – a zburat din ferăstrău, aterizând în dreptul ușii cu un pleoscăit. Mi-am ferit privirea mai înainte să văd ce anume era, dându-mă înapoi, împleticit, în timp ce zgomotul pașilor în fugă răsuna în spatele meu.

Niște brațe m-au prins. Am auzit vocea lui Simon la urechea mea:

– Chloe?

– E-era un om. S-a...

Mi-am strâns tare pumnii, alungând imaginea din minte.

– O stafie. Un bărbat. S-a aruncat într-un ferăstrău.

Simon mă trase la pieptul lui, punându-și mâna pe ceafa mea și îngropându-mi fața la pieptul lui. Mirosea a balsam de rufe de vanilie cu o vagă urmă de transpirație, ciudat de liniștitoare. Am zăbovit puțin, recăpătându-mi respirația.

Derek veni în fugă de după colț.

– Ce s-a-ntâmplat?

– O stafie, am zis eu, desprinzându-mă de Simon. Îmi pare rău.

– Cineva a auzit. Trebuie să plecăm.

Când m-am întors, am văzut din nou stafia, stând pe platformă. Derek mi-a urmărit privirea. Stafia stătea exact în aceeași poziție, cu mâinile încleștate pe balustradă. Apoi se urcă pe ea.

– S-se r-repetă. Ca o buclă de film. M-am scuturat. Lasă. Noi...

– Trebuie *să plecăm*, zise Derek, împingându-mă. Mișcă!

Pe când porneam pe hol, Rae a scos un fluierat asurzitor.

– Am spus cumva încet? șuieră Derek.

Am cârmit în holul lui Rae și am văzut-o stând la o ușă pe care scria IEȘIRE. Întinse mâna spre clanță.

– Nu!

Derek trecu pe lângă ea și crăpă binișor ușa, ascultând și adulmecând înainte de a o deschide larg.

– Vedeți depozitul ăla?

– Ăla de la, să zicem, o milă distanță de aici? întrebă Rae.

– Un sfert de milă, cel mult. Acum du-te! Suntem chiar în spatele... Ridică brusc capul, auzind un zgomot. Vin. Au auzit fluieratul. Voi plecați. Eu o să le distrag atenția, apoi vin după voi.

– Nu-nu, zise Simon. Îți apăr eu spatele. Chloe, ia-o pe Rae și fugiți.

Derek dădu să protesteze.

Simon îi tăie vorba:

– Vrei distrageri? Șopti o formulă magică și flutură din mână, și ceața începu să se ridice. Eu sunt cel de care ai nevoie. Se întoarse către mine: Duceți-vă. O să vă prindem din urmă.

Aș fi vrut să mă opun, dar, din nou, nu le puteam oferi nimic în schimb. Puterile mele deja se dovediseră mai curând o piedică decât un ajutor.

Rae era deja la douăzeci de pași în față, sărind în loc ca un boxer și făcându-mi semn să mă grăbesc.

Când m-am întors să plec, Derek își făcu loc cu umărul pe lângă Simon:

– Intrați în depozit și nu plecați de acolo. Timp de o oră, nici măcar nu aruncați un ochi afară. Dacă nu

apărem, găsiți-vă un loc în care să vă ascundeți. O să ne întoarcem.

Simon dădu din cap.

– Fii sigură de asta.

– Nu rămâneți în depozit dacă e periculos, dar acela va fi punctul nostru de întâlnire. Verificați-l încontinuu. Dacă nu puteți sta, găsiți o cale să ne lăsați un bilet. O să ne întâlnim cu voi acolo. Ai priceput?

Am încuviințat din cap.

– Trebuie să fie aici, în spate, strigă cineva. Căutați în fiecare încăpere.

Derek mă împinse pe ușă.

Simon se aplecă, spunând doar din buze: „Ne vedem curând", cu un deget mare ridicat, apoi se întoarse către Derek:

– Să înceapă spectacolul.

Am luat-o la fugă.

patruzeci și cinci

AM AȘTEPTAT ÎN DEPOZIT timp de o oră și patruzeci de minute.

– I-au prins, am șoptit.

Rae ridică din umeri.

– Poate că nu. Poate că li s-a ivit o șansă să plece și au folosit-o.

Un protest mi se urcă pe buze, dar l-am înghițit. Avea dreptate. Dacă ar fi avut prilejul să scape și nici o cale ușoară de a ne preveni, îmi doream să-l fi folosit.

Mi-am ridicat fundul amorțit de pe cimentul rece ca gheața.

— O să mai aşteptăm aici încă puţin, apoi plecăm. Dacă ei au scăpat, or să se întoarcă după noi mai târziu.

Rae clătină din cap.

— N-aş conta pe asta, Chloe. E aşa cum ţi-am spus, felul în care acţionează, felul în care se poartă, creează întotdeauna distincţia noi contra lor, iar „noi" înseamnă ei doi. Şi nimeni altcineva, poate doar tatăl ăla al lor, dispărut. Îşi schimbă poziţia, lăsându-se pe vine. Ţi-au dat măcar vreun indiciu despre unde cred că ar fi el? Sau de ce n-a venit după ei?

— Nu, dar...

— Nu contrazic, doar spun şi eu... Se târî până la deschizătură şi aruncă o privire afară. E ca anul trecut, când ieşeam cu un tip care făcea parte dintr-o gaşcă, la şcoală. „Puştii mişto." Puse ghilimelele cu degetele prin aer. Şi, bineînţeles, îmi plăcea faptul că ajunsesem să mă învârt în cercul lor. Am crezut că asta mă făcea şi pe mine una de-a lor. Numai că n-a fost aşa. Erau destul de drăguţi, însă ei erau prieteni de prin clasa a treia, mi se pare. Doar pentru că aveam o intrare nu însemna că aveam să fiu vreodată una de-a lor. Tu ai superputerile astea. Ele îţi dau credit pe lângă Simon şi Derek. Dar... Se întoarse către mine. Nu-i cunoşti decât de o săptămână. Când presiunea începe să devină apăsătoare...

— Prioritatea lor numărul unu este celălalt. Ştiu asta. Şi nu spun că greşeşti, numai că...

— Simon este drăguţ cu tine şi aşa mai departe, desigur. Asta văd şi eu. Dar... Îşi muşcă buza, apoi îşi ridică încet privirea, încrucişând-o cu a mea. Când erai încă acolo, căutându-l pe Derek, nu pentru tine îşi făcea

Simon griji. Nici măcar n-a pomenit o dată despre tine. Nu se gândea decât la Derek.

Fireşte că îşi făcea griji pentru Derek. Derek era fratele lui; eu eram o fată pe care o întâlnise în urmă cu o săptămână. Dar tot m-a durut niţel că nu pomenise *deloc* de mine.

Mă pregătisem să-i spun lui Rae despre partea din plan pe care n-o ştia, cum că stabiliserăm depozitul ăsta ca punctul nostru permanent de întâlnire şi că trebuia să-l verificăm mereu. Dar acum n-ar fi sunat oare ca şi când aş fi încercat să-i dovedesc că băieţii nu-mi întorseseră spatele? N-ar fi fost de toată jena?

Eu tot mai credeam că vor veni înapoi după ce lucrurile se vor linişti. Asta n-avea nimic de-a face cu faptul că Simon mă plăcea sau nu. Aveau să se întoarcă pentru că aşa era corect. Pentru că ei spuseseră că se vor întoarce. Şi poate că asta mă făcea să fiu o fată prostuţă, care văzuse prea multe filme în care tipul cel bun se întoarce întotdeauna ca să salveze situaţia. Dar eu asta credeam.

Ceea ce nu însemna, totuşi, că stăteam aici ca prietena eroului dintr-un film de acţiune, pierzând aiurea vremea şi aşteptând să fie salvată. Poate că eram naivă, dar nu eram proastă. Stabiliserăm un punct de întâlnire, prin urmare nu era nevoie să mai stau lipită în locul ăsta.

M-am târât afară din cotlonul nostru liniştit, m-am uitat, am ascultat. I-am făcut semn lui Rae să iasă.

– Primul lucru pe care trebuie să-l fac, am zis eu, este să scot bani. Îi am pe cei de la tata, dar s-ar putea să avem nevoie de mai mulţi. Există o limită de retragere zilnică şi probabil asta o să fie tot ce voi obţine, aşa că trebuie să acţionez repede, mai înainte să-mi

pună ei contul sub urmărire sau să mi-l înghețe. Derek a spus că bancomatul cel mai apropiat este...

– Ce faci? întrebă Rae.

– Ce?

Mă luă de braț și-mi arătă sângele.

– Nu de bani ai nevoie, ci de un doctor.

Am clătinat din cap.

– Nu mă pot duce la un spital. Chiar dacă nu m-au dat încă în urmărire generală, sunt prea tânără. Ar suna-o pe mătușa mea Lauren...

– La mătușa ta Lauren *mă refeream*. E doctor, nu?

– N-nu. Nu pot. Ne-ar duce pur și simplu înapoi...

– După ce-au tras în noi? Știu că ești supărată pe ea în momentul ăsta, dar mi-ai spus cum își face întotdeauna griji pentru tine, și se ocupă întotdeauna de tine, protejându-te. Dacă apari la ușa ei și spui că Davidoff și amicii lui au tras în tine, chiar și cu tranchilizante, chiar crezi că o să te trimită pachet înapoi la Sanatoriul Lyle?

– Asta depinde dacă mă crede sau nu. Acum o săptămână, da. Dar acum? Am clătinat din cap. Când a stat de vorbă cu mine despre Derek, s-a purtat de parcă eu nu mai eram tot Chloe. Sunt schizofrenică. Sunt paranoică și am deliruri. N-o să mă creadă.

– Atunci spune-mi mie exact cum arătau arma și săgeata cu tranchilizante și am să-i spun că le-am văzut și eu. Nu, stai! Săgeata. Derek a scos una din tricoul lui, nu-i așa? Mai știi pe unde este?

– C-cred că da.

Mi-am derulat episodul în minte, l-am văzut aruncând-o în intrândul pentru încărcare de marfă.

– Da, știu exact unde este.

– Atunci hai să mergem s-o luăm.

* * *

N-a fost chiar aşa de simplu. Din câte ştiam noi, curtea uzinei forfotea de poliţişti în căutarea a doi adolescenţi fugari. Dar când ne-am uitat, singurele persoane pe care le-am văzut au fost vreo şase muncitori care se îndreptau spre intrarea în uzină pentru a munci duminica, extra-program, râzând şi vorbind, legănându-şi cutiile cu mâncarea pentru prânz şi ţinând în mână cafele aburinde.

Mi-am scos bluza de trening muiată de sânge şi am schimbat-o cu hanoracul lui Liz. Apoi ne-am strecurat afară, mişcându-ne de la un loc adăpostit la altul. N-am văzut nici un semn că ne-ar fi căutat careva. Asta era destul de simplu de înţeles. Câţi adolescenţi fug de-acasă, în Buffalo, în fiecare zi? Chiar dacă evadaserăm dintr-un sanatoriu pentru copii cu tulburări mintale, nu se merita pornirea unei vânători la scară naţională.

Noaptea trecută, fuseseră probabil doar angajaţii Sanatoriului Lyle care ne urmăriseră. Poate membri ai consiliului de directori, ca mama lui Tori, mai îngrijoraţi pentru reputaţia instituţiei decât pentru siguranţa noastră. Dacă voiau să nu stârnească valuri în jurul evadării noastre, ar fi trebuit să plece mai înainte de sosirea la lucru a vreunui angajat al uzinei. La ora asta se aflau probabil într-o şedinţă, hotărând ce să facă şi când să-i anunţe pe părinţii noştri – şi poliţia.

Am găsit săgeata aceea cu uşurinţă şi am pus-o în rucsacul meu. Apoi ne-am îndreptat către cartierul administrativ, ocolind pe la trei străzi distanţă Sanatoriul Lyle şi stând cu ochii în patru. Nu s-a întâmplat nimic. Am găsit o cabină telefonică, am sunat după un taxi şi i-am dat şoferului adresa mătuşii Lauren.

* * *

Mătuşa Lauren locuia într-un duplex, lângă universitate. Când am urcat scările spre apartamentul ei, *Buffalo News* mai era încă la intrare. L-am ridicat şi am sunat.

După vreun minut, o umbră a trecut prin spatele draperiei. Încuietorile au clănţănit şi uşa s-a deschis repede. Mătuşa Lauren stătea în prag, într-un halat scurt de baie, cu părul ud.

– Chloe? O, Doamne. Unde...

Deschise uşa larg.

– Ce cauţi aici? Eşti bine? E totul în regulă?

M-a tras înăuntru de braţul meu rănit şi am încercat să nu mă chircesc de durere. Privirea ei s-a îndreptat spre Rae.

– Mătuşă Lauren, ea e Rae. De la Sanatoriul Lyle. Trebuie să stăm de vorbă cu tine.

În timp ce intram, i-am făcut o introducere potrivită. Apoi i-am depănat toată povestea. Mă rog, versiunea redactată. Cu foarte mare atenţie redactată, fără aluzii la zombi, magie sau vârcolaci. Băieţii plănuiseră să fugă şi ne invitaseră şi pe noi. Noi am fi mers cu ei doar pentru distracţie – ca să ieşim, să facem mişcare şi apoi să ne întoarcem mai târziu. Ştiind că mătuşa Lauren n-o plăcea pe dr. Gill, am inclus partea cu atacul ei asupra mea în curte, cu acuzaţiile ei stranii. Apoi i-am spus despre puşcă.

S-a uitat lung la săgeata pe care o aşezasem pe măsuţa ei de cafea, peste un teanc de reviste *New Yorker*. A ridicat-o, cu precauţie, de parcă s-ar fi putut detona, şi a răsucit-o în mână.

– Este o săgeată tranchilizantă, zise ea, cu vocea scăzută, aproape în șoaptă.

– Așa ne-am gândit și noi.

– Dar... Au tras cu asta în voi? În *voi*?

– În noi.

Se lăsă moale în fotoliu, pielea scârțâind sub greutatea ei.

– Am fost și eu de față, dr. Fellows, zise Rae. Chloe spune adevărul.

– Nu, eu... Își ridică ochii spre mine. Te cred, scumpo. Numai că nu pot să cred... Este atât de complet...

Clătină din cap.

– Unde ai găsit Sanatoriul Lyle? am întrebat-o eu.

Ea clipi nedumerită.

– Unde l-am găsit?

– Cum l-ai ales pentru mine? Din Pagini aurii? La recomandarea cuiva?

– La recomandări foarte elogioase, Chloe. *Foarte* elogioase. Cineva de la spital mi-a spus despre el, iar eu am făcut cercetări. Procentul lor de recuperare a pacienților este excelent și au rapoarte favorabile de la pacienți și de la familiile lor. Nu pot să cred că s-a întâmplat asta.

Deci nu ajunsesem întâmplător la Sanatoriul Lyle. Îi fusese recomandat. Însemna asta ceva? M-am jucat cu degetele pe hanoracul lui Liz și m-am gândit la noi – la noi toți. Nici un sanatoriu normal nu și-ar urmări evadații cu tranchilizante. Stafia avusese dreptate. Exista un motiv pentru care ajunseserăm la Sanatoriul Lyle, iar acum, ascunzând adevărul de mătușa Lauren, poate că o puneam în pericol.

– Despre stafii..., am început eu.

– Te referi la ce a spus femeia aceea, Gill? Mătuşa Lauren trânti săgeata înapoi pe teancul de reviste cu atâta forţă, încât teancul se prăbuşi, revistele alunecând pe sticla măsuţei. În mod evident, femeia aia are nevoie ea însăşi de ajutor psihiatric. Să creadă că poţi comunica cu spiritele? Numai să şoptesc asta la o comisie de evaluare şi i se retrage licenţa. O să aibă noroc dacă n-o să fie internată într-un ospiciu. Nici o persoană cu mintea întreagă nu crede că oamenii pot vorbi cu morţii.

Bine, să lăsăm deoparte mărturisirea...

Mătuşa Lauren se ridică.

– O să încep prin a-l suna pe tatăl tău, apoi pe avocatul meu, iar el o să poată contacta Sanatoriul Lyle.

– Dr. Fellows?

Mătuşa Lauren se întoarse către Rae.

– Înainte de asta, mai bine v-aţi uita puţin la braţul lui Chloe.

patruzeci şi şase

Mătuşa Lauren aruncă o privire şi se sperie îngrozitor. Aveam nevoie de copci, imediat. Ea nu avea în casă aşa ceva, iar mie îmi trebuia îngrijire medicală completă. Cine ştie ce-mi putusem secţiona sau ce mizerie de germeni ar fi putut fi pe ciobul acela? În vreme ce mă bandaja din nou, m-a pus să beau o sticlă de Gatorade, ca să-mi refacă rezerva de fluide pe care le pierdusem prin sângerare. În zece minute, Rae şi cu mine eram pe bancheta din spate a Mercedesului ei, ieşind în trombă din garaj.

Am ațipit înainte să ajungă la primul semafor. Presupun că toate nopțile acelea nedormite au avut și ele un rol în treaba asta. Și m-a mai ajutat și faptul că mă aflam în mașina mătușii Lauren, cu mirosul ei familiar de odorizant de fructe de pădure și cu banchetele ei moi, din piele bej, și cu pata albăstruie ștearsă, în locul unde vărsasem eu niște sirop în urmă cu trei ani. Înapoi acasă. Înapoi la normal.

Știam că nu era atât de simplu. Nu eram înapoi la normal. Iar Derek și Simon se aflau încă afară, pe undeva, iar eu îmi făceam griji pentru ei. Dar chiar și acea îngrijorare părea să se dilueze în timp ce mașina gonea înainte, de parcă o lăsam în urma mea, într-o altă viață. O viață de vis. În parte coșmar, în parte... nu.

Să înviez morții, să scap din ghearele unui doctor malefic, să-mi sfâșii carnea prin depozite abandonate, cu indivizi care trăgeau în mine.Totul părea atât de ireal în această mașină familiară, cu radioul fixat pe WJYE[1], cu mătușa mea râzând la ceva ce spusese Rae despre gusturile ei în materie de muzică, adăugând că și eu mă plângeam de ele. Atât de familiar. Atât de normal. Atât de plăcut.

Și, cu toate acestea, chiar în momentul în care ațipeam, m-am agățat de amintirile din cealaltă viață, unde morții se reîntorc la viață, și tații dispar, și vrăjitorii conduc experimente oribile și îngroapă morții sub casă, și băieții pot face să apară ceața doar pocnind din degete sau se transformă în lupi. Acum se sfârșise și era de parcă m-aș fi trezit să descopăr că nu mai puteam vedea stafii. Sentimentul că am pierdut ceva care mi-ar

[1] Post de radio din Buffalo, care transmite preponderent muzică soft rock și ambiental contemporană.

fi făcut viaţa mai dură, dar în acelaşi timp diferită. O aventură. Specială.

M-am trezit când mătuşa Lauren m-a zgâlţâit.

– Ştiu că eşti obosită, scumpo. Dar hai să intrăm şi te poţi întoarce la somn.

M-am dat jos din maşină, împleticindu-mă. Ea m-a ţinut, iar Rae s-a repezit să ne ajute.

– E în regulă? o întrebă Rae pe mătuşa mea. A pierdut mult sânge.

– Este epuizată. Probabil amândouă sunteţi.

Când am dat de aerul rece, am căscat şi mi-am scuturat energic capul. Am putut desluşi clădirea din faţa mea. Am clipit des, şi am reuşit să mă concentrez. Un dreptunghi galben de cărămidă, cu o singură uşă, pe care nu scria nimic.

– Ăsta e un spital?

– Nu, e o clinică de prim-ajutor. Am sunat la Buffalo General şi la Mercy, dar secţiile lor de urgenţe sunt arhipline. O dimineaţă tipică de duminică. Cu rănile de împuşcături de sâmbătă noaptea şi şoferii beţi, e o adevărată grădină zoologică. Cunosc un doctor aici şi o să intri direct la el.

Şi-a ridicat privirea când o femeie măruntă, cu părul cărunt, a apărut de după colţ.

– O, iat-o pe Sue. Ea e soră medicală aici. Rae, Sue o să te conducă în sala de aşteptare, o să-ți aducă un mic dejun și o să te examineze.

M-am uitat lung la femeie, în timp ce încercam să mă adun. Mi se părea cunoscută. Când s-a oprit să stea de vorbă cu mătușa mea, mi-am dat seama că trebuia să fie prietena ei. Dar chiar și după ce a plecat, o

legătură pe care nu puteam s-o fac a continuat să mă sâcâie, în creierul meu încețoșat.

Abia când am intrat în clădire mi-am amintit unde o mai văzusem. Chiar noaptea trecută, agățată de gardul de plasă, strigându-mă pe nume.

M-am răsucit spre mătușa Lauren.

– Femeia aia...

– Sue, da. Este soră aici. O să aibă grijă de...

– Nu! Am văzut-o azi-noapte, cu bărbatul care a tras în noi.

Fața mătușii Lauren se boți și ea își puse brațul pe după umerii mei.

– Nu, scumpa mea, nu-i aceeași femeie. Ai trecut prin multe și ești confuză...

Am împins-o la o parte.

– Nu sunt. Am văzut-o. Ea este cea care ți-a recomandat Sanatoriul Lyle? Trebuie să ieșim de aici.

M-am ferit de ea și-am dat fuga înapoi la ușă. Am apucat mânerul, dar ea m-a prins din urmă și a ținut ușa închisă.

– Chloe, ascultă-mă. Tu trebuie să...

– Trebuie să ies. Am tras de mâner cu amândouă mâinile, dar ea a ținut ușa. Te rog, mătușă Lauren, nu înțelegi. Trebuie să ieșim de aici.

– S-o ajute cineva, vă rog, pe dr. Fellows! a răsunat o voce pe hol.

M-am întors și l-am văzut pe dr. Davidoff, îndreptându-se cu pași mari către noi.

Un bărbat a trecut în fugă pe lângă el, venind către mine cu o seringă.

– N-o să fie nevoie de asta, Marcel, a spus tăios mătușa Lauren. Deja i-am dat eu ceva.

— Şi pot vedea că-şi face efectul foarte bine. Bruce, sedeaz-o pe Chloe, te rog.

Mi-am ridicat privirile la mătuşa Lauren.

— M-m-ai drogat?

Braţele ei se încolăciră în jurul meu.

— O să fii bine, scumpo. Promit.

I-am dat peste mâini, lovind-o atât de tare că s-a împleticit, dându-se înapoi. Apoi s-a întors către dr. Davidoff.

— Ţi-am spus că nu asta era metoda de a o ţine în frâu. Ţi-am spus s-o laşi pe mâna mea.

— Să lase ce pe mâna ta? am zis eu, făcând un pas lent înapoi şi lovindu-mă de uşă.

Ea dădu să mă atingă, dar mâinile mele au zburat în sus, ţinând-o la distanţă.

— Să lase ce pe mâna ta?

Omul cu seringa mi-a prins braţul. Am încercat să mi-l smulg, dar acul a intrat în carne. Mătuşa Lauren a făcut un pas spre mine, cu gura deschisă. Apoi o femeie a apărut în goană pe hol, strigând către dr. Davidoff:

— Echipa tocmai a sunat pentru un raport, domnule. Nu e nici urmă de cei doi băieţi.

— Ce surpriză! făcu mătuşa Lauren, întorcându-se către dr. Davidoff. Kit i-a învăţat bine. Odată ce-au plecat, or să continue să fugă. V-am prevenit.

— O să-i găsim.

— Ar fi mai bine, iar când o faceţi, mă aştept ca bruta aceea să fie tratată aşa cum ar fi trebuit să fie tratată de acum mulţi ani. Închideţi-l ca pe un câine turbat. Staţi să vedeţi ce i-a făcut lui Chloe la braţ.

— D-Derek? m-am zbătut împotriva sedativului. Nu Derek a făcut asta. M-am tăiat singură...

Mătuşa Lauren m-a prins pe când mă scurgeam pe lângă perete. Am încercat s-o împing la o parte, dar

brațele nu mă mai ascultau. Ea a strigat la ei să se grăbească să vină cu targa, apoi s-a aplecat deasupra mea, ținându-mă bine.

– Nu-i nevoie să-i iei apărarea, Chloe, a șoptit ea. Știm ce este. Aruncă o privire grea către dr. Davidoff. Un monstru. Unul care nu avea ce căuta în...

Nu i-am mai auzit restul cuvintelor. Imaginea holului a pâlpâit, stingându-se.

Când am deschis din nou ochii, i-am văzut fața deasupra mea.

– Dar n-o să-l lăsăm să-l rănească pe Simon, Chloe. Îți promit eu. Când o să te trezești, o să ne ajuți să-l găsim pe Simon și să-l aducem acasă. Știu că este important pentru tine. Este important pentru noi toți. Toți sunteți. Tu, și Rachelle, și Simon, și Victoria. Foarte speciali. Voi sunteți...

Totul s-a întunecat.

patruzeci și șapte

STĂTEAM ÎN PAT, TREAZĂ, uitându-mă la perete. Nu mă puteam hotărî să mă întorc pe-o parte și să mă uit în jur. Nu puteam nici să mă ostenesc să-mi ridic capul de pe pernă. Puteam simți efectul sedativului, ademenindu-mă înapoi în somn, dar îmi țineam ochii deschiși, fixând cu privirea peretele vopsit în verde.

Mătușa Lauren mă trădase.

Când crezuse că-mi făcusem de cap cu Derek, mă simțisem trădată. Acum, mă gândeam la cât de furioasă fusesem și mi se punea un nod în gât, în timp ce mă rugam să mă întorc din nou atunci, la ceea ce era cel

mai rău lucru pe care mi-l puteam imagina vreodată că-l va face ea.

Totul era o minciună.

Ea era o minciună. Relația noastră era o minciună.

Chiar atunci când eram copil și vedeam baubau în pivniță, ea știuse foarte bine că vedeam, de fapt, stafii. Și mama știuse – de aceea stăruise să ne mutăm.

Mi-am trecut degetele peste pandantivul de la gât. Să fi fost acesta mai mult decât un simplu talisman prostesc, care să mă convingă de faptul că eram în siguranță? Oare mama chiar crezuse că el mă va ocroti? Oare de aceea stăruise mătușa Lauren să-l port la Sanatoriul Lyle? Simon spunea că necromanția era ereditară. Dacă atât mama, cât și mătușa mea știuseră despre stafii, atunci trebuie să fi avut și ele asta în sânge.

Oare tata știa? Și de aceea stătea departe de mine? Pentru că eram o ciudată?

M-am gândit iar la mama. La accident. Șoferul care îi lovise și fugise de la locul accidentului nu fusese niciodată găsit. Chiar fusese un accident? Sau cineva o omorâse...?

Nu. Mi-am scos cu forța gândul din minte, strângând mai tare de pernă. Nu-mi puteam lăsa mintea să fantazeze așa, altminteri aș fi înnebunit.

Nebună.

Mătușa Lauren știa că nu eram nebună și mă lăsase să cred că eram. Mă internase într-un sanatoriu.

Un sanatoriu plin de copii supranaturali.

Când mătușa Lauren spusese că eram foarte speciali, o inclusese și pe Rae. Deci ea într-adevăr era unul dintre acei semidemoni. Dar Tori? Ea ce era? Oare mama ei știa? Dacă mama ei lucra pentru ei, de bună seamă că

ştia, iar dacă ştia şi o învinuia pe Tori că nu se face mai bine...

Ce părinte ar fi făcut una ca asta?

Dar mătuşa mea nu făcuse oare acelaşi lucru? Numai că îndulcise situaţia cu zâmbete şi îmbrăţişări, ceea ce era chiar mai rău. În clipa asta cel puţin, aşa o simţeam.

La Sanatoriul Lyle ne trimiteau ei atunci când lucrurile începeau să scape de sub control? Ne internau acolo, ne îndopau cu medicamente şi încercau să ne spună că avem nişte boli mintale? Dar de ce? N-ar fi fost adevărul mult mai uşor? De ce nu ne spuneau de când eram mici, ca să ne pregătească, să ne înveţe cum să stăpânim situaţia?

Din ceea ce spusese Simon, cam aşa se presupune că ar fi mers. Le spuneai copiilor tăi şi îi antrenai cum să-şi folosească şi cum să-şi ascundă puterile *înainte* să piardă controlul.

Ce era Sanatoriul Lyle?

Mi-am amintit ce spusese Simon despre tatăl lui.

A lucrat pentru o companie de cercetări, doctori supranaturali şi oameni de ştiinţă, încercând să facă lucrurile mai uşoare pentru ceilalţi supranaturali.

Apoi am auzit spiritul vrăjitoarei îngropate în pivniţă.

Sam Lyle ne-a promis o viaţă mai uşoară. Asta vrem cu toţii, nu-i aşa? Putere fără plată... Vezi tu, fetiţo, toate progresele ştiinţifice necesită experimente, iar experimentele necesită subiecţi, şi asta am fost noi, Michael şi cu mine. Cobai de laborator sacrificaţi pentru viziunea unui nebun.

Am sărit în capul oaselor, cu o durere de cap atât de puternică, încât abia puteam respira.

Mătuşa Lauren spusese că eram speciali. Toţi. Şi Rae, şi Simon, şi Tori, şi eu.

Dar nu Derek.

Mă aştept ca bruta aceea să fie tratată aşa cum ar fi trebuit să fie tratată de acum mulţi ani. Închideţi-l ca pe un câine turbat.

Trebuia să-l găsesc pe Derek mai înainte să-l găsească ei.

Mi-am rotit capul, cercetând locul în jurul meu. Un pat dublu, cu perne şi cu o pilotă groasă. Covor pe podea. Un birou. Un fotoliu. O baie privată, întrezărită printr-o uşă întredeschisă. Ca o cameră de hotel cochetă.

În partea cealaltă a camerei era o uşă, vopsită în alb. Arăta ca orice altă uşă de interior, dar când m-am apropiat şi am pus mâinile pe ea, am simţit că era de oţel rece. O uşă groasă de oţel, fără nici o fereastră, nici măcar o vizetă.

Şi nici o clanţă.

Indiferent ce era, nu era un fals sanatoriu privat de unde puteam fugi prin casă şi prin curte, puteam face treburi gospodăreşti, ore de şcoală şi excursii pe teren. Eram în această cameră şi nu aveam să mai ies afară.

M-am întors în pat.

Eram captivă. N-aveam să mai scap niciodată, niciodată...

O, asta-i minunat. Ai fost trează cinci minute, ai aruncat o privire rapidă în jur şi te-ai dat bătută. De ce nu stai pur şi simplu întinsă pe spate şi să-i aştepţi să vină şi să te lege de o masă? Ce-a zis vrăjitoarea aceea? Ceva despre împuns cu fire electrice până îşi reteza limba cu dinţii?

Am scos un scâncet.

Şi cum rămâne cu Derek? Te-a scos din Sanatoriul Lyle şi acum tu nici măcar nu încerci să-l avertizezi? Îi laşi pur şi simplu să-l prindă? Să-l omoare?

Derek n-avea să fie prins. Era prea deştept pentru asta. Scăpase din Sanatoriul Lyle...

Te-a scos pe tine *din Sanatoriul Lyle? Nu-şi propusese să plece. A fost o pură întâmplare. Mai ţii minte când dr. Davidoff a încercat să-l cheme înapoi? Aproape că cedase. Ce se va întâmpla dacă fac asta din nou? Poate că se va răzgândi, hotărând că într-adevăr este mai bine să fie ţinut închis.*

Nu atâta vreme cât trebuie să-l protejeze pe Simon.

Ah, Simon. Derek nu-l va lăsa niciodată baltă pe Simon. Dar dacă el le distrage atenţia ca să poată Simon să scape, aşa cum a făcut pentru tine şi Rae? Dacă se gândeşte că, predându-se el, Simon va putea să scape, aşa va face. Ştii c-o va face.

Trebuia să-l previn. Dar ca să-l previn, trebuia să ies de aici. De data asta, nu puteam să stau pe spate şi să las pe altcineva să facă planurile. Trebuia s-o fac eu însămi.

Poate că eram încuiată aici numai temporar, dar aveau să mă elibereze în cele din urmă. Nu eram chiar un deţinut foarte periculos. Aveau să mă scoată afară — pentru exerciţiu fizic, ca să mănânc, ca să facă experimente pe mine...

Am încercat să nu mă gândesc la ultima variantă.

Chestiunea era că aveam să ies afară şi, când se întâmpla asta, trebuia să fiu gata de evadare. Mai întâi, totuşi, trebuia să mă uit bine în jur şi să-mi fac un plan. Dar cum să fac un plan, când eram încuiată în cameră? Să mă rog să găsesc o schiţă la îndemână, îndesată sub

saltea? Să mă proiectez astral în afara ușii și să arunc o privire în jur?

M-am oprit și m-am uitat încet la hanoracul pe care-l purtam. Hanoracul verde al lui Liz.

Dacă era moartă, poate că reușeam s-o invoc, s-o fac să cerceteze clădirea și...

Dacă era moartă? *Așadar, acum speri să fie moartă?*

Mi-am încleștat mâinile în pilotă și am tras adânc aer în piept. Zile în șir, refuzasem să cred că Liz murise. Indiferent câte dovezi aveam, nu putusem să cred pentru că însăși ideea era dementă.

Dar acum, stând aici, încuiată în camera asta, trădată de mătușa mea, așteptând ca ei să-i ia urma lui Derek și să-l ucidă ca pe un soi de animal...

Liz era moartă.

Ei o omorâseră.

Fusese un supranatural de nu știu care fel, iar puterile ei scăpaseră de sub control, așa că o executaseră. Trebuie s-o fi inclus sau s-o fi avut și pe ea pe lista asta. Și cum rămânea cu Peter? Oare părinții lui pretinseseră că-l iau acasă, doar ca să-i lase pe oamenii ăștia să-l ucidă? Sau pentru că el se făcuse mai bine, ieșise. Liz nu se făcuse mai bine... așa că nu ieșise.

O mică parte din mine încă se mai agăța de speranța că greșeam în privința lui Liz. Dar știam că nu era așa.

Mi-am scos hanoracul. Mi-am văzut brațul, bandajat din nou. Prins în copci, cât fusesem fără cunoștință. Dacă mă trataseră, asta însemna că măcar nu aveau de gând să mă ucidă, deocamdată.

M-am uitat fix la hanorac, gândindu-mă la Liz și la moarte. La cum ar fi fost să fi murit la șaisprezece ani, cu restul zilelor tale pierdute pentru totdeauna...

Mi-am închis ochii strâns. Nu era momentul pentru asta.

Căutasem prin cameră după camerele de supraveghere. N-am găsit nimic, dar asta nu însemna că nu exista vreuna. Dacă mă vedeau vorbind singură, aveau să ghicească ce anume făceam și poate să decidă că puterile mele scăpaseră de sub control, ca ale lui Liz.

Ori o făceam, ori nu. De mine depindea.

Am stat cu picioarele încrucișate pe pat, ținând în mâini hanoracul lui Liz, și am chemat-o așa cum făcusem și cu celelalte spirite. Nu trebuia să-mi fac griji despre întrecut măsura și înviat morții. Aici nu existau cadavre. Sau cel puțin așa speram eu. Dar nu aveam nici o idee ce era dincolo de ușa mea, poate un laborator, poate cadavrele celorlalte eșecuri, ca Liz...

Nu era momentul pentru asta.

Necromantul stafie spusese că Sanatoriul Lyle era protejat de un farmec care bloca spiritele. Asta însemna că și locul acesta era, probabil, blocat, prin urmare aveam nevoie de toată extraputerea pe care spusese el că o posedam.

M-am concentrat atât de tare încât au început să mă doară tâmplele, dar nu s-a întâmplat nimic.

Mi-am închis ochii ca s-o vizualizez mai bine, dar am continuat să furișez câte o privire și să-mi întrerup concentrarea. În cele din urmă, i-am închis și i-am ținut închiși, punând în acțiune tot ce aveam ca să mă imaginez scoțând-o pe Liz din eter și...

– Hei. Unde sunt?

Am deschis ochii, și iat-o! Era acolo, încă purtând cămașa de noapte cu Minnie Mouse și șosetele cu girafe.

Liz.

Nu, spiritul lui Liz.

– Hei? flutură ea o mână prin fața ochilor mei. Ce s-a întâmplat, Chloe? Nu trebuie să-ți fie frică de nimic. Știu, Sanatoriul Lyle nu este exact Disneyland, dar... Se uită în jur, încruntându-se. Aici nu suntem la Sanatoriul Lyle, nu-i așa? Unde...? Oh, Doamne. Suntem în spital. Te-au adus și pe tine aici. Când? Clipi des, clătinând din cap. Au niște medici săriți de pe fix aici. Eu tot dorm și am visele astea, iar când mă trezesc, sunt total confuză. Ți-au dat și ție medicamente din astea?

Deci unde fusese Liz în tot răstimpul ăsta? Oprită în limb? Un singur lucru era clar. Ea nu știa că era moartă. Iar acum, trebuia să i-o spun eu.

Să i-o spun? Exclus. Era fericită. Dacă nu știa, era mai bine.

Și cât timp crezi că va mai trece până ce va ghici? N-ar trebui să fii tu aceea care i-o spune?

Nu voiam. Chiar nu voiam, nu voiam. Dar aveam nevoie de ea să mă ajute să scap, și s-o salvez pe Rae, și să-i previn pe Simon și pe Derek. Totul depindea de mine, de data asta, și trebuia să fac ceva îngrozitor.

Cu degetele tremurânde, i-am strâns hanoracul la piept și am tras adânc aer în piept.

– Liz? Trebuie să-ți spun ceva.

KELLEY ARMSTRONG

este autoarea seriei de succes *Women of the Otherworld*, devenit bestseller *New York Times.*

Kelley istoriseşte poveşti încă dinainte de a învăţa să scrie. Primele ei încercări aşternute pe hârtie s-au dovedit însă dezastruoase. Dacă i se cerea să scrie o poveste despre fetiţe şi păpuşi, în istorisirea ei apăreau în mod invariabil fete transformate în stafii şi păpuşi malefice, spre groaza şi disperarea profesorilor ei. Dar toate eforturile de a o convinge să creeze poveşti „normale" au eşuat. Astăzi, ea continuă să urzească poveşti cu stafii şi demoni şi vârcolaci, din locul special în care scrie, aflat în pivniţa casei.

INVOCAREA este primul roman pentru adolescenţi scris de Kelley şi totodată primul volum din seria *Forţele Răului Absolut.*

Dacă vreţi să aflaţi mai multe
despre această serie, vizitaţi site-ul
www.chloesaunders.com.

ÎN CURÂND!

vol. 2 din seria

FORŢELE RĂULUI ABSOLUT

de Kelley Armstrong

